

JESAJA

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2021. GADA 1. CETURKSĒM

“IEPRIECINIET MANU TAUTU”

Kopš tā laika, kad pravieša Jesajas vārdi tika izteikti pirmo reizi, tie ir iegravēti, iespiesti mūsu apziņā. Viņš ir izteicis neaizmirstamus vārdus, kas ir pilni ne tikai ar nozīmi, bet arī ar cerību un apsoliņumiem, piemēram, tādi vārdi kā “Dievs ir ar mums” (Jes 7:14, TLB), “jo mums ir piedzimis Bērns” (Jes 9:6), “visas ielejas lai piepilda” (Jes 40:4) un “Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts. Mūsu sods bija uzlikts viņam mums par atpestīšanu, ar viņa brūcēm mēs esam dziedināti” (Jes 53:5).

Vārdi rada attēlus, priekšstatus, atbalsis. Vāji, nenozīmīgi vārdi rada vājus, nenozīmīgus attēlus; spēcīgi, izsmalcināti, labi pārdomāti vārdi rada spēcīgus, izsmalcinātus priekšstatus un skaļas, spēcīgas atbalsis. Tas palīdz saprast, kāpēc Jesajas vārdi runā tik skaļi, tik spēcīgi pat uz mums – pat pēc 27 gadsimtiem.

Piemēram, šajā ciešanu kalpa dzejā (Jes 52:13–52:12) Jesaja skaidrāk nekā jebkurā citā vietā Vecajā Derībā atklāj Mesiju. Ar šo sadaļu vien pietiek, lai Jesajas vārds attaisnotu apzīmējumu “evanģēlija pravietis”.

Arī viņa pravietoējums par Kīru, nosaucot viņa vārdu pusotru gadsimtu pirms tam, kad šis Persijas ķēniņš iekaroja Babiloniju (Jes 44:28–45:6), ir tik pārsteidzoši specifisks, ka daži pētnieki lielu daļu no Jesajas grāmatas piedēvējuši vēlākam “otrajam Jesajam”, kas ir tukšs to cilvēku izdomājums, kas nespēj redzēt tālāk par apsūņojušām prāta robežām.

Ar savu unikālo spilgto tēlu, nepārspējamā dzejas ritmu un līdzsvaru, Bēthovenam līdzīgo dramatisko kontrastu un bagātīgo tēmu klāstu inspirētā Jesajas grāmata ir vērtīgs literārais līdzeklis, lai izteiktu dievišķas domas, kas ir tik daudz augstākas par ikdienišķajām, cik debesis ir augstākas par zemi (sk. Jes 55:9). Pat tulkojumā, zaudējot ebreju valodas radošās vārdu spēles un aliterācijas, literatūras vēsturē gan starp laicīgajām, gan svētajām grāmatām ir tikai dažas, kas var tai līdzināties.

Mēs zinām Jesajas vārdus, kas ir tik daiļrunīgi, tik poētiski, tik emocionāli un spēcīgi,

bet vai mēs pazīstam pašu Jesaju un pasauli, kurā viņš rakstīja, lūdza un pravietoja? Kad nežēlīgā Asīrijas impērija sasniedza varas virsotni, pienāca laiks satriecošām briesmām. Pat vēl ļaunāk, Jūdas tauta, izredzētie ļaudis, grima arvien dziļāk morālā vājumā. Ielās plosījās alkātība un nabadzība. Cīņā par labklājību un izdzīvošanu daži pūta tukšas eiforijas narkotiskos tvaikus, kamēr citi nika izmisumā. Cenšoties saglabāt tautas identitāti, atlikušos tautiešus velkot no nolieguma stāvokļa un nostiprinot realitātē, Jesaja aicināja tautu uzlūkot viņu Dievu, Israēla Svēto, debesu un zemes Radītāju, To, kas pazīst viņus pēc vārda un kas ir apsolījis izglābt viņus no uguns, bet tikai tad, ja viņi klausīsies – un paklausīs.

Jesaja deva padomus ķēniņiem. Kad Dieva atlikuma līnijas vājais pavediens bija palicis tikai vienā pilsētā, kas bija nolemta asīriešu leģioniem, Jesajas pravietiskie vārdi bija tie, kas stiprināja ķēniņu Hiskiju meklēt brīnumu, kas bija Jeruzālemes vienīgā cerība (Jes 36, 37). Ja Jeruzāleme būtu kritusi toreiz, nevis gadsimtu vēlāk babiloniešu rokās, Asīrijas politika, izkaisot iekarotās tautas, būtu iznīcinājusi Jūdu tautas nacionālo identitāti. Tas nozīmē, ka tad nebūtu jūdu tautas, no kuras celties Mesijam, pasaules Glābējam.

Šajā ceturksnī mēs mācīsimies par Jesaju, par viņa vārdiem, laiku, nepatīkamo stāvokli, bet galvenokārt par viņa Dievu – Dievu, kas gan toreiz, gan tagad mums saka skaļā balsī: “Nebīsties, jo Es tevi atpestīju; Es tevi saucu tavā vārdā, tu esi Mans!” (Jes 43:1)

*Dr. Rojs Geins (Roy Cane), ebreju zinātnieks, ir Vecās Derības skolotājs
Septītās dienas adventistu teoloģiskajā seminārā
Endrjūsa Universitātē Berienspringsā, Mičiganas štatā.*

Bībeles citātos izmantots 1965. gada izdevuma revidētais teksts
un 2012. gadā izdotās Bībeles teksts (norādīts kā JT).

IDENTITĀTES KRĪZE

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes 1:1–9, Jes 1:10–17, Jes 1:18, Jes 1:19–31, Jes 5:1–7.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad nāciet, turēsim tiesu, saka Tas Kungs. Kaut jūsu grēki arī būtu sarkani kā asinis, tomēr tie paliks balti kā sniegs; kaut tie arī būtu kā purpurs, tomēr tie kļūs kā vilna.” (Jes 1:18)

Pazudis aizmirstības zemē. Ja jūs braucat Īrijā pa šauru lauku ceļu ar aizsargjoslām gar malām, jūs varat piedzīvot to, ka jūsu ceļu nobloķē govju ganāmpulks, kas lēniem soļiem dodas mājās pēc garšīgas maltītes. Pat ja gans nav ar tām, tās dosies uz sava saimnieka kūti. Tās zina, kur un kam tās pieder.

Ja mazs zēns veikalā noklīst no māmiņas un raud: “Es pazaudēju māmiņu,” viņš var arī nezināt, kur viņš atrodas un kur ir viņa mamma, bet mammu jūrā, ejot pa veikalu, viņš atpazīst to mammu, kas vienīgā ir viņējā.

Skumji, bet jūdi atšķirībā no īru govīm un mazā zēna aizmirsta, ka viņi pieder Debesu Kungam, un tāpēc zaudēja savu identitāti kā Dieva derības ļaudis. “Klausaities, debesis, un ņem vērā, zeme, jo Tas Kungs runā: “Es uzaudzināju bērnus un iecēlu viņus dzīvē augstā godā, bet viņi atkrita no Manis. Vērsis pazīst savu īpašnieku un ēzelis sava kunga sili, bet Israēls tādas lietas nepazīst, Manai tautai nav par to nekādas izpratnes.” (Jes 1:2, 3)

Šajā nedēļā mēs runāsim par Dieva darbu, atjaunojot Sev Savu tautu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 2. janvārī.

Klausieties, Debesis! (Jes 1:1–9)

Jesajas grāmatas īsais ievads nosauc autoru (Amoca dēls), savas vēsts avotu (“parādības”) un tēmu (Jūda un tās galvaspilsēta Jeruzāleme četru ķēniņu valdīšanas laikā). Tēmā arī norādīta Jesajas sākotnējā mērķauditorija – viņa zemes ļaudis laikā, kad viņš dzīvoja. Praviētis tos uzrunāja jautājumos par viņu stāvokli un likteni.

Nosaucot ķēniņus, kuru laikā viņš darbojās, Jesaja sašaurina mērķauditoriju un saista grāmatu ar konkrētā laika vēsturiskiem, politiskiem notikumiem. Šis laika periods norāda mums uz ziņojumiem 2ķēn 15. – 20. nodaļā un 2L 26. – 32. nodaļā.

Izlasi Jes 1:2. Kas ir šeit izteiktās vēsts būtība? Ko Kungs pasaka? Kā šī pati ideja ir bijusi redzama visā svētajā vēsturē? Vai to varētu teikt arī par kristīgo draudzi mūsdienās? Paskaidro savu atbildi. _____

Ievēro, ka Jesajas vēsts sākas ar vārdiem: “Klausieties, debesis, un ņem vērā, zeme.” (Salīdzini ar 5Moz 30:19, 5Moz 31:28.) Kungs ar to nedomā, ka zeme pati par sevi var dzirdēt un saprast. Viņš to dara uzsvara dēļ.

Kad kāds Tuvo Austrumu ķēniņš, piemēram, hetu imperators, noslēdza politisku vienošanos ar kādu mazāku valdnieku, viņš piesauca savus dievus kā lieciniekus, lai uzsvērtu, ka jebkurš vienošanās pārkāpums noteikti tiks pamanīts un sodīts. Tomēr, kad dievišķais ķēniņu Ķēniņš slēdza derību ar israēliešiem Mozus dienās, Viņš nepiesauca par lieciniekiem citus dievus. Kā vienīgais patiesais Dievs Viņš piesauca debesis un zemi, lai tie pilda šo lomu (sk. arī 5Moz 4:26).

Izlasi uzmanīgi Jes 1:1–9. Uz līnijām uzraksti apkopojumu, kādi bija Jūdas grēki. Īpaši atzīmē arī šo grēku sekas. Pie kā Jūdeja bija vainīga, un kas notika tās vainas dēļ? Kāda cerība vienlaikus ir atklāta 9. pantā? _____

Sapuvušie rituāli (Jes 1:10–17)

Izlasi Jes 1:10. Kā tu domā, kāpēc viņš izmantoja Sodomu un Gomoru kā salīdzinājumus? Ko Kungs šeit pasaka? _____

Izlasi Jes 1:11–15. Ko Kungs pasaka šeit tautai? Kāpēc Kungs atmet pielūgsmi, ko Viņa ļaudis Viņam pienes? _____

Tās pašas rokas, kas pienesa upurus un tika paceltas lūgšanā, bija “aptraipītas asinīm”; tas ir, vainīgas vardarbībā un citu cilvēku apspiešanā (Jes 1:15, Jes 58:3, 4). Slikti izturoties pret citiem derības kopienas locekļiem, viņi izturējās nicinoši pret visu israēliešu Aizstāvi. Grēki pret citiem cilvēkiem bija grēki pret Kungu.

Protams, Dievs pats bija izveidojis rituālu pielūgsmes sistēmu (3Moz 1.–16.nod.), kā arī Jeruzālemes templi kā tam piemērotu vietu (1ķēn 8:10, 11). Bet rituāli bija paredzēti, lai darbotos derības, ko Dievs bija slēdzis ar šiem ļaudīm, kontekstā. Tā bija Dieva derība ar Israēlu, kas padarīja Viņam iespējamu mājot templi viņu vidū. Rituāli un lūgšanas, kas templī tika pienesti, bija derīgi tikai tad, ja tie izteica uzticību Viņam un Viņa derībai. Cilvēki, kas pienesa upurus, nenožēlojot netaisno rīcību, kas izdarīta pret citiem derības kopienas locekļiem, bija liekuļi. Tādējādi viņu upuri bija ne tikai nederīgi – tas bija grēki! Viņu rituāli teica, ka viņi ir uzticīgi, bet uzvedība pierādīja, ka viņi derību ir lauzaši.

Izlasi Jes 1:16, 17. Ko Kungs pavēl Savai tautai darīt? Kā šie panti šajā kontekstā ir paralēli tam, ko Jēzus teica Mt 23:23–28? Kādu vēsti mēs varam atrast sev šajos pantos un kontekstā, kādā tie ir rakstīti? _____

Piedošanas arguments (Jes 1:18)

Izlasi Jes 1:18. Pēc vairākkārtējas pārlasīšanas uzraksti, kā tu domā, ko Kungs šeit pasaka (izlasi dažus pantus tālāk, lai saprastu visu kontekstu). _____

Dievs ir izteicis spēcīgus pierādījumus, ka apsūdzētie jūdi ir vainīgi līguma pārkāpšanā (Jes 1:2–15), un Viņš ir aicinājis viņus uz reformu (Jes 1:16, 17). Šis aicinājums norāda, ka ir cerība. Galu galā kāpēc gan aicināt noziedznieku, kas ir pelnījis nāvessodu, mainīt savu virzienu? Kā cietumnieks, kam draud nāvessods, var “stāties preti varmācībai, piešķirt pienācīgo tiesu bāriņiem, aizstāvēt atraitni”? Bet, kad Dievs saka – “Nāciet, turēsim tiesu” (Jes 1:18), mēs varam redzēt, ka Kungs vēl joprojām meklē iespēju runāt ar Saviem ļaudīm, vēl joprojām cenšas viņus vest pie nožēlas un atgriešanās no viņu ļaunajiem ceļiem, lai cik sabojāti viņi būtu kļuvuši.

Kungs viņiem saka, ka viņu sarkanie grēki kļūs balti. Kāpēc grēki ir sarkani? Jo sarkanā ir “asins” krāsa (asins grēks), kas klāj šo ļaužu rokas (Jes 1:15). Baltā turpretī ir šķīstuma krāsa, asins vainas neesamība. Šeit Dievs piedāvā viņus izmainīt. Šādus tekstus izmantoja ķēniņš Dāvids, kad viņš sauca uz Dievu pēc piedošanas par grēku, ko viņš bija darījis, piesavinoties Batšebu un nogalinot viņas vīru (izlasi Ps 51:7, 14). Jes 1:18 Dieva arguments ir piedāvāt piedošanu Savai tautai!

Kā Dieva piedošanas piedāvājums kalpo kā arguments, lai viņi izmainītu savu dzīvi? Salīdzini Jes 1:18 ar Jes 44:22. _____

Tagad mēs redzam, kāds mērķis bija Dieva asajiem brīdinājuma vārdiem pret Savu tautu. Šie vārdi nevis atmata Viņa ļaudis, bet gan veda atpakaļ pie Viņa. Viņa piedošanas piedāvājums ir spēcīgs arguments, kas atbalsta Viņa aicinājumu ļaudīm šķīstīt sevi morāli (Jes 1:16, 17). Viņa piedošana dara viņiem iespējamu tikt pārveidotiem Viņa spēkā. Šeit mēs redzam “jaunās derības” sēklas, par kurām pravietots Jer 31:31–34, kur piedošana ir pamats jaunām sirds attiecībām ar Dievu. Mēs sākam “sarkani”, būdami parādā, ko nekad nevarēsim atmaksāt. No pazemīgā stāvokļa, atzīstot, ka mums ir vajadzīga piedošana, mēs esam gatavi pieņemt jebko, ko Dievs dod.

Ēst vai tikt apēstam (Jes 1:19–31)

Izlasi Jes 1:19–31. Kāda tēma šeit ir pacelta, kas ir redzama visā Bībelē? _____

Ievēro loģisko struktūru Jes 1:19, 20 – ja ļaudis izvēlas būt labprātīgi un paklausīgi Dievam, viņi ēdīs zemes labumus (Jes 1:19). Savukārt, ja viņi atsakās no Viņa piedošanas un atjaunošanas piedāvājuma un saņem pret Viņu, viņus aprīs zobens (Jes 1:20). Izvēle ir viņu rokās. Šie panti satur svētību un lāstu atkarībā no nosacījumiem.

Jes 1. nodaļa vairākkārt atkārtoti Mozus vārdus, kas uzrakstīti 5Moz 30:19, 20 – laikā, kad tika noslēgta derība ar Israēla tautu: “Es šodien piesaucu debesis un zemi kā lieciniekus pret jums, ka lieku jūsu priekšā dzīvību un nāvi, svētību un lāstu.”

Izlasi šos Mozus vārdus. Ievēro, ka nav vidusceļa. Ir vai nu dzīvība, vai nāve, svētība vai lāsts. Kā tu domā, kāpēc mums ir tikai viena no divām iespējām? Kāpēc nevar būt kāds kompromiss? _____

Šie Mozus vārdi apkopo veselu brīdinājumu, svētību un lāstu sēriju, kas noslēdz derības veidošanu 5Moz 27. – 30. nodaļā (salīdzini ar 3Moz 26). Šīs derības elementi ietver (1) atcerēšanos, ko Dievs ir darījis viņu labā, (2) nosacījumus/noteikumus (baušļus), kas viņiem ir jāievēro, lai derība saglabātos, (3) atsaukšanos liecībai un (4) svētības un lāstus, lai brīdinātu cilvēkus, kas notiks, ja viņi pārkāps derības nosacījumus.

Zinātnieki ir atklājuši, ka šie paši elementi tādā pašā kārtībā atrodami politiskos līgumos, kuros ir iesaistītas citas tautas, piemēram, hetieši. Tātad, lai noslēgtu derību, Viņš izmantoja formu, kas viņiem ir saprotama un kas viņiem spēcīgi atklās būtību un sekas savstarpēji saistošajās attiecībās, kurās viņi izvēlējās iesaistīties. Derības iespējamais ieguvums bija šaubīgs, bet, ja israēlieši lauztu vienošanos, viņiem būtu sliktāk nekā jebkad iepriekš.

Kā tu savā kristieša gājumā esi piedzīvojis šeit aprakstīto svētību un lāstu principu?

Ļaunu vēstošā mīlestības dziesma

(Jes 5:1–7)

Izlasi dziesmu augstāk minētajos pantos. Kāda nozīme ir šai līdzībai? _____

Līdzības nozīmi Dievs paskaidro tikai beigās, 7. pantā. Izmantojot līdzību, Viņš palīdz tautai paskatīties uz sevi objektīvi, lai atzītu savu patieso stāvokli. Dievs efektīvi izmantoja šo pieeju ķēniņa Dāvida gadījumā (sk. 2Sam 12:1–13). Saucot to par “mīlestības dziesmu”, Dievs sākumā atklāj Savas mīlestības motīvu pret Saviem ļaudīm. Viņa attiecības ar viņiem ir cēlušās no Viņa rakstura, kas ir mīlestība (1Jņ 4:8). Viņš sagaida pretmīlestību. Bet “vīnogu” vietā Viņš saņem “savvaļas vīnogas”, kas ebreju valodā nozīmē “smirdīgas lietas”.

Ko Kungs domā, kad Viņš Jes 5:4 saka: “Kas tad Man vēl bija ko darīt Savā vīnadārzā, ko Es nebūtu darījis?” _____

Nākamajā pantā Dievs saka: “Es jums teikšu, ko Es darīšu ar Savu vīnadārzu: Es nojaukšu tā sētu, lai to nogana; Es noārdīšu tā mūri, lai to samīn un izmīda. Es to aizlaidīšu postā.” (Jes 5:5, 6)

Kad mēs grēkojam, Dievs mūs uzreiz nenogriež no Sevis, atņemot Savu aizsardzību un iznīcinot mūs. Viņš pacietīgi dod mums iespēju saņemt piedošanu (sk. 2Pēt 3:9). Viņš neatstumj nevienu, kas Viņam atsauca. Viņš aicina tik ilgi, kamēr ir cerība uz atsaukšanos. Viņš uzreiz nepieņem atbildi “nē” kā galējo atbildi, jo Viņš zina, ka mēs nesaprotam un esam grēka piekrāpti. Bet, ja Viņam neizdosies ar mums nekur nonākt, Viņš beigās atzīs mūsu izvēli un ļaus mums palikt tādiem, kādi būsīm izvēlējušies (sk. Atkl 22:11).

Ja mēs neatlaidīgi atgrūžam Dieva aicinājumu, kas izteikts ar Viņa Gara starpniecību, mēs varam beigās nonākt vietā, no kurienes nav iespējams atgriezties (Mt 12:31, 32). Novērsties no Kristus ir bīstami (Ebr 6:4–6). Dievs var darīt tikai tik daudz, cik ir iespējams, respektējot mūsu brīvo izvēli.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Jes 1:4 kontekstā Elena Vaita rakstīja: “Tauta, kas atzina Dievu, bija atdalījusies no Dieva, zaudējusi savu gudrību un sabojājusi izpratni. Viņi nevarēja redzēt tālāk uz priekšu. Jo viņi bija aizmirsuši, ka bija atbrīvoti no saviem vecajiem grēkiem. Viņi devās uz priekšu satraukti un nenoteikti, atrodoties tumsā, cenšoties izdzēst no sava prāta atmiņas par brīvību, pārliecību un laimi, kas bija viņu kādreizējā stāvokli. Viņi iegrima visu veidu iedomībā, pārdrošā trakulībā, nolika sevi kā pretiniekus Dieva aizgādībai un padziļināja vainas izjūtu, kas viņiem jau bija. Viņi klausījās sātana apsūdzībās pret dievišķo raksturu un atklāja Dievu kā tādu, kam nav žēlastības un piedošanas.” (“The SDA Bible Commentary”, 4. sēj., 1137. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā tu vari “mazgāties”? Ko šī frāze nozīmē? (Sk. Fil 2:12, 13.)
2. Kā Jēzus pielāgoja, paplašināja un izmantoja vīnadārza mīlas dziesmu? Mt 21:33–45, Mk 12:1–12, Lk 20:9–19. Kādas mācības no augstāk minētā stāsta varam gūt mēs kā septītās dienas adventisti?
3. Kāda ir saikne starp piedošanu, ko Dievs piedāvā, un pārveidošanu, ko Viņš paveic mūsu dzīvē? Kas ir vispirms – pārveidošana un tad piedošana, vai otrādi? Kāpēc ir svarīgi zināt, kas ir vispirms?
4. Augšminētajā citātā Elena Vaita saka, ka cilvēki nostājās preti “Dieva aizgādībai”. Ko tas nozīmē?

KOPSAVILKUMS:

Kad Dieva ļaudis aizmirst Viņu un uzskata Viņa svētības kā pašas par sevi saprotamas, Viņš cilvēkiem atgādina, ka viņi ir atbildīgi par savu derību ar Viņu. Žēlsirdīgi Viņš norāda uz viņu stāvokli, brīdina viņus par iznīcinošajām sekām, atmetot Viņa aizsardzību, un aicina ļaut Viņam tautu dziedināt un šķīstīt.

VADĪBAS KRĪZE

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes 6:1–4, Jes 6:5–7, Jes 6:8, Jes 6:9–13.

ATMIŅAS PANTS:

“Tanī gadā, kad nomira ķēniņš Usija, es redzēju To Kungu sēžam uz augsta, cēla troņa, un Viņa tērpa apakšmala piepildīja svētnīcu.” (Jes 6:1)

Kad viens no Konfūcija mācekļiem uzdeva viņam jautājumu par labas valdības sastāvdaļām, viņš atbildēja: “Pietiekami ēdiena, pietiekami ieroču un vienkāršās tautas uzticība.”

“Bet,” māceklis jautāja, “pieņemsim, ka jums nav citas iespējas, kā nodrošināt tikai vienu no šiem trim, kuru jūs izvēlētos?”

“Ieročus,” teica Konfūcijs.

Viņa mācekļi neatkāpās: “Tomēr, ja pēc tam jūs būtu spiests izvēlēties vienu no diviem atlikušajiem, kuru jūs izvēlētos?”

Konfūcijs atbildēja: “Ēdienu. Jo kopš senatnes izsalkums ir bijusi visu cilvēku daļa, bet tauta, kas vairs neuzticas savam valdniekam, vienalga ir pazudusi.” (Michael P. Green “1500 Illustrations for Biblical Preaching” (Grand Rapids, Mich.: Baker Books, 1989), p. 215.)

Cilvēki patiešām grib stipru, uzticamu vadību. Kad kāds kareivis pieteicās doties armijā uz otro termiņu, armijas ierēdnis viņam jautāja, kāpēc viņš grib vēlreiz dienēt. “Es izmēģināju civilo dzīvi,” viņš teica, “bet tur nav neviena atbildīgā.”

Šajā nedēļā mēs runāsim par vadības krīzi Jūdā un bēdīgajiem rezultātiem, kas tam sekoja.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 9. janvārī.

Ķēniņš ir miris. Lai dzīvo ķēniņš!

Jes 6:1 runā par ķēniņa Usijas nāvi. Izlasi 2L 26 un tad atbildi uz jautājumu: "Kāda nozīme ir ķēniņa Usijas nāvei?" _____

_____

_____

Attiecībā uz ķēniņa nāvi var būt dažādas perspektīvas.

1. Lai gan Usijas valdīšana bija gara un veiksmīga, "kad viņš bija kļuvis varens, tad viņš sirdsprātā kļuva augstprātīgs, lai tiktu iznīcināts" (2L 26:16) un mēģināja pienest templī vīraku. Kad priesteri viņu pamatoti apstādināja, jo viņš nebija iesvētīts kā priesteris no Ārona cilts (2L 26:18), ķēniņš sadusmojās. Šajā brīdī, kad ķēniņš nepieņēma pārmetumu, Kungs nekavējoties lika pār viņu nākt leprai, kas viņam bija "līdz... nāves dienai, un, spītālīgs būdams, viņš dzīvoja atšķirtā namā, jo viņš bija izslēgts no Tā Kunga nama" (2L 26:21). Cik ironiski, ka šķīstā, nemirstīgā dievišķā Ķēniņa viziju Savā namā/templī Jesaja redzēja tajā pašā gadā, kad nešķīstais cilvēku ķēniņš nomira!

2. Pastāv pārsteidzošs kontrasts starp Usiju un Jesaju. Usija pašpaļāvīgi sniedzās pēc svētuma, nepareizā iemesla (lepnuma) vadīts, un tā vietā kļuva ceremoniāli nešķīsts, tiekot nošķirts no svētuma. Turpretī Jesaja ļāva Dieva svētumam sevi aizsniegt. Viņš pazemīgi atzina savu vājumu un ilgojās pēc morālas šķīstības, ko viņš arī saņēma (Jes 6:5–7). Viņš tāpat kā nodokļu iekasētājs Jēzus līdzībā devās prom taisnots: "Jo katrs, kas pats paaugstinās, taps pazemots, bet, kas pats pazemojas, taps paaugstināts." (Lk 18:14)

3. Ir pārsteidzoša līdzība starp Usijas spītālīgo ķermeni un viņa tautas morālo stāvokli: "Nav tur vairs nekā vesela, tikai vātis un brūces, un jauni ievainojumi." (Jes 1:6)

4. Usijas nāve aptuveni 740. gadā pirms Kristus iezīmē galveno krīzi Dieva ļaužu vadībā. Jebkura absolūta valdnieka nāve padara viņa valsti ievainojamu varas maiņas laikā. Bet Jūda bija īpašās briesmās, jo Tiglat-Pilezers III bija pirms dažiem gadiem, 745. gadā pirms Kristus, kāpis Asīrijas tronī un nekavējoties devies iekarojumos, kas padarīja viņa tautu par neuzvaramu spēku, apdraudot visu Tuvo Austrumu valstu neatkarīgu pastāvēšanu. Šajā krīzes laikā Dievs iedrošināja Jesaju, parādot pravietim, ka Viņš vēl joprojām kontrolē situāciju.

Izlasi rūpīgi 2L 26:16. Kādā veidā katrs no mums saskaras ar iespēju nonākt tajā pašā stāvoklī? Kā domāšana par krustu var pasargāt mūs no šīs bedres? _____

_____

_____

“Svēts, svēts, svēts” (Jes 6:1–4)

Ievēro, kas notika šeit pirmajos četros Jesajas 6. nodaļas pantos. Kēniņš nomirst liela politiska nemiera laikā (asīrieši gatavojas karam). Jesajam tas bija baiļu pilns laiks, kad viņš nebija pārliecināts, kurš kontrolē situāciju.

Un kas notiek tad? Aizrauts vīzijā, Jesaja uzlūkoja liesmojošo Dieva godību virs Viņa troņa, dzirdēja mirdzošo (“degošo”) serafu dziesmu, kurā atkārtojās vārdi “svēts, svēts, svēts”, izjuta seismisku kustēšanos zem kājām un raudzījās virpuļojošajos dūmos, tiem piepildot templi. Pravietim tā droši vien bija šokējoša pieredze. Pavisam noteikti nu Jesaja zināja, kurš kontrolē situāciju, neskatoties uz citiem notikumiem.

Kur šajā vīzijā ir Kungs? (Sk. Jes 6:1.) Kāpēc Kungs šeit parādījās Jesajam tā, kā nekur citur? Sk. 2Moz 25:8, 2Moz 40:34–38. _____

Kad Ecēhiēls, Daniēls un Jānis saņēma atklāsmes Ec 1, Dan 7:9, 10 un Atkl 4, 5, viņi atradās trimdā. Līdzīgi Jesajam viņiem bija vajadzīgs īpašs mierinājums un iedrošinājums, ka Dievs vēl joprojām kontrolē situāciju, pat ja likās, ka viņu pasaule sabrūk. (Daniēls un Ecēhiēls bija gūstekņi pagānu tautā, kas bija iznīcinājusi viņu tautu, un Jānis bija trimdā uz vientuļas salas, naidīgas politiskas varas izsūtīts. Nav šaubu, šīs vīzijas palīdzēja viņiem palikt uzticīgiem pat krīzes situācijā.

“Kad Jesaja uzlūkoja šo sava Kunga godības un majestātiskuma atklāsmi, viņu pārņēma Dieva šķīstuma un svētuma izjūta. Cik ass bija kontrasts starp viņa Radītāja neizmērojamo pilnību un grēcīgo ceļu, ko bija uzsākuši tie, kas jau sen bija ieskaitīti kā Israēla un Jūdas izraudzītā tauta!” (Elena Vaita “Pravieši un kēniņi”, 307. lpp.)

Dieva pārdabiskais svētums, kas uzsvērts Jesajas vīzijā, ir viņa vēsts galvenais aspekts. Dievs ir svēts Dievs, un Viņš prasa no Saviem ļaudīm svētumu – tādu svētumu, ko Viņš tiem dos, ja viņi nožēlos un atstās savus grēcīgos ceļus un padosies Viņam ticībā un paklausībā.

Mums visiem ir bijušas drosmi atņemošas situācijas, kad šķīstis, ka viss ir zaudēts. Un, pat ja jūs neesat saņēmuši “Kunga godības” vīziju kā Jesaja, pārdomājiet, kā Kungs spēja uzturēt jūs un jūsu ticību krīzes laikā. Ko esat iemācījušies no šiem piedzīvojumiem un varat līdzdalīt citiem? _____

Jauna personība (Jes 6:5–7)

Svētnīcā/templī tikai augstais priesteris Salīdzināšanas dienā varēja tuvoties Dieva klātbūtnē vissvētākajā vietā, un viņam bija vajadzīgi aizsargājoši vīraka dūmi, vai arī viņš mirtu (3Moz 16:2, 12, 13). Jesaja redzēja Kungu, kaut arī viņš nebija augstais priesteris, un viņš nededzināja vīraku! Templis pildījās ar dūmiem (Jes 6:4), atgādinot mums par mākonī, kurā Salīdzināšanas dienā parādījās Kunga godība (3Moz 16:2). Bijības pārņemts un domādams, ka viņam pienācis gals (salīdzini ar 2Moz 33:20, Soģu 6:22, 23), Jesaja ieklieudzās, atzīstot savu grēku un savas tautas grēku (Jes 6:5), atceroties augstā priestera grēku atzīšanu Salīdzināšanas dienā (3Moz 16:21). “Stāvot pilnā dievišķās gaismas klātbūtnē iekšējā svētnīcā, viņš saprata, ka, ja viņš būs atstāts pats savai nepilnībai un nemākulībai, viņš būs pilnīgi nespējīgs izpildīt misiju, uz ko viņš bija aicināts.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 308. lpp.)

Kāpēc serafs izmantoja dzīvu jeb degošu ogli no altāra, lai šķīstītu Jesajas lūpas? Jes 6:6, 7.

Serafs paskaidroja, ka, aizskarot pravieša lūpas, viņa vaina un grēks tiek atņemti (Jes 6:7). Grēks nav nosaukts vārdā, bet to nevajadzētu ierobežot ar nepareizu runāšanu, jo lūpas norāda ne tikai uz runāšanu, bet arī uz visu cilvēku, kas runā. Saņēmis morālu šķīstīšanu, Jesaja nu spēja pienest Dievam slavu.

Uguns ir šķīstīšanas līdzeklis, jo tas sadedzina visu nešķīsto (sk. 4Moz 31:23). Bet serafs izmantoja ogli no īpašas, svētas altāra uguns, ko Dievs pats bija iededzinājis un kas tika nepārtraukti uzturēta (3Moz 6:12). Tā serafs darīja Jesaju svētu, kā arī šķīstu. Un vēl vairāk. Svētnīcā vai templī pielūgsmes laikā galvenais iemesls, lai paņemtu ogli no altāra, bija iededzināt vīraku. Salīdzini ar 3Moz 16:12, 13, kur augstais priesteris ņem ogļu trauku, pilnu ar oglēm no altāra, un izmanto to vīraka aizdedzināšanai. Usija gribēja pienest vīraku, turpretī Jesaja kļuva par vīraku! Kā svētā uguns aizdedzina vīraku, lai piepildītu Dieva namu ar svētu smaržu, tieši tāpat tā aizdedzina pravieti, lai viņš izplatītu svētu vēsti. Tā nav sagādīšanās, ka Jesajas 6. nodaļas nākamajos pantos (Jes 6:8 un tālāk) Dievs sūta Jesaju pie Savas tautas.

Lūdzot Dievu, izlasi Jesajas reakciju (Jes 6:5), kad viņš saņēma vīziju no Dieva. Kā mēs tajā redzam izteiktu pamatproblēmu, ka grēcīgs cilvēks eksistē universā, ko ir radījis “svēts, svēts, svēts” Dievs (Jes 6:3)? Kāpēc Kristus pie krusta bija vienīgā iespējamā atbilde uz šo problēmu? Kas notika pie krusta tāds, kas atrisināja šo problēmu? _____

Karaliskais uzdevums (Jes 6:8)

**“Un es dzirdēju Tā Kunga balsi sakām: ‘Ko lai Es sūtu? Kas būs mūsu vēstnesis?’
Tad es atbildēju: ‘Redzi, es esmu še, sūti mani!’” (Jes 6:8).**

Būdams šķīstīts, Jesaja nekavējoties atsaucās Dieva aicinājumam kļūt par pārstāvi, ko Viņš varētu izsūtīt Savā darbā. Jaunās Derības vārdiem runājot, Jesaja tika aicināts kļūt par apustuli; tas ir, par “to, kas sūtīts”.

Interesanti, ka Jesajas grāmata nesākas tā, kā sākas dažas citas pravietiskas grāmatas, kur pravietis apraksta savu pravietisko aicinājumu (salīdzini ar Jer 1:4–10, Ec 1–3). Citiem vārdiem, viņš noteikti jau bija aicināts būt par pravieti pirms 6. nodaļā aprakstītajiem notikumiem. Bībele parāda, ka dievišķa sastapšanās var iedrošināt pravieti pat pēc tam, kad kalpošana jau ir sākusies (Mozus – 2Moz 34; Elija – 1ķēn 19). Salīdzinot ar citiem piemēriem, kur Dievs arī saka cilvēkiem, ka viņiem jākļūst par praviešiem, Jes 6. nodaļā pravietis ir brīvprātīgais doties īpašā misijā. Izrādās, ka Jes 1.–5. nodaļa runā par stāvokli tajā laikā, kad Jesaja tika aicināts pirmo reizi, pēc kā Dievs iedarbināja viņa kalpošanu, iedrošinot viņu templī un no jauna apstiprinot viņa kā Dieva runasvira uzdevumu.

Dievs iedrošināja Jesaju Savā templī. Vai kaut kur citur Bībelē ir pierādījumi, ka Dieva svētnīca ir vieta, kur saņemt iedrošinājumu? Ps 73 (sk. Ps 73:17), Ebr 4:14–16, Ebr 10:19–23, Atkl 5. nodaļa. Ko šie panti mums stāsta? _____

Dieva svētnīca ne tikai dreb pārsteidzošā spēkā, tā ir arī vieta, kur vājie un kļūdainie cilvēki, tādi kā mēs, varam atrast patvērumu. Mēs varam būt no jauna pārliecināti, zinot, ka Dievs darbojas, lai glābtu mūs caur Kristu, mūsu Augsto Priesteri.

Jānis arī redzēja Kristu kā upura jēru, kas bija tikko nokauts, viņa rīkle bija pāršķelta (Atkl 5:6). Tas nebija patīkams skats. Aprakstā ir izteikta doma, ka, lai gan Kristus tika uzmodināts no mirušajiem un pacēlās uz Debesīm, Viņš nepārtraukti nes krusta notikumus sev līdzī. Viņš vēl joprojām ir paaugstināts, lai vilktu visus cilvēkus pie Sevis, pie Sava altāra.

Kā tu esi atradis iedrošinājumu, ieejot Dieva Debesu templī ticībā un lūgšanās? Ebr 4:16 aicina mūs tuvoties drosmīgi Dieva tronim, lai “saņemtu žēlastību un palīdzību no Viņa grūtā brīdī” (NRSV). Ja kāds tev jautātu, kā tu esi atradis žēlastību savā grūtajā brīdī, kā tu atbildētu? _____

Šausmīgais aicinājums (Jes 6:9–13)

Kad Dievs Jesajam uzdeva jaunu uzdevumu, kāpēc Viņš deva pravietim tādu dīvainu vēsti, ko nest Viņa ļaudīm (Jes 6:9, 10)? _____

Lai mēs nedomātu, ka Jesaja sadzirdēja nepareizi vai ka šī vēsts nav svarīga, Jēzus citēja šos pantus, lai paskaidrotu, kāpēc Viņš mācīja līdzībās (Mt 13:13–15).

Dievs negrib, lai kāds ietu bojā (2Pēt 3:9), kas izskaidro, kāpēc Viņš sūtīja Jesaju pie Jūdas tautas – un Jēzu pasaulē. Dieva ilgas nav iznīcināt, bet glābt uz mūžīgiem laikiem. Bet, kamēr daži cilvēki pozitīvā veidā atsaucas Viņa aicinājumiem, citi savā pretestībā kļūst arvien cietāki. Neskatoties uz to, Dievs turpina viņus aicināt, lai dotu viņiem arvien vairāk un vairāk iespēju nožēlot. Tomēr, jo vairāk viņi pretojas, jo cietāki viņi kļūst. Tāpēc savā ziņā sanāk, ka Dievs, šādi rīkojoties, nocietina viņu sirdis, lai gan ar saviem aicinājumiem Viņš vēlētos sirdis mīkstināt. Dieva mīlestība pret mums ir nemainīga; mūsu individuālā reakcija uz Viņa mīlestību ir izšķirošais mainīgais.

Kalpotāja loma, piemēram, Mozus, Jesajas, Jeremijas, Ecēhiēla vai pat Kristus loma, ir turpināt aicināt pat tad, ja cilvēki atmet vēsti. Dievs Ecēhiēlam teica: “Vai tie klausā vai neklausā, jo tie ir pretestības pilna cilts, tiem jāzina, ka pravietis ir viņu vidū.” (Ec 2:5) Dieva un Viņa kalpu loma ir dot cilvēkiem godīgu izvēli, lai viņi saņemtu adekvātu brīdinājumu (salīdzini ar Ec 3:16–21), pat ja viņi beigās izvēlas iznīcību un trimdu (Jes 6:11–13).

Paturot prātā šos ideālus, kā mēs varam saprast Dieva lomu faraona sirds nocietināšanā?

2Moz 4:21 Dievs saka: “Bet Es nocietināšu Viņa sirdi.” Šī ir pirmā no deviņām reizēm, kad Dievs teica, ka Viņš nocietinās faraona sirdi. Bet bija arī deviņas reizes, kad faraons pats nocietināja savu sirdi (piemēram, sk. 2Moz 8:15, 32; 2Moz 9:34).

Ir skaidrs, ka faraonam piemita brīvā griba, citādi viņš nebūtu spējīgs nocietināt pats savu sirdi. Bet fakts, ka arī Dievs nocietināja faraona sirdi, norāda, ka Dievs radīja apstākļus, uz kuriem faraons reaģēja, izdarot savu izvēli – izvēli atņemt zīmes, ko Dievs viņam bija devis. Ja faraons būtu bijis atvērts pret šīm zīmēm, tās viņa sirdi būtu mīkstinājušas, nevis nocietinājušas.

Vai savā pieredzē ar Kungu esi kādreiz izjutis sirds nocietināšanos pret Svēto Garu? Pārdomā, kas to radīja. Ja tu neuzskatīji šo domu par biedējošu toreiz (galu galā tieši to nozīmē cieta sirds), kā tu redzi to tagad? Kāds ir ceļš uz risinājumu? Sk. 1kor 10:13.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Nekrietni darījumi starp visām ļaužu šķirām bija tik izplatīti, ka tie nedaudzie, kas vēl uzticīgi turējās pie Dieva, bieži jutās kārdināti zaudēt drosmi un padoties šaubām un izmisumam. Šķita, ka Dieva nolūks ar Israēlu neizdosies un stūrgalvīgo tautu piemeklēs Sodomai un Gomorai līdzīgs liktenis. Ņemot vērā šos apstākļus, nav pārsteigums, ka Jesaja, kas Usijas valdīšanas pēdējos gados tika aicināts nest Jūdās tautai Dieva brīdinošās un norājošās vēstis, centās izvairīties no tādas atbildības. Viņš labi saprata, ka sastapsies ar krasu pretestību. Apzinoties paša nevarību šādos apstākļos strādāt un domājot par to, cik neticīgi un stūrgalvīgi ir ļaudis, pie kuriem viņam būs jādarbojas, tam uzdevums likās neizpildāms. Vai lai, drosmi zaudējis, tas tagad atsakās no uzdevuma un ļauj Jūdām netraucēti kalpot elkiem? Vai lai Ninives dievi valda virs zemes kā pastāvīgs izaicinājums Debesu Dievam?” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 306., 307. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ja kāds skeptiķis vai ateists izaicinātu tevi ar jautājumu – “Kā tu vari zināt, ka Dievs kontrolē situāciju?”, ko tu atbildētu?

2. Ja Dievs kontrolē situāciju, kāpēc cieš nevainīgi cilvēki? Vai Jes 1:19, 20 nozīmē, ka pašreizējā dzīvē ar Dieva uzticīgajiem ļaudīm notiks tikai labas lietas un tikai sliktais notiks ar tiem, kas sacēļas? Salīdzini ar Īj 1., 2. nod., Ps 37, Ps 73. Vai spējam savienot savu izpratni par Dieva raksturu ar slikto, kas notiek ar cilvēkiem? Vai mums tas ir jādara?

3. Kāpēc Jes 6. nodaļā ir tik daudz saistību ar Salīdzināšanas dienu? Pārdomājiet faktu, ka šajā ikgadējā tiesas dienā Dievs šķīstīja Savus ļaudis, atņemot uzticīgajiem grēku (3Moz 16:30) un izstumjot neuzticīgos (3Moz 23:29–30).

KOPSAVILKUMS:

Nedrošības laikā, kad cilvēciskā vadītāja vājums bija sāpīgi acīmredzams, Jesajam tika dota varena atklāsme par universa augstāko Vadītāju. Paralizēts savas nepiemērotības dēļ, bet šķīstīts un pilnvarots žēlastības vārdā, Jesaja bija gatavs doties naidīgajā pasaulē kā Dieva vēstnesis.

KAD SABRŪK TAVA PASAULE

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes 7:1–9, Jes 7:10–13, Jes 7:14.

ATMIŅAS PANTS:

“.. ja jūs neticēsit, jūs nepastāvēsit.” (Jes 7:9)

Kādu sabatu Konija un Rojs devās mājās no baznīcas. Viņiem priekšā pagalmā izmī-sīgi izskrēja maza vistiņa. Mājas miluļiem putniem vajadzēja atrasties drošībā savā aplokā, bet viņas bija izkluvušas ārā. Ātrs skats apkārt parādīja, ka tā ir tikai daļa no tragēdijas. Bēthovens, kaimiņu mazais šunelis, arī bija izmucis no sava pagalma un atradās pie dīķa ar Deiziju mutē. Deizija bija skaista dējējvistiņa ar pūkainām, baltām astes spalvām. Konija izgāba Deiziju, bet bija jau par vēlu. Viņas dārgā vistiņa, kurai tagad bija ievainots kakls, drīz nomira Konijai uz rokām. Viņa apsēdās pagalmā, turot rokās mirušo putnu, un raudāja.

Kāds cits mājdzīvnieks bija dziļi satraukts. Gara, balta pīle, vārdā Vadlsvorta, redzēja, ka Konija tur rokās Deiziju, un likās, ka viņa domāja – viņa viņu ir nogalinājusi. Nākamās dažas nedēļas, kad vien Vadlsvorta redzēja Koniju, pīle uzbruka viņai, sāpīgi ieknābjot ar savu spēcīgo knābi. Reizēm ir grūti saprast, kas ir jūsu draugi, kas – ienaidnieki.

Šajā nedēļā mēs runāsim par to, kā Jūdas ķēniņš saskārās ar šo problēmu, un mēģināsim saprast, kāpēc viņš izdarīja nepareizas izvēles.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 16. janvārī.

Briesmas no ziemeļiem (Jes 7:1–9)

Ar kādu šausminošu krīzi saskārās ķēniņš Ahass savas valdīšanas sākumā? 2ķēn 15:37, 38; 2ķēn 16:5, 6; Jes 7:1, 2. _____
_____
_____

Israēla ziemeļu valstis (Efraims) un Sīrija (Arams) apvienojās, lai uzbruktu mazākajai valstij Jūdai, kas atradās dienvidos. Tas notika, kad Jūdas valsts bija novājināta edomiešu un filistiešu uzbrukumos. Pagātnē Jūda bija cīnījusies pret Israēlu, bet Israēla un Sīrijas alianse bija nomācošs pārspēks. Izrādās, ka Israēls un Sīrija gribēja piespiest Jūdu piedalīties kopā ar viņiem koalīcijā pret vareno Asīrijas Tiglat-Pilesera III varu (2ķēn 15:19 saukts par Fūlu), kas turpināja apdraudēt viņus ar savu augošo impēriju. Israēls un Sīrija bija nolikušas malā savu ilgstošās savstarpējās cīņas, redzot, ka tuvojas lielākas briesmas. Ja tās varētu iekarot Jūdu un iecelt tajā valdnieku marioneti (Jes 7:5, 6), tās varētu izmantot tās resursus un karavīrus.

Kāds bija Ahasa risinājums, kad bruka viņa pasaule? 2ķēn 16:7–9, 2L 28:16. _____
_____
_____

Ahass tā vietā, lai atzītu, ka Dievs ir vienīgais draugs, kas var izglābt viņu un valsti, centās sadraudzēties ar Tiglat-Pileseru III, savu ienaidnieku. Asīrijas ķēniņš priecīgi pieņēma viņa lūgumu pēc palīdzības cīņā pret Sīriju un Israēlu. Tiglat-Pilesers ne tikai saņēma bagātīgu kukuli no Ahasa, viņš arī ieguva labu aizbildinājumu, lai iekarotu Sīriju, ko viņš arī nekavējoties darīja (2ķēn 16:9). Sīriešu-israēliešu alianses vara bija lauza. Likās, ka Ahass ir izglābījis Jūdu, bet tas bija īslaicīgi.

Šai rīcībai no Ahasa puses tomēr nevajadzētu būt pārsteigumam. Viņš bija viens no ļaunākajiem ķēniņiem, kas līdz tam bija valdījis Jūdā. (Sk. 2ķēn 16:3, 4; 2L 28:2–4.)

Lasot par to, kāds bija Ahass, ir saprotams, kāpēc viņš uz briesmām reaģēja šādā veidā. Kādu mācību mēs varam ņemt katrs personīgi? Ja mēs nepaklausām Kungam tagad, kas mums liek domāt, ka mums būs ticība, lai uzticētos Viņam, kad nāks reālas grūtības? (Sk. Jēk 2:22, Jer 12:5.) _____
_____
_____

Mēģinājums pārlicināt (Jes 7:3–9)

Kamēr Ahass apsvēra savas politiskās izvēles, lai stātos pretī Israēla un Sīrijas draudiem, Dievs zināja dažas lietas, ko viņš nezināja. Pirmkārt, Dievs bija tas, kas pieļāva sarežģījumus viņa dzīvē, lai disciplinētu viņu un atgrieztu pie prāta (2L 28:5, 19). Vēl vairāk, lai gan vērsšanās pie Tiglat-Pilesera pēc palīdzības likās loģiska un pievilcīga no cilvēcīgā skatu punkta, Dievs zināja, ka tas novedīs Dāvida valsti Jūdu svešā pārvaldībā, no kā tā nekad neatgūsies.

Likmes bija ārkārtīgi augstas. Tāpēc Kungs sūtīja Jesaju, lai apstādinātu ķēniņu (šķiet, tajā brīdī, kad viņš pārbaudīja Jeruzālemes ūdens krājumus, gatavojoties aplenkumam) un pārlicinātu viņu nekontaktēties ar Asīrijas vadītāju.

Kāpēc Kungs teica, lai Jesaja ņem līdzī savu dēlu Šeār-Jašubu (Jes 7:3)? _____

Ahass būtu pārsteigts, ja Jesaja sasveicinātos un iepazīstinātu ar savu dēlu, vārdā “atlikums atgriezīsies”. Atlikums no kā? Atgriezīsies no kurienes? Tā kā zēna tēvs bija pravietis, vārds izklausījās kā draudoša vēsts no Dieva par to, ka tautai būs jādodas gūstā. Vai varbūt tā bija atgriešanās pie Dieva nožēlojot (darbības vārds “atgriezties” arī satur nožēlas nozīmi)? Dieva vēsts Ahasam bija: tas nozīmē to, kādu nozīmi tu tam piešķir! Pārtrauc grēka ceļu, vai arī ej gūstā, un atlikums atgriezīsies no gūsta. Lēmums ir tavš!

Kā Dieva vēsts runā par ķēniņa situāciju? Jes 7:4–9. _____

Drauds no Sīrijas un Israēla tiks likvidēts, un Jūdas valsts tiks pasargāta. Varas, kas raudzījās uz Ahasu kā uz milzīgu, ugunīgu vulkānu, Dieva skatījumā bija tikai divi “kūpoši satrunējuši stumbeņi” (Jes 7:4). Ahasam nebija vajadzības aicināt Asīriju pēc palīdzības.

Bet, lai pieņemtu pareizo lēmumu, Ahasam vajadzēja uzticēties Kungam un Viņa apsolījumiem. Viņam vajadzēja ticēt, lai pastāvētu (Jes 7:9). Vārdiem “ticēt” un “pastāvēt” ebreju valodā ir viena un tā pati sakne, no kuras arī cēlies vārds “patiesība” (tas, uz ko var paļauties) un vārds “āmen” (apstiprinājums tam, kas ir paties/uzticams). Ahasam vajadzēja būt drošam, lai viņu varētu darīt drošu. Mums ir jāpaļaujas, lai mēs būtu droši.

Izlasiet Jes 7:9 pēdējo daļu. Kāpēc ticība un uzskati ir tik svarīgi, lai “pastāvētu”?

Pastāvētu kādā situācijā? Kā šis princips attiecināms uz kristiešu dzīvi? _____

Vēl viena iespēja (Jes 7:10–13)

Ahass neatsaucās Jesajas aicinājumam ticēt. Tāpēc Dievs žēlsirdīgi deva ķēniņam vēl vienu iespēju, sakot, lai viņš lūdz pēc zīmes, kas nāk “vai nu no elles dziļumiem, vai no debesu augstumiem” (Jes 7:11). Šis ir viens no lielākajiem aicinājumiem ticēt, kāds cilvēkam jebkad ir dots. Atšķirībā no dažādām loterijām Dievs neuzrakstīja noteikumus ar maziem burtiņiem. Dievs pat neierobežoja Savu piedāvājumu tikai uz pusi Savas valsts, kā to darīja cilvēcīgi valdnieki, kad viņi sasniedza sava dāsnuma augstāko robežu (sk. Est 5:6, Est 7:2, Mk 6:23). Viņš bija gatavs un labprātīgs iztukšot visas debesis un zemi ļaunā ķēniņa dēļ, ja viņš tikai ticētu! Kā zīmi Ahass varēja prasīt zelta kalnu vai kareivjus – tik daudz kā smilšu graudus Vidusjūrā.

Kāpēc Ahass atbildēja tā, kā viņš to darīja (Jes 7:12)? _____

Pirmajā brīdī Ahasa atbilde liekas dievbijīga un cieņas pilna. Viņš nepārbaudīs Dievu, kā to ir darījuši israēlieši pirms gadu simteņiem tuksneša ceļojumu laikā (2Moz 17:2, 5Moz 6:16). Bet atšķirība bija tāda, ka Dievs aicināja ķēniņu pārbaudīt Viņu (salīdzini ar Mal 3:10). Viņam patiktu, ja Viņa ārkārtīgi dāsnā dāvana tiktu pieņemta, nevis tā pārbaudītu Viņa pacietību. Ahass nebija labprātīgs pat ļaut Dievam palīdzēt viņam noticēt. Viņš, izslēdzot ticību, aizbultēja savas sirds durvis.

Izlasī Jes 7:13. Ko Jesaja šeit pasaka? _____

Jesaja norādīja, ka Ahass, atsakoties pārbaudīt Dievu, ārēji izvairoties no Dieva nogurdināšanas, patiesībā nogurdināja Dievu. Bet vissatraucošākais aspekts šajā pantā ir fakts, ka šeit Jesaja atsaucas uz “manu Dievu”, pretstatā Jes 7:11, kur pravietis saka ķēniņam, lai viņš lūdz zīmi no Kunga, “tava Dieva”. Kad Ahass atteicās no dievišķā piedāvājuma, viņš atmeta Kungu kā savu Dievu. Kungs bija Jesajas Dievs, bet ne Ahasa.

Ko šodienas tēma māca mums par Dieva pacietību un labprātību glābt mūs visus? Kas vēl stāsta mums par cilvēka sirds aklumu un cietumu, ja tā pilnībā nepakļaujas Kungam? Kā tu domā, vai tad, ja Dievs būtu devis Ahasam tādu zīmi, kādu viņš būtu gribējis, vai tu domā, ka Ahass tad būtu ticējis? Paskaidro savu atbildi. _____

Dēla zīme (Jes 7:14)

Piedāvājums izvēlēties zīmi “tik dziļu kā Šeols un tik augstu kā debesis” (Jes 7:11) neaizkustināja Ahasu. Tāpēc, kad Dievs saka, ka Viņš pats nāks ar zīmi (Jes 7:14), mēs sagaidām elpu aizraujošas dimensijas, ko tikai dievišķā iztēle varētu izgudrot (salīdzini ar Jes 55:9, 1kor 2:9).

Pārsteigums! Zīme ir dēls. Bet kā jauna sieviete, kas būs grūta ar bērnu un sauks viņu par “Imanuēlu”, var būt Bībeles proporcijām atbilstoša zīme?

Kas ir sieviete, un kas ir viņas Bērns? _____

Nekur citur Vecā Derība nenorāda uz šīs svarīgās zīmes piepildīšanos, kā tas ir ar zīmēm, kas dotas citiem cilvēkiem, piemēram, Gideonam (Soģu 6:36–40). Šeit ir daži no iespējamajiem variantiem, kā tas ir piepildījies, balstoties tikai uz Veco Derību vien:

1. Tā kā vārds “jauna sieviete” attiecas uz jaunu sievieti precību gados, daudzi pieņem, ka viņa bija precēta sieviete, kas dzīvoja Jeruzālemē; varbūt tā bija Jesajas sieva. Jes 8:3 ziņo par dēlu, kas Jesajam piedzimst no “pravietes” (runājot par viņa sievu, kuras pravietisko vēsti veidoja vismaz viņas bērni, salīdzini ar Jes 7:3, Jes 8:18). Tomēr šo dēlu sauca Maher šalal haš bas (Jes 8:1–4), nevis Imanuēls. Abu zēnu zīmes ir līdzīgas tajā ziņā, ka, pirms viņi sasniedz vecumu, kad viņi var izvēlēties labu vai ļaunu, Sīrija un ziemeļu Israēla tiek izpostītas (Jes 7:16, Jes 8:4).

2. Ir cilvēki, kas saka, ka Imanuēls ir Hiskija, Ahasa dēls, kas kļuva par nākamo ķēniņu. Bet nekur vārds Imanuēls nav attiecināts uz viņu.

3. Tā kā Imanuēls un viņa vārds ir kaut kas noslēpumains, to parasti tulko kā “Dievs ar mums” un tas attiecas uz Dieva klātbūtni. Viņš varētu būt tas pats, kas īpašais Dēls, par ko pravietots Jesajas 9. un 11. nodaļā. Ja tā, tad Viņa augstais dievišķais apraksts (Jes 9:6) un “Isaja sakne” (Jes 11:10) pārsniedz jebko, ko varētu piedēvēt pat labajam ķēniņam Hiskijam.

4. Neprecētai sievietei precību gados piedzimst bērns ārļaulības dzimumsakaros (sk. 5Moz 22:20, 21). Kāpēc lai Dievs šādu bērnu nosauktu par tādu, kas iedvesmo ticību?

Turpretī Jaunā Derība par Imanuēlu nosauc Jēzu (Mt 1:21–23), kas piedzimst brīnumainā veidā un šķīstumā neprecētai, bet saderinātai jaunavai. Jēzus ir arī dievišķais Dēls (Jes 9:6, Mt 3:17) un Isaja “atvase” un “sakne” (Jes 11:1, 10; Atkl 22:16). Iespējams, kāds agrāks “Imanuēls”, kura attīstība pierādīja Ahasam pravietoto notikumu piepildīšanos istajā laikā, kalpoja kā Kristus priekštecis. Mēs to nezinām. Taču mēs zinām to, kas mums ir jāzina: “Bet, kad laiks bija piepildījies, tad Dievs sūtīja Savu Dēlu, dzimušu no sievas, noliktu zem bauslības” (Gal 4:4), lai mums būtu “Dievs ar mums” klātbūtnē.

Pakavējies pie domas par Kristus nākšanu cilvēka miesā. Kādu mierinājumu var mums sniegt šī realitāte aukstā, biedējošā un vienaldzīgā pasaulē? _____

“Dievs ir ar mums”! (Jes 7:14)

Tāpat kā Jesajas bērnu vārdi (Šeār-Jašubs “atlikums atgriezīsies” un Maher šalal haš bas, kas nozīmē “straujais ir ieguvums, ātrais ir laupījums”), vārdam Imanuēls ir nozīme. Tas burtiski nozīmē “ar mums ir Dievs”. Bet vispārpieņemtais tulkojums “Dievs ar mums” palaiž garām ko svarīgu. Tāpat kā ar citiem šāda veida ebreju vārdiem, kam trūkst darbības vārdu, vēl jāpievieno darbības vārds “būt”, jo ebreju valodā tāda nav. Tāpēc vārdu Imanuēls vajadzētu tulkot “Dievs ir ar mums” (salīdzini ar Jes 8:10), tieši tāpat kā vārds “Jēzus” (grieķu valodā īsais variants vārdam Jehošua vai Jošua) nozīmē “Kungs ir glābšana”, darbības vārds atkal tiek pievienots (salīdzini ar vārdu Jesaja, kas nozīmē “Kunga glābšana”).

Bet vārds “Imanuēls” nav vienkārši abstrakts apraksts. Tas ir apgalvojums, kas piepildās tagad: “Dievs ir ar mums!”

Kāda nozīme ir apsolījumam, ka Dievs ir ar mums? _____

Nav lielākas pārliecības un mierinājuma. Dievs neapsola, ka Viņa ļaudis izturēs grūtības un sāpes, bet Viņš apsola būt ar viņiem. Dziesminieks saka: “Jebšu es arī staigāju tumšā ielejā, taču ļaunuma nebīstos, jo Tu esi pie manis, Tava gana vēzda un Tavš gana zizlis mani iepriecina.” (Ps 23:4)

Dievs saka: “Kad tu iesi caur ūdeņiem, Es būšu pie tevis, un caur straumēm, tās tevi nepārplūdinās; kad tu iesi caur uguni, tu nesadegsi, uguns liesmas tev nekaitēs.” (Jes 43:2).

Kur Kungs bija, kad babilonieši iemeta Daniēla trīs draugus ugunī? Kopā ar viņiem (Dan 3:23–25). Un kur Kungs bija Jēkaba bēdu laikā, kad viņš cīnījās līdz rīta ausmai? Jēkaba rokās, tik tuvu, cik vien viņš varēja nokļūt (1Moz 32:24–30).

Pat ja Kungs neparādās fiziskā veidā uz zemes, Viņš iet cauri Savu ļaužu pieredzei kopā ar viņiem. Kur bija Kungs, kad pūlis sodīja Stefanu? “Stāvam pie Dieva labās rokas.” (Apd 7:55) Bet, kad Jēzus pacēlās debesīs, Viņš “ir sēdies pie Majestātes labās rokas augstībā” (Ebr 1:3). Kāpēc Viņš stāvēja, kad Stefans bija nepatīkšanās, kad viņam draudēja nomētāšana ar akmeņiem līdz nāvei? Kā teicis Moriss Vendens, “Jēzus tajā brīdī negrasījās apsēsties”. (Roy Gane “God’s Faulty Heroes” (Hagerstown, Md.: Review and Herald Pub. Assn., 1996), p. 66.)

Kaut arī mums ir apsolījums, ka “Dievs ir ar mums”, kā tas izmaina to, ka mēs vēl joprojām piedzīvojam šausmīgus pārbaudījumus un ciešanas? Ko mūsu labā izdara atziņa par Viņa klātbūtni? Paskaidro savu atbildi. _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Kristus vaigā’ ir redzama ‘Dieva godības atziņas’ gaisma. (2. Kor. 4:6) No mūžīgiem laikiem Kungs Jēzus Kristus bija viens ar Tēvu. Viņš bija Dieva lieluma un Majestātes attēls, Viņa godības atspīdums. Kristus nāca, lai šo godību atklātu mūsu pasaulei. Viņš nonāca uz grēka aptumšotās zemes, lai nestu Dieva mīlestības gaismu – lai būtu ‘Dievs ar mums’. Tāpēc pravietojumā par Viņu sacīts: ‘Viņa vārdu sauks Imanuēls.’” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 19. lpp.)

“Ak, cik labi būtu bijis Jūdās valstij, ja Ahas šo ziņu būtu uzņēmis kā vēsti no Debesīm! Bet, izvēlēdamies labāk balstīties uz miesīgo elkoni, viņš meklēja palīdzību pie pagāniem. Izmisis tas vērsās pie Asīrijas ķēniņa Tiglat-Pilesera: “Es esmu tavs kalps un tavs dēls, nāc šurp un paglāb mani no Aramas ķēniņa un no Israēla ķēniņa rokas, kas man ir uzbrukuši.” (2. Ķēn. 16:7) Lūgumam vēl pievienoja bagātas dāvanas no ķēniņa mantnīcas un dievnama mantu kambariem.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 329. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kad jūs esat lēmuma pieņemšanas procesā, vai ir piemēroti lūgt Dievam zīmi? Kādas ir iespējamās briesmas, darot kaut ko tamlīdzīgu?

2. Ir labi, ja ir pieejama cilvēku palīdzība, bet kā jūs varat atpazīt tās robežas?

3. Krievu autors Ļevs Tolstojs rakstīja kādam draugam: “Ja reiz cilvēks ir sapratis, ka nāve ir visa gals, tad nav arī nekā ļaunāka par dzīvi.” Kā zināšanas, ka “Dievs ir ar mums”, atbild uz šāda veida apgalvojumiem?

Kopsavilkums: Dievs noveda neticīgo ķēniņu Ahasu apstākļos, kur viņam bija jāpieņem grūts lēmums: ticēt vai neticēt. Kaut arī Kungs piedāvāja viņam jebkuru zīmi, ko vien viņa iztēle varēja radīt, viņš atteicās ļaut Dievam parādīt iemeslu, kāpēc viņam vajadzētu ticēt. Tā vietā viņš izvēlējās savu “draugu” Asīrijas ķēniņu.

GRŪTAIS CEĻŠ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes 7:14–16, Jes 7:17–25, Jes 8:1–10, Jes 8:11–15, Jes 8:16–22.

ATMIŅAS PANTS:

“Es cerēšu uz To Kungu, kas paslēpis Savu vaigu Jēkaba namam, un paļaušos uz Viņu.”
(Jes 8:17)

Degošā ēkā Ņujorkas pilsētas Hārlemā kāda akla meitene uzrāpās uz ceturtnā stāva loga. Ugunsdzēsēji bija izmisumā. Viņi nevarēja iebraukt ar automašīnu starp ēkām, un viņi nevarēja panākt, lai viņa lec tīklā, ko viņa, protams, nevarēja redzēt. “Beidzot ieradās viņas tēvs un skaļruni teica, ka apakšā ir tīkls un ka pēc viņa pavēles viņai ir jālec. Meitene lēca un bija tik pilnīgi atslābusi, ka viņa nesalauza nevienu kaulu un pat nesastiepa nevienu muskuli šajā kritienā no ceturtnā stāva. Tā kā viņa pilnībā uzticējās savam tēvam, dzirdot tēva balsi, viņa darīja tieši to, ko viņš teica.” (Michael P. Green “1500 Illustrations for Biblical Preaching”, p. 135.)

Tieši tādā pašā veidā Dievs nodrošināja spēcīgus pierādījumus, ka Viņš grib Saviem bērniem visu to labāko, bet viņi atmeta maigi plūstošo veidu, kā Viņš to atklāja sākumā. Tāpēc Viņam bija jārunā ar viņiem pērkona balsi un plūdos.

Kādas mācības mēs varam šodien mācīties no viņu kļūdām?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 23. janvārī.

Pravietojums piepildīts (Jes 7:14–16)

Jes 7:14–16 Imanuēls ir zīme, kas saistīta ar kādu specifisku Ahasa dilemmu: pirms bērns Imanuēls būs pietiekami vecs, lai spētu atšķirt dažādus ēdienus, “zeme, no kuras abiem ķēniņiem tev tagad bailes, būs tukša un kaila padarīta” (Jes 7:16). Tas attiecas uz Sīrijas un ziemeļu Israēlas ķēniņu zemēm (sk. Jes 7:1, 2, 4–9) un vairākkārt atkārto Dieva apsolījumu, ka viņu vara drīz tiks iznīcināta.

Kāpēc Jesaja piemin “biezpienu un medu”, kas zēnam būs jāēd? Jes 7:15. _____

Jūdas labību un laukus iznīcinās asīrieši (Jes 7:23–25). Tāpēc tauta, ieskaitot Vecās Derības Imanuēlu, lai arī kas viņš būtu (Jes 7:14, 15), būs spiesta atgriezties pie nomadu uztura (Jes 7:21, 22). Bet, lai gan viņi būs trūcīgi, viņiem būs pietiekami, lai izdzīvotu.

Kad piepildījās Sīrijas un ziemeļu Israēlas pravietojums? (2ķēn 15:29, 30; 2ķēn 16:7–9; 1L 5:6, 26.) _____

Šis Jesajas pravietojums tika dots aptuveni 734. gadā pirms Kristus. Atbildot uz Ahasa kukuli, Tiglat-Pileser III darīja to, ko viņš, iespējams, vienalga būtu darījis: viņš satricēja ziemeļu koalīciju, iekaroja ziemeļu Israēlas Galilejas un Pārjardānas reģionus, deportēja daļu iedzīvotāju un pārvērtā teritorijas par Asīrijas provincēm (734.–733. g. pr. Kr.). Pārējais Israēls tika izglābts, kad Hosea, nogalinājis ķēniņu Pekahu, padevās un samaksāja nodevas. 733. un 732. gadā pirms Kristus Tiglat-Pileser iekaroja Damasku, Sīrijas galvaspilsētu. Tad viņš padarīja Sīriju par Asīrijas provinci. Tā 732. gadā aptuveni divu gadu laikā pēc Jesajas pravietojuma Sīrija un Israēls tika pilnībā sakauti, un abiem ķēniņiem, kas bija draudējuši Ahasam, bija gals.

Drīz pēc tam, kad Šalmanēzers V nomainīja Tiglat-Pileseru III 727. gadā pirms Kristus, Israēla ķēniņš Hosea izdarīja politisku pašnāvību, saceloties pret Asīriju. Asīrieši 722. gadā pr. Kr. ieņēma galvaspilsētu Samariju un deportēja tūkstošiem israēliešu uz Mezopotāmiju un Mēdiju, kur viņi beigās saplūda ar vietējiem iedzīvotājiem un zaudēja savu identitāti (sk. Jes 7:8–65 gadu laikā Efraims pat nebija vairs kā tauta). Dievs bija pravietojis, kas notiks ar Jūdas ienaidniekiem, bet Viņš gribēja pateikt Ahasam, ka tas notiks tik un tā, bez jēl kādas vajadzības paļauties uz Asīriju.

Padomā, kā būtu, ja, visam tam notiekot, tu dzīvotu ziemeļu valstī. Cik viegli tu zaudētu ticību? Ko mēs varam darīt, lai saglabātu veselu ticību mūsdienās, un tad, kad notiks rītdienas likstas, mēs varētu stāvēt stipri? Sk. 1Pēt 1:13–25. _____

Paredzētās sekas (Jes 7:17–25)

Izlasi augstākminētos pantus. Ko Kungs saka, kas notiks ar zemi? Kāpēc mums nevajadzētu būt pārsteigtiem par šādu iznākumu? _____

“Maldos esošajiem ļaudīm tika sūtīts aicinājums pēc aicinājuma, lai tie atgrieztos un kļūtu uzticīgi Jehovam. Praviešu lūgumi izskanēja maigi un nopietni; un, kad tie, stāvot tautas priekšā, to dedzīgi pamudināja nožēlot savus ļaunos ceļus un veikt attiecīgās reformas, viņu vārdi nesa augļus Dievam par godu.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 325. lpp.)

Tādējādi Ahasam, drīzāk bailīgajam nekā ticīgajam, labā vēsts no Dieva bija tā, ka Sīrija un Israēls tiks aizslaucītas. Sliktā vēsts bija, ka Asīrija, sabiedrotais un “draugs”, ko viņš bija izvēlējies sev par palīgu, izrādīsies daudz bīstamāks ienaidnieks, nekā bija Sīrija un Israēls. Noraidot Dieva piedāvāto atbrīvošanu, Ahasa sakāve bija garantēta. Ja Ahas jau tagad domāja, ka viņa pasaule sabrūk, tad viss būs vēl ļaunāk!

“Labāk ir pajauties uz to Kungu nekā cerēt uz dižciltīgajiem.” (Ps 118:9) Kā Ahas varēja uzticēties, ka Tiglat-Pilesers III būs apmierināts ar ziemeļu valstu iegūšanu un respektēs Jūdas valsti? Asīriešu raksti, piemēram, Asīrijas ķēniņu annāles, apliecina faktu, ka viņu varaskāre bija neapmierināma.

Izlasi 2Kēn 16:10–18 un 2L 28:20–25. Kas notika ar Ahasu? Kādus garīgus principus mēs šeit redzam atklājamies? Kāpēc mums nevajadzētu būt pārsteigtiem par viņa rīcību?

2L 28:20–23 spēcīgi uzraksta, kāds bija rezultāts tam, ka Ahas lūdza palīdzību no Asīrijas, nevis paļāvās uz Kungu.

Mūsu dabiskā tieksme ir uzticēties tam, ko mēs redzam, jūtam, sagrašojam, kam pieskaramies – šajā pasaulē esošajam. Tomēr, kā mēs zinām, tas, kas ir šajā pasaulē, tas izzudīs. Aplūkosim 2kor 4:18. Ko šis teksts mums pasaka? Kā mēs varam attiecināt šo vēsti uz savu personīgo dzīvi? Kādu izmaiņu tas ienesīs mūsu dzīvē, ja mēs to darīsim?

Ko izsaka vārds? (Jes 8:1–10)

Vai vari iedomāties, ka tu spēlē kādu sporta spēli ar Jesajas otro dēlu? Kamēr tu pateiktu: “Maher šalal haš bas, met man bumbu”, būtu jau par vēlu. Bet vēl garāks nekā viņa vārds ir tā nozīme: “Ātrās laupīšanas drīzais ieguvums.”

Ir skaidrs, ka šī vārda vēstij ir kas kopīgs ar ātru iekarojumu, bet kurš ko iekaro? Jes 8:4.

Jes 8:1–10 pastiprina 7. nodaļas vēsti. Pirms bērns varēja sasniegt noteiktu vecumu, kara laupījumu no Sīrijas un ziemeļu Israēlas aizvedīs Asīrija. Un, tā kā Jūda bija atteikusies no Dieva apstiprinājuma vēsts, ko ainoja maigi plūstoša Šilo straume Jeruzālemē, to pārņēms varenais Asīrijas spēks, ko aino plūdi no lielās Eifratas upes.

Tā kā Ahass vērsās pie Asīrijas, Jesajas dēlu vārdi attiecās uz Jūdu, kā arī uz ziemeļu Israēlu – “ātrās laupīšanas drīzais ieguvums”, bet “atlikums atgriezies”. Kāpēc vēl joprojām bija cerība? Jo, lai gan Asīrija piepildīs Imanuēla zemi (Jes 8:8), viņiem vēl joprojām bija apsolījums, ka “Dievs ir ar mums” (Jes 8:10). Tas, ko mēs šeit redzam, ir tēma, kas caurvij visu Jesajas grāmatu, tas ir – lai gan Dieva ienaidnieki Jūdā un citās tautās saņems savu spriedumu, kas būs militāru neveiksmju, ciešanu un trimdas veidā, Kungs būs ar uzticīgiem izdzīvotājiem no Savas tautas un atgriezīs viņus savā zemē.

Kāpēc Jesaja saka, ka viņš likumīgi pierakstīja bērna vārdu un ka viņam bija dzimumattiecības ar savu sievu (pravieti)? Jes 8:1–3.

Šī bērna piedzimšanas laiks bija galvenais, lai tam būtu kāda nozīme kā zīmei. Tāpat kā ar Imanuēla zīmi, no tā laika, kad viņš tika ieņemts un piedzima, līdz brīdim, kad Asīrija sakāva Sīriju un Israēlu, būs mazāk laika, nekā tas būtu vajadzīgs, lai zēns sasniegtu kādu noteiktu agrīnās attīstības posmu, šajā gadījumā spētu pateikt “mans tēvs, mana māte” (Jes 8:4). Kad Jesaja likumīgi pierakstīja zēna vārdu pat vēl pirms tā ieņemšanas, viņš padarīja bērnu un viņa vārdu par publisku pravietojumu, ko varēs pārbaudīt pēc notikumiem, kas sekos.

Neskatoties uz atkārtotajām kļūdām no Viņa ļaužu puses, Kungs vēl joprojām ir labprātīgs viņus glābt. Kā mēs varam šo patiesību attiecināt personīgi uz sevi, īpaši tad, ja mums neizdodas un mēs pakrītam savā garīgajā ceļojumā?

Nav no kā baidīties, bīstoties Dievu (Jes 8:11–15)

Savā pirmajā inaugurālajā runā Amerikas prezidents Franklins Rūzvelts tautai, kas bija Lielās depresijas novārdzināta, teica: “Vienīgais, no kā mums ir jābaidās, ir no pašām bailēm.” (U.S. Capitol, Washington, D.C. (1933. gada 4. marts)). Jesajas vēsts nomāktajiem ļaudīm ir: “Mums nav no kā baidīties, ja bīstamies Dievu.”

Dievs brīdināja Jesaju, lai viņš nebaidās no tā, no kā baidījās viņa tauta, bet lai Jesaja bīstas Viņu (Jes 8:12, 13). Šī ir svarīga tēma Rakstos. Piemēram, Atkl 14:6–12 trīs eņģeļi pasludina pasaulplašu vēsti: bīsties Dievu un dod Viņam godu, nevis baidies no laicīgās zvēra varas, kas aprakstīta 13. nodaļā, un dod tai godu.

Kā tu saproti domu par Dieva “bīšanos”? Ko tas nozīmē, īpaši pavēles mīlēt Dievu gaismā (Mt 22:37)? _____

Patiesi bijāt Dievu kā svētu nozīmē, ka tu atzīsti Viņa augstāko varu universā. Vienalga, vai tu viņu mīli vai ne, šāda bijība pārvar jebkuras citas bailes. Ja Viņš ir tavā pusē, neviens cits nevar tev pieskarties bez Viņa atļaujas. Ja Viņš ir pret tevi, jo tu esi sacēlies pret Viņu, tu vari bēgt, bet nevari noslēpties!

Vai doma par to, ka mums vajadzētu būties Dievu, ir pretrunā ar 1Jņ 4:18? “Baiļu nav mīlestībā, bet pilnīgā mīlestība aizdzina bailes, jo bailēm ir mokas; kas baiļojas, nav sasniedzis pilnību mīlestībā.” _____

Ir trīs dažādu veidu bailes. Ja kāds, kam ir neparasts spēks, ir tavš draugs, ar ko tu esi savstarpējas mīlestības attiecībās, tad tu nebaidies no šī cilvēka tādā ziņā, ka viņš varētu tev ievainot. Bet tev ir bijība tādā ziņā, ka tu pazīsti un respektē šī cilvēka spēku un jūsu attiecību robežas.

Mums kā kristiešiem nav jāmīl pasaules lietas, tās, ko mīl pasaules cilvēki (1Jņ 2:15). Domājot par paralēlēm, vai mums kā kristiešiem vajadzētu baidīties no kaut kā, no kā baidās pasaules cilvēki? Ja jā, kas ir šīs lietas, un kāpēc mums nevajadzētu no tām baidīties? Tajā pašā laikā no kā pasaule nebaidās, bet kristiešiem vajadzētu baidīties? Sk., piem., Mt 10:28, Jer 10:2, 3. _____

Nepateicīgo dzīvo mirušo nomāktība (Ies 8:16–22)

*Izlasi augstākminētos pantus. Par ko tie runā? Kāds tam sakars ar ķēniņu Ahasu?
Apkopo savas domas.* _____

Ahass bija dziļi iesaistīts pagānu reliģijā (2ķēn 16:3, 4, 10–15; 2L 28:2–4, 23–25), kas bija cieši savijusies ar okultismu (salīdzini ar 5Moz 32:17; “tie upurē ļauniem gariem” (1kor 10:20)). Dažādiem mūsdienu burvestību aspektiem ir pārsteidzošas paralēles ar senajiem Tuvo Austrumu rituāliem, kā liecina senie teksti ārpus Bībeles. Patiešām, pat daudzās mūsdienu Jaunās paaudzes iezīmes ir vienkārši mūsdienīga šo seno okulto kultu prakse.

Tas, kā Jesaja apraksta izmisumu, kas ir rezultāts tam, kad cilvēks uzticas citiem gariem, nevis Kungam, teicami atbilst Ahasam (salīdzini 2L 28:22, 23). Jesaja runā par to, ka cilvēki kļūva nikni un nolādēja savu ķēniņu (Ies 8:21). Tam vajadzēja brīdināt Ahasu – tas, ka viņš ieveda cilvēkus okultismā, lika viņiem viņu nolādēt. Kad Ahass nomira, cieņas trūkuma dēļ pret viņa apbedīšanu tika izdarīts izņēmums: “Tad viņu apglabāja šīnī pilsētā Jeruzālemē, tomēr viņu nenonesa Israēla ķēniņu kapos.” (2L 28:27)

Ko šie panti stāsta par okultismu? 3Moz 20:27, 5Moz 18:9–14. _____

Nošķiršanās no okultisma ir jautājums par uzticību Dievam. 1L 10:13, 14 attiecina šo principu uz ķēniņa Saula gadījumu: “Tā Sauls nomira savu ļauno darbu dēļ, ko viņš bija darījis pret To Kungu, – Tā Kunga vārda dēļ, ko viņš nebija turējis, un arī tāpēc, ka viņš bija griezieš pie mirušo garu izsaucējas un bija to izvaicājis, bet nebija jautājis To Kungu; tāpēc Viņš lika tam mirt un nodeva ķēniņa valsts varu Dāvidam, Īsaja dēlam.”

*Ieskaties savā dzīvē, ietekmēs, kas ir ap tevi. Kādos viltīgos veidos tu esi pakļauts
principiem, kas ir okultisma un spiritisma pamatā? Un, pat ja tu nevari pilnībā no tiem
izvairīties, kā tu vari samazināt to ietekmi uz tevi un uz tavu ģimeni?* _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi grāmatā “Lielā cīņa” nodaļu “Spiritisms” (551.–562. lpp.).

“Senās Dieva tautas dienās bija ļaudis, kas līdzīgi mūsdienu spiritistiem apgalvoja, ka viņiem ir sakari ar mirušajiem. Bet šos “pazīstamo garus”, kā sauca apmeklētājus no citām pasaulēm, Bībele apzīmē par “velnu gariem”. (Salīdzini 4. Moz. 25:1–3; Ps. 106:28; 1. Kor. 10:20; Atkl. 16:14; 3. Moz. 19:31; 20:27.) Sazināšanos ar šo pazīstamo cilvēku gariem pasludināja par negantību Kungam un svinīgi aizliedza, piedraudot ar nāves sodu. (3. Moz. 19:31; 20:27) Šodien vārdu “buršana” izrunā ar nicināšanu. Apgalvojumu, ka cilvēkiem iespējams uzturēt sakarus ar ļaunajiem gariem, uzskata par tumšo viduslaiku pasaku. Bet spiritisms, kas savus piekritējus skaita simtos tūkstošos, jā, pat miljonos, kas ir izlauzīs sev ceļu zinātnieku aprindās, kas ir iespiedies baznīcās un labvēlīgi uzņēmts likumdošanas iestādēs un pat karaļu galmos, – šī gigantiskā krāpšana ir tās pašas senos laikos nolādētās un aizliegtās burvju mākslas atdzimšana zem jaunas maskas.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 556. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārrunājiet spiritisma jautājumu, kā tas ir atklāts filmās, grāmatās, TV un populārajā kultūrā. Ja neko nevar darīt, lai to apstādinātu, kā mēs varam brīdināt citus par briesmām, kas daudziem cilvēkiem liekas nekaitīga izklaide, nekas vairāk? Kāpēc pareiza izpratne par mirušo stāvokli ir tik svarīga, lai pasargātu no šīm krāpšanām?

2. Izlasi Jes 8:20. Pārfrāzē to saviem vārdiem. Lai vairāki cilvēki Bībeles izpētes grupā izlasa savas versijas skaļi. Ko Kungs mums šeit pasaka?

3. Pakavējies vairāk pie domas par vienlaikus mīlošu un bijājamu Dievu. Kādos veidos mūsu mīlestība rodas no šīs bijības? Vai arī bijība rodas no mūsu mīlestības? Pārrunājiet.

KOPSAVILKUMS:

Jesajas darbos un ģimenē, kā arī viņa vārdos Dievs pastiprina brīdinājuma un cerības vēsti: vienīgā drošība ir paļauties, ka Dievs zina, ko dara. Viņam ir gan mīlestība, gan spēks vadīt, aizsargāt un gādāt par tiem, kas Viņu ir atstājuši. Tiem, kas vēršas pie citām varām, būs tikai tumsa.

CĒLAIS MIERA KĒNIŅŠ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes 9:1–5; Jes 9:6, 7; Jes 9:8–10:34; Jes 11; Jes 12:1–6.

ATMIŅAS PANTS:

“Viņa valstība ies plašumā, un miers būs bez gala uz Dāvida troņa un Viņa ķēniņa valstībā, Viņam to nostiprinot un atbalstot ar tiesu un taisnību no šā laika mūžīgi. To darīs Tā Kunga Cebaota dedzīgums.” (Jes 9:6)

Dr. Roberts Openhaimers, kas vadīja pirmās atombumbas radīšanu, uzstājās ASV Kongresa komitejas priekšā. Viņi izjautāja viņu, vai pret šo ieroci ir iespējama kāda aizstāvēšanās. “Protams,” lielais fiziķis atbildēja. “Un tas ir...” Dr Openhaimers pārļaida acis pār pieklusušo, gaidošo auditoriju un maigi teica: “... miers.” (Paul Lee Tan “Encyclopedia of 7,700 Illustrations: Signs of the Times” (Rockville, Md.: Assurance Publishers, 1985), p. 989.)

Miers cilvēcei ir grūti iedomājams sapnis. Ir aprēķināts, ka kopš vēstures ziņojumu pirmsākumiem pasaule ir bijusi pilnīgā mierā tikai 8 procentus no visa laika. Šo gadu laikā ir laužti vismaz 8 tūkstoši miera līgumu (Paul Lee Tan, 987. lpp.). Pusgadsimta laikā pēc Pirmā pasaules kara, kas tika uzskatīts par karu, kas izbeigs visus karus, uz katru kara gadu ir bijušas divas minūtes miera.

Dinamīta izgudrotājs Alfrēds Nobels 1895. gadā izveidoja fondu, lai apbalvotu cilvēkus, kas dod ievērojamu ieguldījumu miera veicināšanā (Paul Lee Tan, 988. lpp.). Tomēr pēdējos gados pat daži Nobela miera prēmijas laureāti ir bijuši iesaistīti vardarbīgos konfliktos.

Šajā nedēļā mēs lasīsim par Vienīgo, kas var dot patiesu un ilgstošu mieru.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 30. janvārī.

Tumsas beigas Galilejā (Jes 9:1–5)

Kāpēc Jes 9:1 sākas ar vārdu „tomēr“ (NKJV), kas norāda uz pretstatu tam, kas rakstīts pirms tam? _____

Jes 8:21, 22 apraksta bezcerīgo to cilvēku stāvokli, kas pievēršas okultismam, nevis patiesajam Dievam: kur vien viņi skatīsies, „pretī raudzīsies tikai nomāktība, bēdas un tumsa; viņus visus pārņēmis izbaļļu pilns drūmums, un viņi maldās necaurredzamas nakts tumsībā” (Jes 8:22). Salīdzinājumam – pienāks laiks, kad “pār tiem, kas dzīvo nāves ēnas zemē, atmirdzēs gaisma” (Jes 9:1). Cilvēki no Galilejas reģiona šeit ir nošķirti kā tādi, kas saņem īpašu “lielas gaismas” svētību (Jes 9:2). Tauta vairosies un priecāsies, jo Dievs būs salauzis viņu “dzinēja rīksti” (Jes 9:3).

Šeit ir attēlots Galilejas ezera reģions, jo tā bija viena no pirmajām Israēla teritorijām, kas tika iekarotas. Atsaucoties Ahasa lūgumam pēc palīdzības, Tiglat-Pileasers III ieņēma Ziemeļisraēlas Galilejas un Pārjardānas reģionus, aizveda daļu no tautas gūstā un pārvērtā teritorijas par Asīrijas provincēm (2žēn 15:29). Jesajas vēsts ir, ka pirmie, kas tika iekaroti, pirmie arī piedzīvos atbrīvošanu.

Ko Dievs izmanto, lai atbrīvotu Savus ļaudis? Jes 9:6, 7. _____

Kad un kā piepildījās Jes 9:1–5 pravietojums? Mt 4:12–25. _____

Tā nebija nejaušība, ka Jēzus agrīnā kalpošana notika Galilejas reģionā, kur Viņš deva cerību, paziņojot labo vēsti par Dieva valstību, un dziedināja cilvēkus, tai skaitā atbrīvoja dēmonu apsēstos no okultisma važām (Mt 4:24).

Šeit mēs redzam labu piemēru tam, kā Bībele skatās uz notikumiem Vecās Derības laikā un ar to palīdzību attēlo to, kas notiks Jaunās Derības laikā. Tēlus un notikumus no esošā laikmeta Kungs apvienoja ar citiem, piemēram, Mt 24. nodaļā, kad Viņš vienlaikus runāja par Jeruzālemes izpostīšanu 70. gadā un par iznīcību pasaules galā.

Ja kāds tev jautātu, no kā Jēzus tevi ir atbrīvojis, ko tu atbildētu? Kādu personīgu liecību tu vari izteikt attiecībā uz Kristus spēku savā dzīvē? _____

Mums ir dots Bērns (Jes 9:6,7)

Šeit pieminēta trešā īpašā dzimšana Jesajas grāmatā, kas seko ziņojumam par Imanuēla un Maher šalal haš bas dzimšanu.

Kas īpašs par Bērnū ir atrodams šajos pantos? Jes 9:6, 7. _____

Ievēro, ka šim Atbrīvotājam ir vairāki vārdi/epiteti, kas apraksta Viņu dažādos veidos. Senajos Tuvajos Austrumos ķēniņiem un dievībām bija vairāki vārdi, lai parādītu viņu lielumu.

Viņš ir “brīnišķīgs”, tieši tāpat kā dievišķais Kunga Eņģelis, kas pats savu vārdu Simsona tēvam aprakstīja kā “brīnišķīgu” (Soģu 13:18, tā pati sakne ebreju val.) un tad pacēlās augšup upura altāra liesmā (Soģu 13:20), tādā veidā attēlojot Sevis upurēšanu nākotnē pēc vairāk nekā tūkstoš gadiem.

Viņš ir nosaukts par dievišķo (Varenais Dievs) un mūžīgo Radītāju (“Mūžīgais Tēvs”, skatīt Lk 3:38 (NRSV): “Ādams, Dieva dēls.” Viņš ir Dāvida dinastijas Ķēniņš, Viņa miera valstība būs mūžīga.

Nemot vērā šīs īpašības, kas vienīgais varēja būt šis Bērns? Sk. Lk 2:8–14. _____

Daži ir mēģinājuši identificēt Viņu ar ķēniņu Hiskiju, bet apraksts tālu pārsniedz parastu cilvēku. Tikai viena persona atbilst: Jēzus Kristus, dievišķais Dieva Dēls un Radītājs (Jņ 1:1–3, 14; Kol 1:5–17; Kol 2:9; Ebr 1:2), kas piedzima, lai mūs izglābtu un dotu mums mieru. Viņš ir saņēmis visu varu Debesīs un virs zemes, un Viņš vienmēr ir ar mums (Mt 28:18–20). Saglabājot Savu dievišķumu, Viņš ir arī kļuvis par cilvēku uz mūžīgiem laikiem, vienmēr būdams spējīgs just līdzī mūsu vājībām (Ebr 4:15). “Mums ir piedzimis bērns” ...uz mūžīgiem laikiem!

“Kad Kristus ienāca mūsu pasaulē, sātans pretojās katram Viņa solim uz priekšu ceļā no silītes līdz Golgātai. Sātans bija apsūdzējis Dievu, ka Viņš pieprasa eņģeļu pazemošanos, kamēr Viņš vispār nezinot, ko tas nozīmē, un ka Viņš pats nav gatavs pienest nekādu upuri citu labā. Šī bija apsūdzība, ko sātans izteica pret Dievu Debesīs, un pēc tam, kad ļaunais bija izstumts no Debesīm, viņš pastāvīgi apsūdzēja Kungu kalpošanas pieprasīšanā, ko Viņš pats nekad nedarītu. Kristus nāca pasaulē, lai stātos pretī šīm nepareizajām apsūdzībām un atklātu Tēvu.” (Elena Vaita “Izmeklētas vēstis”, 1.sēj., 406., 407. lpp.)

Ko šis citāts stāsta mums par Dieva raksturu? _____

Dieva dusmu rīkste (Jes 9:8–10:34)

Šī sadaļa paskaidro Jes 9:1–5, kas paredz atbrīvošanu no tumšiem, nomocītiem cilvēkiem, kas ir uzticējušies okultismam un krituši par laupījumu militāriem iekarojumiem un apspiestībai: “.. viņu dzinēja rīksti Tu esi salauzis kā Midiāna laikā.” (Jes 9:4)

Pārlasi Dieva ļaužu ciešanas, kā tās parādītas augšminētajos pantos. Salīdzini ar lāstiem 3Moz 26:14–39. Kāpēc Dievs sodīja Savus ļaudis pakāpeniski, nevis visus uzreiz? Ko tas stāsta par Viņa raksturu un mērķiem? _____

Ja Dievs būtu gribējis iznīcināt Savus ļaudis, Viņš būtu varējis viņus uzreiz nodot asīriešiem. Bet Viņš ir pacietīgs, “negribēdams, ka kādi pazustu, bet ka visi nāktu pie atgriešanās” (2Pēt 3:9). Dievs ļāva Jūdās un Israēla tautām piedzīvot kaut ko no viņu muļķības sekām tāpat kā soģu laikā, lai tauta varētu saprast savu nepareizo rīcību un lai viņiem būtu iespēja izdarīt labāku izvēli. Savukārt, ja viņi būs neatlaidīgi savā ļaunumā un nocietinās savas sirdis pret Viņu un aicinājumiem, ko Viņš sūta ar Savu vēstnešu starpniecību, Viņš vēl vairāk atņems tiem Savu aizsardzību. Bet viņi turpināja sacelties. Šis cikls atkārtojās pa lejupejošu spirāli, līdz nebija vairs nekā, ko Dievs varētu viņu labā darīt.

Pārlasi Jes 9:8–10:2. Kādi ir grēki, kuros ļaudis bija vainīgi? Pret ko viņi tos bija izdarījuši? Kurš viņu vidū ir vainīgs? _____

Tas, ko mēs šeit pamanām, kā tas ir redzams visā Bībelē, ir brīvās gribas realitāte. Dievs radīja cilvēkus brīvus (Viņam tas bija jādara, citādi tie nekad patiesi Viņu nemilētu), un brīvība ietver izvēli rīkoties nepareizi. Lai gan laiku pa laikam Dievs mēģina mums parādīt uzmanību, atklājot Savu mīlestību un raksturu, Viņš arī ļauj mums piedzīvot savu nepareizo lēmumu augļus, tas ir, sāpes, ciešanas, bailes, nemieru un tā tālāk, lai palīdzētu mums saprast, uz kurieni ved novēršanās no Viņa. Un tomēr bieži vien pat tas neliek cilvēkiem atstāt grēku un nākt pie Kunga. Brīvā griba ir brīnišķīga. Bez tās mēs nebūtu cilvēki. Bēdas tiem, kas to izmanto nepareizi!

Kā Dievs ir izmantojis ciešanas tavā dzīvē, lai novirzītu tevi no nepareizā ceļa? (Vai arī tu varbūt vēl joprojām nesaproti Viņa vēsti?) _____

Sakne un atvase vienā (Jes 11. nodaļa)

Kas ir "atvase", kas riešas no "Isaja celma" Jes 11:1? Sk. arī Zah 3:8, 6:12. _____

Jesajas 11:1 turpina līdzību par nocirsto koku 10:33, 34. "Isaja celms" atklāj ideju, ka Dāvida (Isaja dēla) dinastija zaudēs savu spēku (Dan 4:10–17, 20–26). Taču "zars" riesiesies no šķietami nāvei lemta "celma", tas ir, valdnieks no Dāvida pēcnācējiem.

Kāpēc jaunais valdnieks no Dāvida tiek saukts par "Isaja sakni"? Kāda tam jēga?

Atkl 22:16. _____

Apraksts atbilst tikai Jēzum Kristum, kas ir "Dāvida sakne un dzimums" (Atkl 22:16). Kristus nāca no Dāvida līnijas (Lk 3:23–31), kas cēlās no Ādama, kas bija "Dieva dēls" (Lk 3:38) tādā ziņā, ka Kristus viņu radīja (sk. Jņ 1:1–3, 14). Tāpēc Kristus bija gan Dāvida ciltstēvs, gan pēctecis!

Kādos veidos jaunais valdnieks no Dāvida cilts mainīja ļauno grēka un atkrišanas seku virzienu? (Jes 11. nodaļa) _____

Viņš domā un rikojas saskaņā ar Kungu, spriež godīgu tiesu, soda ļaunos un nes mieru. Kad Kungs pārņems vadību, Viņš atvedīs atpakaļ, atjaunos un apvienosies ar uzticīgo Israēla un Jūdas atlikumu (salīdzini Jes 10:20–22). Būs spēcīga, apvienota monarhija kā ķēniņa Dāvida dienās, kas sakāva filistiešus un citas tautas. Bet jaunais Valdnieks būs lielāks nekā Dāvids, jo Viņš atjaunos mieru pat pašā radības būtībā: plēsēji nebūs vairs gaļēdāji, un viņi dzīvos mierā ar savu kādreizējo laupījumu (Jes 11:6–9).

Vai Jes 11. nodaļa runā tikai par pirmo Kristus nākšanu, tikai par otro, vai par abām?

Pārskati pravietojumu un atzīmē, par kuru nākšanu runā katrs pants. _____

Jes 11. nodaļā abas Jēzus nākšanas ir atklātas kā viena aina. Tās ir saistītas kopā, jo ir divas viena veseluma daļas, līdzīgi kā divas līdzenas plaknes daļas. Lai glābšanas plāns tiktu pabeigts, ir vajadzīgas abas nākšanas: pirmā, kas jau ir notikusi, un otrā, ko mēs gaidām kā visu mūsu kā kristiešu cerību piepildījumu.

Ko Kristus paveica, nākot pirmo reizi, kas dod mums tādu pārlicību par otro nākšanu?

Kāds ir pirmās nākšanas mērķis, ja tās iznākums nav otrā nākšana? _____

“Tu mani mierini” (Jes 12:1–6)

Jes 12. nodaļa ir īss psalms (dziesma), kas slavē Dievu par Viņa žēlsirdīgo un spēcīgo mierinājumu. Psalmis, atskatot no atjaunotā atlikuma locekļa mutes, salīdzina apsolīto atbrīvošanu ar ebreju atbrīvošanu, izejot no Ēģiptes (sk. Jes 11:16). Tā ir kā Mozus un israēliešu dziesma, kad viņi tika izglābti no faraona armijas pie Sarkanās jūras (sk. 2Moz 15. nodaļa).

Salīdzini šo dziesmu Jes 12. nodaļā ar Atkl 15:2–4 minēto Mozus un Jēra dziesmu. Par ko tās abas slavē Dievu? _____

_____

Jes 12:2 ir tuvu tam, lai identificētu gaidāmo Atbrīvotāju kā Jēzu. Tas saka, ka “Dievs ir mana glābšana” un “viņš ir kļuvis mana glābšana”. Vārds Jēzus nozīmē “Kungs ir Glābšana” (salīdzini ar Mt 1:21).

Kāda nozīme ir domai, ko satur Jēzus vārds, ka Kungs ir glābšana? _____

_____

Kungs ne tikai dod glābšanu (Jes 12:2); Viņš pats ir glābšana. Svētā klātbūtne Israēla vidū (Jes 12:6) mums ir viss. Dievs ir ar mums! Jēzus ne tikai darīja brīnumus; Viņš “kļuva miesa un mājāja mūsu vidū” (Jņ 1:14, NRSV). Viņš ne tikai nesa mūsu grēkus pie krusta; Viņš kļuva par grēku mūsu dēļ (2kor 5:21). Viņš ne tikai nes mieru; Viņš ir mūsu miers (Ef 2:14).

Nav brīnums, ka “Isaja saknei būs jāstāv kā karogam visām tautām” (Jes 11:10, NRSV). Kad Viņš ir paaugstināts pie krusta, Viņš velk visus cilvēkus pie Sevis (Jņ 12:32, 33)! Atlikums atgriezies pie “varenā Dieva” (Jes 10:21), kas ir mums piedzimušais Bērns, “miera Ķēniņš” (Jes 9:6)!

Pakavējies vairāk pie domas, ka Jēzus ir mūsu glābšana. Izlasi Rm 3:24. Tur teikts, ka glābšana ir Jēzū. Glābšana ir kaut kas tāds, kas notika ar Viņu, un tā ir Dieva žēlastība, ka arī mums var būt šajā glābšanā mūžīga daļa. Citiem vārdiem, šī glābšana, kas bija Viņā, ir kļuvusi par mūsējo ticībā, nevis darbos, jo nekādi darbi nav pietiekami labi, lai mūs izglābtu. Glābšanu var nest tikai tie darbi, ko paveica Kristus un ko Viņš mums piedēvē ticībā. Kā šī patiesība dod tev cerību un pārliecību par glābšanu, īpaši brīžos, kad tu spēcīgi izjūti savu bezvērtīgumu? _____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Pat šīs zemes tēva sirds ir piekērusies dēlam. Viņš raugās mazajā sejiņā un nodreb, iedomājoties, ka bērna dzīvība varētu tikt apdraudēta. Viņš ilgojas savu dārgumu pasargāt no sātana varas, kārdināšanām un cīņās. Bet Dievs nodeva savu vienpiedzimušo Dēlu daudz sīvākām cīņām un lielākam riskam, lai pasargātu mūsu bērnu dzīves taku. ‘Ši ir tā mīlestība.’ Brīnieties, Debesis! Esi pārsteigta, zeme!” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 49. lpp.)

“Kristus bija tas, kurš piekrita izpildīt nepieciešamos nosacījumus, lai glābtu cilvēku. Neviens eņģelis, neviens cilvēks nebija piemērots lielajam darbam, kas bija jāizdara. Tikai Cilvēka Dēlam ir jātiek paaugstinātam. Jo tikai bezgalīga būtne var uzņemties glābšanas procesu. Kristus piekrita savienot sevi ar neuzticīgajiem un grēcīgajiem, dalīties cilvēka dabā, dot Savas asinis un padarīt Savu dvēseli par grēka upuri. Debesu padomē cilvēka vaina tika izmērīta, grēka dusmas aprēķinātas, un tomēr Kristus paziņoja savu lēmumu, ka Viņš uzņemsies atbildību izpildīt nosacījumus, līdz ar ko kritušajai cilvēcei tika dota cerība.” (Elena Vaita “The Signs of the Times”, 1896. gada 5. marts.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

Kā mēs redzējām Jes 11. nodaļā, Kungs atklāja abas Kristus nākšanas vienā attēlā. Tas var palīdzēt vismaz daļēji izskaidrot, kāpēc daži jūdi nepieņēma Kristu, Viņam nākot pirmo reizi, jo viņi sagaidīja, ka Viņš darīs to, kas notiks otrās nākšanas laikā. Ko tas stāsta mums par to, cik svarīgi ir, lai mums ir pareiza izpratne par Kristus nākšanas būtību? Kā nepareizi uzskati, piemēram, par Jēzus otro nākšanu var saskaņot cilvēkus sātana lielajai gala laika krāpšanai? (Sk. Elena Vaita “Lielā cīņa”, 39. nod.)

KOPSAVILKUMS:

Laikā, kad dzīvoja Jesaja, kura vārds nozīmē “Kunga glābšana”, Dievs apsolīja Savam atlikumam glābšanu no apspiestības, ko viņi piedzīvoja vispārējas atkrišanas rezultātā. Šis cerības pravietojums pilnībā piepildās Jēzū, kura vārds nozīmē “Kungs ir glābšana”.

TĒLOJOT DIEVU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes 13. nod., Jes 13:2–22, Jes 14. nod., Jes 24.–27. nod.

ATMIŅAS PANTS:

“Tanī dienā sacīs: ‘Redzi, tas ir mūsu Dievs, mēs paļāvāmies uz Viņu, ka Viņš mūs izglābs! Tas ir mūsu Kungs, uz Viņu mēs cerējām! Pricāsimies un liksmosimies par Viņa žēlastību.’” (Jes 25:9)

Pēc tam, kad kāds mācītājs bija norunājis sirdi pārmeklējošu svētrunu par lepnumu, kāda klausītāja sagaidīja viņu un pastāstīja, ka viņai ir liela spriedze un ka viņa gribētu atzities lielā grēkā. Mācītājs viņai jautāja, kas ir šis grēks.

“Viņa atbildēja: ‘Lepnuma grēks, jo es sēdēju pirms dažām dienām veselu stundu spoguļa priekšā un apbrīnoju savu skaistumu.’

‘Ak,’ mācītājs atbildēja, ‘tas nav lepnuma grēks – tas ir iedomu grēks!’” (C.E. Macartney, apkopojis Paul Lee Tan, 1100. lpp.)

Kopš varenā eņģeļa sirdī ir radies grēks, lepnums neņem vērā nekādas robežas (ne eņģeļos, ne cilvēkos). Nekur šī problēma nav ļaunāka kā tajos, kas lolo garīgu lepnumu. Tā ir drīzāk nožēlojama iezīme būtņēs, kas ir tik samaitātas, ka viņu glābšana var būt atrodama tikai citu darbos viņu labā.

Šajā nedēļā cita starpā mēs runāsim par lepnuma un sevis paaugstināšanas izcelsmi, kas ir divi patiešām pirmatnēji grēki.

Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 6. februārī.

Tautu liktenis (Jes 13. nodaļa)

Jes 13:1 ir virsraksts, kas nosauc Jesaju kā autoru (salīdzini ar Jes 1:1, Jes 2:1). Šķiet arī, ka tā iesāk jaunu sadaļu šajā grāmatā. 13. – 23. nodaļa satur tiesas pravietojumus par dažādām tautām. Aplūkosim.

Kāpēc pravietojumi par tautām sākas ar Babiloniju (Bābeli)? _____

Jes 10:5–34 jau bija pasludināts spriedums pret Asīriju, kas radīja lielas briesmas Jesajas dienās. Kamēr Jes 14:24–27 īsi atkārtō Kunga plānu salauzt Asīriju, 13. – 23. nodaļa galvenokārt runā par citiem draudiem, no kuriem Babilonija ir visnopietnākais.

Apdāvināta ar bagātu un senu kultūras, reliģisko un politisko mantojumu, Babilonija vēlāk izauga kā lielvara, kas iekaroja un aizveda gūstā Jūdu. Bet no Jesajas cilvēciskās laika perspektīvas nebija acīmredzams, ka Babilonija apdraudētu Dieva ļaudis. Lielākajā daļā Jesajas kalpošanas Asīrija valdīja pār Babiloniju. No 728. gada pirms Kristus, kad Tiglat-Pilesers III iekaroja Babiloniju un tika pasludināts par Babilonijas ķēniņu ar troņa vārdu Fūls (sk. 2ķēn 15:19, 1L 5:26), Asīrijas ķēniņi ieņēma Babiloniju vairākas reizes. Tomēr Babilonija beigās kļuva par reģiona lielvaru, kas iznīcināja Jūdas valsti.

Pārlasi Jes 13. nodaļu. Ievēro, cik spēcīga valoda tur izmantota. Kāpēc mīlošs Dievs darītu šīs lietas vai ļautu tām notikt? Pavisam noteikti ciestu arī nevainīgi cilvēki, vai ne (Jes 13:16)? Kā mēs saprotam šo Dieva darbu? Ko šiem pantiem un visiem citiem pantiem Bībelē vajadzētu liecināt par Dieva dusmām pret grēku un ļaunumu? Vai tas nav tikai fakts, ka mīlestības Dievs reaģētu šādā veidā, lai parādītu, cik slikts ir grēks? _____

Mums ir jāatceras, ka tas ir Jēzus, kas izsaka šos brīdinājumus ar Jesajas starpniecību. Tas pats Jēzus, kas piedeva, dziedināja, lūdza un brīdināja grēciniekus nožēlot. Kā tu sāki saprast šo mīlošo Dieva rakstura aspektu? Uzdod sev arī šo jautājumu: Varbūt šīs dusmas radās no Viņa mīlestības? Ja jā, tad kā? Vai arī aplūkosim no cita skatupunkta – no krusta perspektīvas, kur Jēzus pats nesa pasaules grēkus, cieta vairāk nekā jebkurš cits, pat tie “nevainīgie”, kas cieta tautas grēku dēļ. Kā Kristus ciešanas pie krusta palīdz atbildēt uz šiem grūtajiem jautājumiem? _____

Lielā pilsēta Bābele (Jes 13:2–22)

626. gadā pirms Kristus kaldiešu Nabopolāzars atjaunoja Babiloniešu godību, ieceļot sevi par ķēniņu Babilonijā, iesākot Jaunbabilonijas dinastiju un (kopā ar Mēdiju) piedaloties Asīrijas sakāvē. Viņa dēls Nebukadnēcars II bija ķēniņš, kas iekaroja un aizveda gūstā Jūdu.

Kā Bābeles pilsēta gāja bojā? Sk. Dan 5. nod. _____

---

539. gadā pirms Kristus, kad persietis Kīrs ieņēma Bābeli kā Medo-Persijas impērijas sastāvdaļu (sk. Dan 5. nod.), pilsēta zaudēja savu neatkarību uz mūžīgiem laikiem. 482. gadā pirms Kristus Kserkss I brutāli apspieda Babilonijas sacelšanos pret Persijas valdību. Viņš likvidēja Marduka, galvenā dieva, statuju un, šķiet, izpostīja kaut ko no nocietinājumiem un tempļiem.

Aleksandrs Lielais bez kaujas ieņēma persiešu varā esošo Bābeli 331. gadā pirms Kristus. Neskatoties uz viņa īslaicīgo sapni padarīt Babiloniju par savu austrumu galvaspilsētu, pilsēta vairāku gadsimtu laikā piedzīvoja panikumu. 198. gadā mūsu ērā romietis Septimus Severus atrada Bābeli pilnīgi izpostītu. Lielā pilsēta iznīca pamestības dēļ. Mūsdienās uz senās vietas drupām atrodas daži Irākas ciemi, bet pilsēta kā tāda nav atjaunota.

Bābeles liktenis, kā tas aprakstīts Jes 13. nodaļā, atbrīvoja Jēkaba pēcnācējus, ko tā apspieda (Jes 14:1–3). Tas notika, kad Kīrs 539. gadā pirms Kristus iekaroja Bābeli. Lai gan viņš neiznīcināja pilsētu, tas bija Bābeles beigu sākums, un tā nekad vairs neapdraudēja Dieva ļaudis.

Jes 13. nodaļa dramatiskā Bābeles krišanu kā dievišķu tiesu. Kareivji, kas ieņem pilsētu, ir Dieva aģenti (Jes 13:2–5). Tiesas laiks ir nosaukts par “Kunga dienu” (Jes 13:6, 9), un Dieva dusmas ir tik spēcīgas, ka tās ietekmē zvaigznes, sauli, mēnesi, debesis un zemi (Jes 13:10, 13).

Salīdzini Soģu 5. nodaļu, kur Debora un Baraks apraksta Kungu, kam staigājot zeme dreb un lietus list no debesīm (Soģu 5:4). Soģu 5:20, 21 attēlo dabas elementus, zvaigznes ieskaitot, kā tādus, kas cīnās pret svešu apspiedēju.

Iedomājies kādu, kas dzīvoja Bābelē tās slavas augstumos, lasām šos vārdus Jes 13. nodaļā, īpaši Jes 13:19–22. Cik mulķīgi un neiespējami viņam tie liktos! Kādi vēl pravietojumi, kaut arī nepiepildīti, mums var šķīst mulķīgi un neiespējami? Kāpēc būtu mulķīgi tos tomēr atmest kā neiespējamus? _____

Kalnu “ķēniņa” krišana (Jes 14. nodaļa)

Atsaucoties uz Bābeles krišanu (Jes 13), kas atbrīvo Dieva Jaudis (Jes 14:1–3), Jes 14:4–23 izsaka tēlainu dzēlīgu piezīmi pret Bābeles ķēniņu (sk. arī Mih 2:4, Hab 2:6). Tas acīmredzami domāts poētiski un nav uztverams burtiski, par ko liecina mirušie ķēniņi, kas sveicināja savus jaunus kolēģus nāves valstībā (Jes 14:9, 10), kur cirmeņi un tārpji ir viņu gulvieta (Jes 14:11). Šis vienkārši ir dramatisks veids, kā Kungs pastāsta augstprātīgajam ķēniņam, ka viņam ir jātiek pazemotam tāpat kā citiem lepnajiem monarhiem pirms viņa – tas nav komentārs par mirušo stāvokli!

Kā Jes 14:12–14 var attiecināt uz Bābeles ķēniņu? _____

_____

Bābeles ķēniņi necieta no pašapziņas trūkuma (Dan 4., 5. nod.). Bet centieni “būt kā visaugstākajam” (Jes 14:14) ir pat pāri visuzpūstākajam ego. Lai gan ķēniņi apgalvoja, ka viņiem ir stipra savienība ar dieviem, tie bija viņiem pakalpiģi. Tas tika dramatiski demonstrēts katru gadu piektajā babiloniešu Jaungada svētku dienā, kad ķēniņam bija jānoņem savas ķēniņa goda zīmes, tuvojoties Marduka statujai, lai viņa ķēnišķība tiktu no jauna apstiprināta. Ideja aizstāt to kaut vai ar mazāku dievu tiktu uzskatīta par traku un pašnāvniecisku.

Tāpat kā Jes 14. nodaļā, Ec 28. nodaļā pilsētas valdniekam ir piedēvēta augstprātība līdz pat debesīm. Šeit apraksts arī sniedzas tālāk par laicīgu monarhu un Dieva pretinieki ir vairāk pietuvināti: lepna monarhs bija Ēdenes dārzā, svaidīts, sedzošs jeb sargājošs ķerubs uz Dieva svētā kalna, pilnīgs kopš dienas, kad viņš tika radīts, līdz viņā tika atrasts grēks un Dievs viņu izmeta un beigās iznīcināja ugunī (Ec 28:12–18). Ja šos retorikas īpašos apzīmējumus attiecinām uz kādu cilvēku, tie ir tik tēlaini, ka tiem nav nozīmes. Bet Atkl 12:7–9 stāsta par varenu būtni, kas tika izmesta no Debesīm kopā ar tās eņģeļiem: “Lielais pūķis, vecā čūska, to sauc par velnu un sātānu, kas pieviļ visu pasauli, tapa gāzts; viņš tika nomests uz zemi un līdz ar viņu tā eņģeļi” (Atkl 12:9), kas piekrāpa levu Ēdenē (1Moz 3).

Sātānam ir lepna iztēle: “.tu pat esi teicis: es esmu dievs, es sēžu dieva krēslā jūras vidū, – kaut tu savā sirdī tikai iedomājies, ka tu esot Dievs” (Ec 28:2). Viņa nāve pierādīs, ka viņš nav dievs. Sātāns ies bojā uguns jūrā (Atkl 20:10), lai nekad vairs neatgrieztos universā.

Salīdzini Jes 14:13, 14 ar Mt 11:29, Jņ 13:5 un Fil 2:5–8. Ko šie pretstati stāsta mums par Dieva raksturu salīdzinājumā ar sātāna raksturu? Ko šis salīdzinājums stāsta mums par to, kā Kungs skatās uz lepnumu, augstprātību un ilgām pēc pašpaaugstināšanās? _____

_____

Debesu vārti (Jes 13., 14. nodaļa)

Jes 14. nodaļā piezīme par sātanu, kritušo “spožo zvaigzni”, “ausekļa dēlu” (Jes 14:12), ir savienota ar piezīmi par Bābeles ķēniņu. Kāpēc? Salīdzini Atkl 12:1–9, kur pūķis, kas nosaukts par sātanu (Atkl 12:9), cenšas iznīcināt bērnu, tiklīdz tas ir piedzimis. Atkl 12:5 bērns nepārprotami ir Kristus. Bet ķēniņš Hērods bija tas, kas centās nogalināt Jēzu kā mazu bērnu (Mt 2. nod.). Pūķis ir gan sātans, gan Romas vara, ko aino Hērods, jo sātans darbojas caur cilvēciskiem aģentiem. Līdzīgi sātans bija vara, kuras ietekmē darbojās Bābeles ķēniņš un Tīras valdnieks.

Kāpēc “Bābele” vēlāk attiecas uz Romu (1Pēt 5:13) un uz ļauno varu Atklāsmes grāmatā (Atkl 14:8; 16:19; Atkl 17:5; Atkl 18:2, 10, 21)? _____

Līdzīgi burtiskajai Bābelei, Atklāsmes grāmatas “Bābele” un Roma ir lepnas, nežēlīgas varas, kas apspiež Dieva tautu. Izlasi īpaši Atkl 17:6, jo tā ir “piedzērusies ar svēto asinīm”. Viņi sacelšas pret Dievu, šī ideja ir ietverta jau pašā nosaukumā “Bābele”. Babiloniešu valodā nosaukums ir “bab ili”, kas nozīmē “dievu vārti”, norādot uz vietu, kur ir iespējams piedzīvot dievišķo valstību. Salīdzini ar 1Moz 11. nodaļu, kur cilvēki cēla Bābeles torni, lai viņu pašu vara varētu pacelties līdz dievišķas imunitātes līmenim pret jebkādu atbildību Dievam.

Kad Jēkabs pamodās no sapņa, kurā viņš redzēja kāpnis, kas savienoja debesis un zemi, viņš izsaucās: “Un viņam kļuva bail, un tas sacīja: ‘Cik bijājama ir šī vieta, te tiešām ir Dieva nams, un še ir debesu vārti.’” (1Moz 28:17) Ievēro, ka “Dieva nams” ir “debesu vārti”; tas ir, iespēja iekļūt dievišķajā valstībā. Jēkabs nosauca vietu par “Bēтели”, kas nozīmē “Dieva nams”.

“Debesu vārti” Bētelē un “dievu vārti” Bābelē ir pretēji veidi, kā aizsniegt dievišķo valstību. Jēkaba kāpnis nāk no debesīm, no augšienes tās atklājis Dievs. Bet Bābeli ar tās torņiem un zikurātu templiem uzcēla cilvēki no zemes. Šie pretējie veidi aino pretējus ceļus uz glābšanu: dievišķi iniciēto žēlastību pret cilvēka darbiem. Jebkura patiesa reliģija ir balstīta uz pazemīgo Bēteles modeli: “Jo no žēlastības jūs esat pestīti ticībā.” (Ef 2:8, 9) Jebkura nepatiesa “reliģija”, ieskaitot burta kalpību un “sekulāru” humānismu, ir balstīta uz lepo Bābeles modeli. Lai salīdzinātu šīs divas pieejas, izlasi Jēzus līdzību par farizeju un nodokļu iekasētāju (Lk 18:9–14).

Pat pēc tam, kad kanādiešu komponists Leonards Koens (Leonard Cohen) bija pavadījis dažus gadus Zen klosterī, viņš teica intervētājam: “Es neesmu glābts.” Kā tu domā, kas bija viņa problēma šodienas tēmas kontekstā? Kas viņam bija jāzina par glābšanu?

Pēdējais Ciānas triumfs (Jes 24.–27. nodaļa)

Pēc pravietojumiem par atsevišķām tautām (Jes 13.–23. nod.) Jes 24.–27. nodaļa apraksta pasaulplašu, noslēdzošu Dieva ienaidnieku sakāvi un Viņa tautas atbrīvošanu.

Kāpēc Jesajas apraksts par zemes izpostīšanu (Jes 24. nod.) izskatās kā Jāņa apraksts par notikumiem, kas saistīti ar 1000 gadiem, kas seko Kristus otrajai nākšanai (Atkl 20. nod.)? _____

_____

_____

Tāpat kā Jes 13.–14. nodaļā, burtiskās Bābeles aspekti attiecas uz vēlākajām varām, un “Bābeles ķēniņš” aino cilvēcisku valdnieku savienošanos ar sātanu kā vadoni. Tāpēc vēsts, ka Bābele ir kritusi (Jes 21:9), var tikt atkārtota arī vēlākā laikā (Atkl 14:8, Atkl 18:2), kad sātans tiek pilnībā iznīcināts pēc Kristus otrās nākšanas (Atkl 20:10). Lai gan burtiskās Bābeles iznīcība bija “Kunga tiesas diena” (Jes 13:6, 9), priekšā ir vēl “Kunga lielā un briesmīgā diena” (Jl 2:31, Mal 4:5, salīdzini ar Cef 1:7).

Līdzīgi Jes 24. nodaļā pravieša vīzija sniedzas cauri apstākļiem, ar kuriem viņš ir pazīstams laikā, kad “bālais mēness nosarks un kvēlošā saule nobālēs, jo Tas Kungs Cebaots pārņems ķēniņa varu Ciānas kalnā un Jeruzālemē un to vecaju priekšā parādīsies mirdzošā godībā” (Jes 24:23). Jesaja, bez šaubām, domāja, ka vīzija attiecas uz Jeruzālemi, ko viņš pazina, bet Atklāsmes grāmata paskaidro, ka tā patiesībā piepildīsies Jaunajā Jeruzālemē (Atkl 21:2). “Pilsētai saules un mēness gaismas nevajag, jo Dieva spožums to apgaismo, un viņas gaisma ir Jērs.” (Atkl 21:23)

Vai Dievs patiesām iznīcina ļauno? _____

_____

Izlasi Jes 28:21, kur Dieva iznīcības darbs ir Viņa dīvainais “darbs”. Tas Viņam ir neparasts, jo Viņš negrib to darīt, bet vienalga tas ir darbs jeb rīcība. Tā ir patiesība, ka grēks nes pašiznīcības sēklu (Jēk 1:15). Bet, tā kā Dievam ir augstākā vara pār dzīvību un nāvi, un Viņš nosaka laiku, vietu un pēdējās iznīcības veidu (Atkl 20. nodaļa), ir bezjēdzīgi apgalvot, ka Viņš pārtrauc grēka lāstu pasīvā veidā, vienkārši ļaujot visam notikt dabiski.

Tas, ko mēs redzam Jes 24.–27. nodaļā, ir tas pats, ko mēs redzam atspoguļotu visā Bībelē, tas ir, ka, lai arī kādas tagad ir ciešanas, sāpes un posts, beigās Dievs un labestība uzvarēs ļauno. Kas tad ir vienīgais, ko mēs varam darīt, ja mēs gribam būt daļa no šīs pēdējās uzvaras? Sak 3:5–7, Rm 10:9. _____

_____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Radīsies jautājums: Kā tas notiek? Vai mēs saņemam glābšanu uz nosacījumu pamata? Lai nāktu pie Kristus, mums nekad nav jāizpilda kādi nosacījumi. Un, ja mēs nākam pie Kristus, tad kāds ir nosacījums? Nosacījums ir, ka ar dzīvu ticību mēs pilnīgi un galīgi pieķeramies krustā sistā un augšāmceltā Glābēja asiņu nopelnam. Ja mēs to darām, tad mēs veicam taisnības darbus. Bet, kad Dievs aicina grēcinieku mūsu pasaulē un ielūdz viņu, tad nav nekādu nosacījumu. Viņš nāk pēc Kristus ielūguma, un tā nav, ka tagad jums ir jāatbild, lai nāktu pie Dieva. Grēcinieks nāk, un, kad viņš nāk un redz Kristu, paaugstinātu pie Golgātas krusta, ko Dievs iespiež viņa prātā, tad viņš ir saņēmis mīlestību, kas ir augstāka par jebko, ko mēs varam iedomāties.” (Elena Vaita “Manuscript Releases”, 6.sēj., 32. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasiet augšminēto Elenas Vaitas citātu. Lasiet to trešdienas pētījuma kontekstā. Ko viņa mums šeit pasaka? Ievērojiet viņas apgalvojumā abus kristīgā ceļa elementus: ticību un tad darbus. Kā viņa atšķir tos vienu no otra?

2. Kāpēc lepnums un augstprātība ir tik bīstami grēki? Kāpēc tos ir tik grūti atstāt? Vai tas var būt tāpēc, ka to būtība ir padarīt cilvēkus aklus pret savu vajadzību tos atstāt? Galu galā – ja mēs esam lepmi, mēs domājam, ka ar mums viss ir kārtībā, un, ja jūs domājat, ka jums viss ir kārtībā, kāpēc apgrūtināt sevi ar mainīšanos? Kā kavēšanās pie krusta un pie tā, ko tas aino (vienīgo līdzekli, kas glābs ikvienu cilvēku), var būt spēcīga dziedināšana lepnuma un augstprātības gadījumā?

3. Vai Jesaja redz cerību citu tautu cilvēkiem? Sk., piem., Jes 25:3, 6; Jes 26:9 (salīdzini ar Atkl 19:9).

KOPSAVILKUMS:

Jesaja redzēja, ka, sekojot Asīrijai, Babilonija iekaros Jūdu. Bet viņš arī redzēja, ka, neskatoties uz pārcilvēciskajiem tumsas valdniekiem šajā pasaulē (Ef 6:12), kas darbojas caur Dieva cilvēcīgajiem ienaidniekiem un uzdrošinās atdarināt Dievu, Kungs pārlicenoši gūst virsroku un atnes mūžīgu mieru mūsu dumpīgajai planētai.

ASĪRIEŠU SAKĀVE

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes 36:1, Jes 36:2–20, Jes 36:21–37:20; Jes 37:21–38; Jes 38., 39. nod.

ATMIŅAS PANTS:

“Ak, Kungs Cebaot, Tu Israēla Dievs, kas Tu mīti pār ķerubiem, vienīgi Tu esi Dievs pār visām zemes valstīm, Tu radīji debesis un zemi.” (Jes 37:16)

Izkāmējis vīrs basām kājām iet kopā ar diviem dēliem. Kāda cita ģimene ir sakrāvusi visu savu mantību ratos, ko velk novārguši vērši. Kāds vīrs ved vēršus, ratos sēž divas sievietes. Neveiksmīgākajiem nav ratu, tāpēc viņi nes visu savu mantību uz pleciem.

Visapkārt kareivji. Pilsētas vārtos ietricas sasists auns. Šāvēji, kas sēž auna mugurā, šauj uz pilsētas aizstāvjiem. Valda drudžaina asinspirts.

Ātri uz priekšu. Ķēniņš lepnī sēž savā tronī, saņemdams laupījumu un gūstekņus. Daži gūstekņi tuvojas viņam ar paceltām rokām, lūgdamies pēc žēlastības. Citi nometušies uz ceļiem vai pieplakuši pie zemes. Šo ainu apraksti sākas ar šādiem vārdiem: “Sanheribs, pasaules ķēniņš, Asīrijas ķēniņš” un turpinās ar tādiem izteicieniem kā “sēdēja lepnā tronī, un Lahišas pilsētas laupījums tika nests viņa priekšā pārskatam.” (John Malcolm Russell, *The Writing on the Wall* (Winona Lake, Indiana: Eisenbrauns, 1999), pp. 137, 138.)

Šīs attēlu sērijas, kas kādreiz rotāja Sanheriba pils sienas, tagad atrodas Britu muzejā. Kādu gan stāstu tās var pastāstīt par Dieva tautas nožēlojamo stāvokli!

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 13. februārī.

Pieliktās pūles (Jes 36:1)

Kas notika ar Jūdu? 2Ķēn 18:13, 2L 32:1, Jes 36:1. _____

Kad neticīgais Ahas nomira un viņa uzticīgais dēls Hiskija sēdās viņa tronī, Hiskija mantoja valsti, kas bija zaudējusi pilnīgu neatkarību. Pērkot Asīrijas palīdzību pret Sīrijas un ziemeļu Israēlas aliansi, Jūda bija spiesta turpināt maksāt kā nodevu “aizsardzības naudu” Asīrijai (sk. 2L 28:16–21). Kad Asīrijas ķēniņš Sargons II nomira tālā kaujas laukā un viņa vietā 705. gadā pirms Kristus stājās Sanheribs, Asīrija kļuva ievainojama. Liecības Bībeles un asīriešu tekstos atklāj, ka Hiskija izmantoja šo iespēju, lai saceltos (sk. 2Ķēn 18:7), kā vadītājs uzņemoties agresīvu darbību pret asīriešiem kopā ar citām mazajām tautām reģionā.

Diemžēl Hiskija bija par zemu novērtējis Asīrijas varas dzīvotspēju. 701. gadā pirms Kristus, kad Sanheribs pakļāva citas savas impērijas daļas, viņš ar postošu spēku devās pret Sīriju-Palestīnu un nopostīja Jūdu.

Kā Hiskija sagatavojās sadursmei ar Asīriju? 2L 32:1–8. _____

Kad Hiskija redzēja, ka Sanheribs ir nodomājis ieņemt galvaspilsētu Jeruzālemi, viņš veica plašus gatavošanās darbus cīņai ar Asīriju. Viņš nostiprināja nocietinājumus, organizēja armiju un sagādāja tai nepieciešamo, kā arī palielināja Jeruzālemes ūdens apgādes drošību (sk. arī 2Ķēn 20:20, 2L 32:30). Ievērojams Ziloas ūdens tunelis, ko piemin uzraksta dēļ, kurā teikts, kā tas tika būvēts, visdrīzāk datējams ar Hiskijas laiku, kad viņš gatavojās potenciālajam aplenkumam.

Tikpat svarīgi kā nodrošināt militāro un organizācijas vadību Hiskijam bija nodrošināt arī garīgo vadību, cenšoties uzlabot savas tautas morāli šajā biedējošajā laikā. “Bet Jūdas ķēniņš bija apņēmis darīt savu daļu, gatavojoties stāties pretī ienaidniekam, un, paveicis visu, ko varēja izdomāt cilvēka atjautība un paveikt viņa enerģija, viņš sapulcināja savus karaspēkus un pārliecināja viņus būt drosmīgiem.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 351. lpp.)

Ja Hiskija tik ļoti uzticējās Kungam, kāpēc viņš pats uzņēmās tik daudz pūļu? Vai viņa darbi noliedz viņa ticību? Sk. Fil 2:12, 13 par sadarbību ar Dievu, kas dod patiešām iedarbīgu spēku. _____

Propaganda (Jes 36:2–20)

Asīrijas valdnieki bija ne tikai brutāli, viņi bija arī inteligēnti. Viņu mērķis bija bagātība un vara, nevis iznīcība (salīdzini ar Jes 10:13, 14). Kāpēc izmantot resursus, lai ieņemtu pilsētu ar spēku, ja tu nevari panākt, lai tās iedzīvotāji pakļaujas? Tāpēc Lahišas aplenkuma laikā Sanheribs sūtīja savu “rabsaku”, kādu augstu ierēdni, lai ieņemtu Jeruzālemi ar propagandas palīdzību.

Kādus argumentus izmantoja rabsaks, lai iebiedētu Jūdu? Jes 36:2–20, sk. arī 2ķēn 18:17–35, 2L 32:9–19. _____

Rabsaks izteica dažus spēcīgus argumentus: jūs nevarat uzticēties Ēģiptei, ka tā jums palīdzēs, jo tā ir vāja un neuzticama. Jūs nevarat gaidīt uz Kunga palīdzību, jo Hiskija ir Viņu aizvainojis, novācot Viņa kalnu svētnīcas un altārus visā Jūdā, stāstot cilvēkiem, lai viņi pielūdz tikai pie viena altāra Jeruzālemē. Patiesībā Kungs ir Asīrijas pusē un teica, lai Sanheribs iznīcina Jūdu. Jums pat nav pietiekami apmācītu vīru, lai tiktu galā ar 2000 zirgiem. Lai izvairītos no aplenkuma, kurā jums nebūs, ko ēst un dzert, padodieties tagad, un pret jums izturēsies labi. Hiskija nevar jūs glābt, un, tā kā citu Asīrijas iekaroto valstu dievi viņus nav izglābuši, arī jūs nevarat būt droši, ka jūsu Dievs jūs izglābs.

Vai “rabsaks” teica patiesību? _____

Tā kā viņa teiktajā bija daudz patiesības, viņa argumenti bija pārliciecināmi. Viņa teikto pavadīja divi vārdos neizteikti argumenti. Pirmkārt, viņš bija tikko ieradies no Lahišas, kas atradās tikai 30 jūdžu attālumā, kur asīrieši parādīja, kas notiek ar stipri nocietinātu pilsētu, kas uzdrošinās viņiem pretoties. Otrkārt, viņam līdzī bija liels karaspēks (Jes 36:2). Zinot citu karaspēku un pilsētu likteni (ieskaitot Samariju, ziemeļu Israēlas galvaspilsētu— 2ķēn 18:9, 10), kas bija padevusies Asīrijai, nevienam jūdām nebija iemesla apšaubīt, ka no cilvēciskās perspektīvas Jeruzāleme bija nolemta iznīcībai (salīdzini ar Jes 10:8–11). Rabsakam arī bija taisnība, sakot, ka Hiskija bija iznīcinājis dažādas upurēšanas vietas, lai pielūgsmi centralizētu Jeruzālemē (2ķēn 18:4, 2L 31:1). Bet vai šī reforma aizvainoja Kungu, kas bija Viņa ļaužu vienīgā atlikusī cerība? Vai Viņš var tos izglābt un to darīs? Uz šo jautājumu bija jāatbild Dievam!

Vai esat bijuši līdzīgā situācijā, kur no cilvēciskā skatupunkta viss šķiet zaudēts? Kas bija tavs vienīgais patvērumš? Ja vēlies, sagatavojies līdzdalīt grupā šo piedzīvojumu, kā tu tiki ar to galā un kāds bija tā galarezultāts. _____

Šokēta, bet ne pamesta (Jes 36:21–37:20)

Kā rabsaka gudrā runāšana ietekmēja Hiskiju un viņa ierēdņus? 2ķēn 18:37–19:4, Jes 36:21–37:4.

Satricināts līdz sirds dziļumiem un satraukti vaimanādams, Hiskija vērsās pie Dieva, pazemīgi meklēdams Jesajas aizlūgšanas, kura padomu viņa tēvs bija ignorējis.

Kā Dievs iedrošināja Hiskiju? Jes 37:5–7.

Vēsts bija īsa, bet pietiekama. Dievs bija Savas tautas pusē. Jesaja paredzēja, ka Sanheribs dzirdēs runas, kas novērsīs viņa uzmanību no uzbrukuma Jūdai. Tas papildījās nekavējoties.

Uz īsu brīdi vilies, bet nekādā gadījumā ne padevies uz ilgu laiku, Sanheribs sūtīja Hiskijam draudošu vēsti: “Lai tevi nepieviļ tavs Dievs, uz kuru tu paļaujies, sacīdams, ka Jeruzāleme nekritīs Asīrijas ķēniņa rokā! [...] Vai to tautu dievi izglāba tos?” (Jes 37:10, 12; sk. arī 2L 32:17).

Šajā reizē Hiskija devās tieši uz templi un nolika saņemto vēsti pulku Kunga, “kas mīt pār ķerubiem,” priekšā (Jes 37:14–16).

Kā Hiskijas lūgšana nosaka, kas bija likts uz spēles Jeruzālemes krīzē? Jes 37:15–20.

Sanheribs bija ar nodomu uzbrucis Hiskijas spēcīgākajam patvērumam: ticībai Dievam. Tā vietā, lai noliektos uzbrucēja priekšā, Hiskija uzrunāja Dievu, lai Viņš parāda, kas Viņš ir, “lai visas valstis virs zemes atzīst, ka vienīgi Tu esi Tas Kungs” (Jes 37:20).

Izlasī uzmanīgi Hiskijas lūgšanu (Jes 37:15–20). Kādiem Dieva aspektiem viņš pievēršas? Kādu principu mēs redzam šajā lūgšanā, kas var dot mums iedrošinājumu un spēku palikt uzticīgiem personīgajās krīzēs?

Stāsta turpinājums (Ies 37:21–38)

Saskaņā ar Sanheribu, kā tas ziņots viņa annālēs, viņš ieņēma četrdesmit sešas nocietnātas pilsētas, aplenca Jeruzālemi un padarīja jūdu Hiskiju par “cietumnieku Jeruzālemē, viņa karaliskajā rezidencē, kā putnu krātiņā” (James B. Pritchard, editor, “Ancient Near Eastern Texts Relating to the Old Testament” (Princeton, New Jersey: Princeton University Press, 1969), p. 288). Tomēr, neskatoties uz viņa tieksmi pēc propagandas un sava milzīgā ego paplašinājuma, ne šajā tekstā, ne arī attēlos viņš neapgalvo, ka būtu Jeruzālemi ieņēmis. No cilvēcīgā skatupunkta šādas informācijas izlaišana ir neparasta, ņemot vērā nepielūdzamo Sanheriba varu un faktu, ka Hiskija bija vadījis sacelšanos pret viņu. Dumpiniekiem pret Asīriju bija īss mūžs un šausmīga nāve.

Pētnieki atzīst – pat ja mums nebūtu Bībeles ziņojumu, mēs būtu spiesti atzīt, ka šeit vajadzētu būt notikušam brīnumam. Fakts, ka Sanheribs savas “pils, kurai nav līdzīgas,” sienas izklāja ar gravējumiem, kas spilgti attēlo viņa veiksmīgo Lahišas aplenkumu, šķiet, ir saistīts ar viņa vajadzību pēc kāda līdzekļa, kas glābtu viņa paštēlu. Taču šo attēlu vietā vajadzēja būt parādītai Jeruzālemei! Sanheribs neizstāstīja stāsta turpinājumu, bet Bībele gan.

Kāds ir stāsta turpinājums? Ies 37:21–37. _____

Atbildot uz Hiskijas ticības pilno lūgšanu, Dievs sūtīja viņam vēsti ar pilnīgu drošību Jūdai, kas dūsmās vārās pret Iepno Asīrijas ķēniņu, kas ir uzdrošinājies iesist pa seju ķēniņu Ķēniņam (Ies 37:23). Tad Dievs nekavējoties papildīja Savu apsolījumu aizstāvēt Jeruzālemi (2ķēn 19:35–37; 2L 32:21, 22; Ies 37:36–38).

Liela krīze prasa lielu brīnumu, un tas bija liels. Nogalināto skaits bija 185 000. Tā Sanheribam nekas cits neatlika kā doties mājās, kur viņš piedzīvoja pats savu nāvi (salīdzini ar Jesajas pravietojumu Ies 37:7–38).

“Ebreju Dievs bija uzvarējis Iepnos asīriešus. Jehovas gods tika attaisnots apkārtējo tautu acīs. Jeruzālemē ļaužu sirdis pildījās ar svētu prieku.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 361. lpp.) Arī tad, ja Sanheribs būtu uzvarējis Jeruzālemi, viņš būtu deportējis iedzīvotājus tieši tāpat, kā Jūda būtu zaudējusi savu identitāti, kā tas notika ar ziemeļu Israēlu. Tad nebūtu jūdu tautas, no kuras piedzimt Mesijam. Viņu stāsts beigtos tieši šeit. Bet Dievs uzturēja cerību dzīvu.

Ko jūs teiktu kādam, kas, vēl neticēdams Bībelei vai Bībeles Dievam, uzdod jautājumu: vai tas bija godīgi, ka šie Asīrijas kareivji, kas bija piedzimuši tur, kur bija piedzimuši, gāja bojā šādā masu slaktiņā? Kā tu personīgi saproti Kunga rīcību šajā gadījumā? _____

Slimībā un bagātībā (Jes 38., 39. nodaļa)

Jes 38. un 39. nodaļas notikumi (2ķēn 20) notika ļoti tuvu laikam, kad Dievs atbrīvoja Hiskiju no Sanheriba, pat ja atbrīvošana, kā tā ir attēlota Jes 37. nodaļā (sk. arī 2ķēn 19), vēl nebija notikusi. Patiešām, Jes 38:5, 6 un 2ķēn 20:6 norāda, ka viņi vēl joprojām piedzīvo Asīrijas draudus.

“Sātans bija apņēmis panākt gan Hiskijas nāvi, gan Jeruzālemes krišanu, bez šaubām, spriežot, ka, ja Hiskija būtu nost no ceļa, viņa pūles ieviestu reformu beigtos un Jeruzālemes krišana būtu ātrāka.” (The SDA Bible Commentary, vol. 4, p. 240.)

Ko augstāk minētais citāts stāsta mums par to, cik svarīga Dieva ļaudīm ir laba vadība?

Kādu zīmi Kungs dod Hiskijam, kas apstiprina viņa ticību? 2ķēn 20:8–10, Jes 38:6–8.

Atmetot zīmes, ko piedāvāja Dievs (Jes 7. nod.), Ahas bija iesācis notikumu virkni, kas veda pie sarežģījumiem ar Asīriju. Bet nu Hiskija lūdza pēc zīmes (2ķēn 20:8), un Dievs tā stiprināja viņu stāties pretī krīzei, ko viņa tēvs bija izsaucis pār Jūdu. Patiešām, Ahasa saules pulksteņa ēnas atpakaļgaita bija iespējama, tikai pateicoties brīnumam.

Babilonieši pētīja debesu ķermeņu kustības un tās precīzi pierakstīja. Tādējādi viņi bija ievērojuši saules dīvaino uzvedību un brīnījušies, ko tas nozīmē. Fakts, ka ķēniņš Merodahs-Baladans izsūtīja šajā laikā sūtņus, nav sagādīšanās. Babilonieši bija sapratuši saikni starp Hiskijas atveseļošanu un brīnumaino zīmi.

Tagad mēs zinām, kāpēc Dievs izvēlējās šo īpašo zīmi. Tieši tāpat, kā Viņš vēlāk izmantoja Betlēmes zvaigzni, lai atvestu gudros vīrus no Austrumiem, tā viņš izmantoja saules virziena maiņu, lai atvestu sūtņus no Babilonijas. Tā viņiem bija unikāla iespēja uzzināt par patieso Dievu. Merodahs-Baladans pavadīja visu savu karjeru, cenšoties iegūt ilgstošu neatkarību no Asīrijas. Viņam bija vajadzīgi spēcīgi sabiedrotie, kas paskaidro viņa motivāciju sazināties ar Hiskiju. Ja pēc Hiskijas lūguma pat saule kustas, ko viņš varētu izdarīt ar Asīriju!

Kā Hiskija pazaudēja lielisko iespēju pagodināt Dievu un norādīt babiloniešiem uz Viņu? Kāds bija rezultāts? Izlasi Jes 39. nodaļu. Hiskija, kam bija jānes viņiem liecība par Kungu, tā vietā izrādīja pats savu “godību”. Kāda mācība tā ir mums? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Vienīgi artiešu Dieva iejaukšanos ēna saules pulkstenī varēja griezties desmit kāpienus atpakaļ, un tā bija zīme Hiskijam, ka Kungs viņa lūgšanu ir paklausījis. Tādēļ ‘pravietis Jesaja piesauca to Kungu, un Viņš lika ēnai atkāpties desmit pakāpienus atpakaļ pa tiem pašiem pakāpieniem, pa kuriem tā pēc Ahasa saules pulksteņa bija gājusi uz priekšu’ (2. Ķēn. 20:8–11).” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 342. lpp.)

“Šis tālās zemes valdnieka sūtņu apciemojums Hiskijam pavēra izdevību paaugstināt dzīvo Dievu. Ak, kāda iespēja viņam tagad bija pastāstīt par Dievu, kurš uztur visas radītās lietas un kura labvēlība ir saudzējusi arī viņa dzīvību, kad visas citas cerības bija zudušas! [...] Bet Hiskijas sirdī iezagās lepnība un lielība, un, lai sevi izceltu, viņš mantkārīgajām acīm parādīja bagātības, ar kurām Dievs bija apveltījis savus ļaudis. Ķēniņš ‘rādīja sūtņiem savu dārgumu glabātavās sudrabu un zeltu, smalkas smaržu vielas, dārgo eļļu, visu savu ieroču namu, visas savas mantas, kas atradās glabātavās. Nekā nebija viņa pilī un viņa valstī, ko viņš tiem nebūtu rādījis’ (Jes. 39:2). Viņš tā rīkojās, nevis lai pagodinātu Dievu, bet gan lai svešu zemju lielkungu acīs paaugstinātu pats sevi.” (Turpat, 344., 345. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā sātans līdzinās rabsakam? Vai viņš stāsta patiesību, kad saka, ka tu esi grēkojis (Zah 3:1)? Kā Dievs atbild? Sk. Zah 3:2–5. Kāda ir tava vienīgā cerība pret šīm apsūdzībām? Rm 8:2.

2. Vai sātans pārtrauc savas apsūdzības, kad tev ir piedots? Sk. Atkl 12:20. Pēc tam, kad tev ir piedots, bet sātans turpina teikt, ka tu piederī viņam grēka dēļ, kāda ir viņa apsūdzību būtība? Sk. 5Moz 19:16–21 (melošanas likums, ļaunprātīga liecība).

KOPSAVILKUMS:

Atbildot uz uzticīgā ķēniņa saucieni, Dievs izglāba Savus ļaudis un parādīja, kas Viņš ir: visvarenais Israēla Ķēniņš, kura rokās ir zemes liktenis. Viņš ne tikai iznīcina tos, kas mēģina iznīcināt Viņa ļaudis; Viņš arī nodrošina iespējas citiem kļūt par Viņa ļaudīm, lai arī cik “bābeliski” viņi būtu.

“MIERINIET MANUS ĻAUDIS”

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes 40:1, 2; Jes 40:3–8; Jes 40:9–11, Jes 40:12–31.

ATMIŅAS PANTS:

“Kāp jo augstā kalnā, Ciāna, tu labās vēsts nesēja! Pacel savu balsi ar spēku, Jeruzāleme, tu labās vēsts nesēja, un nebīsties! Pasludini Jūdas pilsētām: ‘Redziet, te ir jūsu Dievs!’”
(Jes 40:9)

Otrais pasaules karš beidzās 1945. gadā, kad kāds japāņu karavīrs Šoiki Jokoi (Shoichi Yokoi) slēpās džungļos uz Guamas salas. Skrejlapiņas, ko izmeta ASV lidmašīnas, pasludināja mieru, bet Jokoi domāja, ka tā ir krāpšana. Būdams lojāls, patriotisks imperatora karavīrs, viņš bija zvērējis nekad nepadoties. Tā kā viņam nebija nekāda kontakta ar civilizāciju, viņš dzīvoja no tā, ko varēja atrast džungļos, – viņš patiešām dzīvoja trūcīgi un smagos apstākļos.

1972. gadā – 27 gadus pēc Otrā pasaules kara beigām – mednieki uzgāja Jokoi, kad viņš zvejoja, un tikai tad viņš uzzināja, ka miera vēsts bija patiesība. Kamēr pārējie viņa tautieši bija baudījuši desmitiem gadu ilgu mieru, Jokoi dzīvoja desmitiem gadu ilgā trūkumā un spriedzē. (Roy Gane, *Altar Call* (Berrien Springs, Mich.: Diadem, 1999), p. 304)

Pirms daudziem gadsimtiem ar pravieša Jesajas starpniecību Dievs bija pasludinājis, ka Viņa ļaužu spriedze un ciešanas ir pagājušas: “Ieprieciniet, ieprieciniet Manu tautu!” saka jūsu Dievs. “Runājiet sirsnīgi ar Jeruzālemi un sakait tai, ka tās ciešanu laiks ir piepildīts, ka tās noziegums salīdzināts, jo tā ir no Tā Kunga rokas saņēmusi divkārtīgu sodu par visiem saviem grēkiem.” (Jes 40:1, 2)

Aplūkosim, ko tas nozīmē.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 20. februārī.

Iepriecinājums nākotnei (Jes 40:1, 2)

Jes 40:1, 2 Dievs iepriecina Savu tautu. Viņu soda laiks beidzot ir noslēdzies. Kas tas par sodu? _____

_____

Uz šo jautājumu ir daudz atbilžu. Bija sods, ko piepildīja Asīrija, Dieva dusmu rīkste (Jes 10), no kā Dievs atbrīvoja Jūdu, iznīcinot Sanheriba armiju 701. gadā pirms Kristus (Jes 37. nod.). Bija sods, ko īstenoja Babilonija, kas aizveda bagātību un cilvēkus no Jūdas, jo ķēniņš Hiskija bija izrādījis savu bagātību Merodah-Baladana sūtņiem (Jes 39). Un bija sods, ko īstenoja viena no citām tautām, pret ko Jesaja rakstīja vēstis (Jes 14. – 23. nod.).

Vienlaikus, lai gan "Asīrija" un "asīrieši" no Jes 7:17 līdz Jes 38:6 ir pieminēti 43 reizes, šī tauta citviet Jesajas grāmatā ir minēta tikai vienu reizi, kur Jes 52:4 atsaucas uz apspiešanu pagātnē, ko īstenoja Ēģipte un tad "asīrieši". Tālāk Jesajas grāmatā ir pieminēta atbrīvošana no Babilonijas gūsta (Jes 43:14; Jes 47:1; Jes 48:14, 20), un persietim Kīram, kurš iekaroja Bābeli 539. gadā pirms Kristus, bija jāatbrīvo Jūdas trimdinieki (Jes 44:28, Jes 45:1, Jes 45:13).

Jesajas grāmatas 1. – 39. nodaļa uzsver notikumus, kas noved pie atbrīvošanas no asīriešiem 701. gadā pirms Kristus, bet 40. nodaļas sākumā grāmata pārlec par pusotru gadsimtu uz priekšu uz Bābeles beigām 539. gadā pirms Kristus un uz jūdu atgriešanos īsi pēc tam.

Vai atgriešanās no Bābeles ir saistīta ar kaut ko, kas Jesajas grāmatā minēts iepriekš? Ja jā, tad ar ko? _____

_____

39. nodaļa ir kā pāreja uz turpmākajām nodaļām, paredzot Bābeles gūstu vismaz dažiem no Hiskijas pēcnācējiem (Jes 39:6, 7). Bez tam Jes 13., 14. un 21. nodaļas pravietojumi paredz Bābeles krišanu un atbrīvošanu, ko tā atnesīs Dieva ļaudīm: "Jo Tas Kungs apžēlosies par Jēkabu un atkal izredzēs Israēlu un to pārvedīs savā zemē. [...] kad Tas Kungs tev dos mieru no tavām sāpēm, no ciešanām un no grūtās verdzības, kādā tie tevi turēja, tad tu dziedāsi izsmieklam šādu dziesmu par Bābeles ķēniņu un sacīsi: 'Cik rāms tagad palicis kaklakungs, kā spaidi beigušies.' (Jes 14:1–4) Ievērojiet ciešo saikni ar Jes 40:1, 2, kur Dievs apsola Savai tautai, ka viņu ciešanām būs gals.

Ko Bībele apsola par tavu ciešanu izbeigšanos šodien, tavās pašreizējās ciešanās? Kāds labums būtu tavai ticībai bez šiem apsolījumiem? Kāpēc ir tik svarīgi tiem piekerties, neskatoties ne uz ko? _____

_____

Klātbūtne, vārds un ceļa sagatavošana (Jes 40:3–8)

Kā Dieva ļaudis gūst iepriecinājumu? Jes 40:1–8. _____

Kāds vārdā nenosaukts ziņnesis pasludina, ka Dievs nāk atklāt Savu godību (Jes 40:3–5). Kāda cita balss pasludina, ka, lai gan cilvēka mūžs ir tik īss kā zālei, “mūsu Dieva vārds paliek mūžīgi” (Jes 40:8).

Pēc trimdas Dieva ļaudis atguva to, ko viņi bija saņēmuši pie Sinaja kalna un tad noraidījuši visu savu atkrišanas laiku, par ko viņi saņēma sodu; viņi atguva Dieva klātbūtni un Viņa vārdu. Šie ir galvenie elementi Dieva derībā ar Israēlu, kas kā dārgums tika glabāti Viņa svētnīcā tautas vidū (2Moz 25:8, 16). Tā kā viņi pārkāpa Viņa vārdu, Dievs atstāja Savu templi (Ec 9.–11. nod.), bet Viņš atgriezās. Viņa klātbūtne un Viņa mūžīgi uzticamais Vārds dod mierinājumu, atbrīvošanu un cerību.

Kāda sagatavošanās Kunga nākšanai ir nepieciešama? Jes 40:3–5. _____

Nav pareizi, ja ķēniņam ir jākratās pa nelīdzenu ceļu. Tāpēc pirms viņa nākšanas ir jānotiek ceļa sagatavošanai. Vēl jo vairāk tas atbilst ķēniņu Ķēniņam! Viņa nākšana, acimredzot no austrumiem, kur Viņš atradās trimdā kopā ar Saviem ļaudīm kā viņu svētums (Ec 11:16), prasītu vērīnīgu teritorijas pārbūvi. Burtiskas, līdzenas automaģistrāles izbūve nelīdzenajā kalnu reģionā uz austrumiem no Jeruzālemes būtu drosmi atņemoša, pat ja būtu pieejams dinamīts un buldozeri. Dievs ir vienīgais, kas to var izdarīt. Viņš ir tas, kas pārvērš “nelīdzenumu par līdzenu ceļu” (Jes 4:16). Bet Viņam nav vajadzīgs burtisks ceļš transportēšanai, jo Viņam ir ķerubu gaisa rati (Ec 1., 9.–11. nod.).

Jaunā Derība skaidri attiecina Jesajas pravietojumus uz garīgo ceļa sagatavošanas darbu, kas tika paveikts ar Jāņa Kristītāja sludināšanu (Mt 3:3). Viņa vēsts bija – “Atgriezieties no grēkiem, jo Debesu valstība ir tuvu klāt pienākusi,” (Mt 3:2) un kristības, ko viņš veica, bija “grēku nožēlas kristība uz grēku piedošanu” (Mk 1:4). Tāpēc ceļa sagatavošana bija nožēla, labprātība novērsties no grēka, lai saņemtu Dieva mierinājumu, piedošanu un klātbūtni.

Jer 31:31–34 vairākas reizes pasludina to pašu garīgo vēsti Jūdas gūstekņiem, lai viņi saprastu, ka ceļa sagatavošanas darbs Dievam ir garīga rakstura. Šajos pantos Kungs tiem, kas ir labprātīgi, apsola jaunu sākumu: “jaunu derību”, kurā Viņš raksta Savu likumu viņu sirdīs un apsola būt viņu Dievs. Viņi pazīst Viņu un Viņa raksturu, jo Viņš ir tiem piedēvis.

Izlasi uzmanīgi Jes 40:6–8. Kādu cerību tu, kas nokalsti kā zāle, vari gūt no tā, ko saka šie panti? Kam neuzticēties tie mūs bridina? _____

Evaņģelizācijas dzimšana

(Jes 40:9–11)

Kāda veida notikums ir aprakstīts Jes 40:9–11? _____

Vēlāk Jesajas grāmatā parādās vēstnesis ar labo vēsti Jeruzālemei (Jes 41:27, Jes 52:7). Bet Jes 40:9 vēstnesis, kas pasludina – “Redziet, te ir jūsu Dievs”, – ir sieviete; šo faktu apstiprina ebreju valoda.

Ps 68 Dāvids slavē Dievu, jo Viņš “vada viņu mājās vientuļos, vada tos, kam nemaz nav māju, izved gūstītos brīvībā” (Ps 68:7). Lai gan šeit šie vārdi attiecas uz iziešanu no Ēģiptes verdzības, Jesaja izmanto tās pašas domas, atsaucoties uz otrās “iziešanas” pasludināšanu – atgriešanos no Bābeles gūsta.

Vienlaikus Jaunā Derība attiecina Jes 40:3–5 uz Jāni Kristītāju, kas sagatavoja ceļu Kristum, mūžīgajam Vārdam, kas kļuva Kunga klātbūtne miesā Viņa tautas vidū (Jņ 1:14).

Citi vēl pirms Jāņa runāja par labo Viņa nākšanas vēsti. Starp pirmajiem no tiem bija vecais Simeāns un Anna, kas sastapās ar zidainīti Jēzu, kad Viņš tika nests uz templi iesvētīt (Lk 2:25–38). Līdzīgi Jesajas vēstnešiem, viņi bija vīrietis un sieviete. Simeāns gaidīja Israēla mīrinājumu Mesijas veidā (Lk 2:25, 26).

Jesajas pravietojuma gaismā tā nešķiet sagādīšanās, ka praviete Anna bija pati pirmā, kas publiski paziņoja pie tempļa kalna Jeruzālemes ļaudīm, ka Kungs ir atnācis: “Tā arī tai pašā stundā piegāja un slavēja To Kungu, par To runādama uz visiem, kas Jeruzālemē gaidīja uz pestīšanu.” (Lk 2:38) Šī bija kristiešu evaņģēlija dzimšana, kādu mēs to pazīstam, – evaņģēlija, labās vēsts, pasludināšana, ka Jēzus Kristus ir atnācis, lai nestu glābšanu. Vēlāk Kristus uzticēja kādai citai sievietei Marijai Magdalēnai pirmo vēsti par Viņa uzvarošo augšāmcelšanos (Jņ 20:17, 18), kas nodrošināja to, ka Viņa evaņģēlija misija planētai Zeme bija pabeigta. Miesa ir kā zāle, bet dievišķais Vārds, kas kļuva miesa, ir mūžīgs (sk. Jes 40:6–8)!

Izlasi Jes 40:11. Kāds salīdzinājums šeit ir atklāts? Uzraksti vienu rindkopu par to, kā tu personīgi esi piedzīvojis Kungu kā Ganu. Kāpēc ir labi paturēt prātā, kā Kungs ir vadījis?

Žēlsirdīgais Radītājs (Jes 40:12–31)

Kā Jes 40. nodaļa attīsta Dieva žēlastības un spēka tēmas? _____

Viscaur šajā nodaļā Dieva žēlastība un spēks ir caurausti un savijušies kopā, jo tie abi ir nepieciešami, lai Dievs glābtu Savu tautu. Viņš grib tos glābt, jo Viņš ir žēlsirdīgs, Viņš spēj tos glābt, jo ir spēcīgs.

Žēlastība (Jes 40:1–5): iepriecinājums, Kungs nāk atbrīvot.

Spēks (Jes 40:3–8): godība pretstatā cilvēka vājumam.

Žēlastība (Jes 40:9–11): labā atbrīvošanas vēsts, Savu ļaužu Gans.

Spēks (Jes 40:12–26): nepārspējamais Radītājs.

Žēlastība (Jes 40:27–31): kā Radītājs dod spēku nespēcīgajiem.

Iepazīstinājies ar Dieva spēku Viņa godības un nemainīguma kontekstā (Jes 40:3–8), Jesaja kavējas pie Viņa varas un augstākās gudrības, kas zemei un tās iedzīvotājiem liek izskatīties niecīgiem (Jes 40:12–17). Šeit Jesajas stils ar retoriskajiem jautājumiem un dzīvajiem salīdzinājumiem attiecībā uz zemi un tās daļām izklausās līdzīgs Dieva atbildei Ījabam (Īj 38. – 41. nodaļa).

Kāda ir Jesajas atbilde uz retorisko jautājumu: “Ar ko jūs salīdzināsiet Dievu, un kur jūs atradīsiet Viņam ko līdzīgu?” (Jes 40:18) _____

Jesajam, tāpat kā Ījabam, atbilde ir: neviens. Dievs ir nesalīdzināms. Bet Jesaja pievēršas savam jautājumam un atsaucas uz atbildi, uz ko daudzi senie cilvēki norādīja kā pamatojumu savai rīcībai, proti, ka Dievs ir elks (Jes 40:19, 20).

Jesaja atbild uz šo priekšstatu. Izmantot elku kā kaut ko līdzīgu Dievam, izskatās muļķīgi, bet, lai pārliecinātos, ka cilvēki saprot, viņš tādējādi skaidro Dieva unikālumu un ienes neatbildamu argumentu, ka Viņš ir svētais Radītājs (Jes 40:21–26).

Kā 27. pants atklāj cilvēku, kurus uzrunāja Jesajas vēsts, attieksmi? Kādā veidā mēs esam vainīgi pie šīs pašas attieksmes? _____

Dieva vēsts nolūks ir mierināt ļaudis, kam tas ir vajadzīgs. Līdzīgi Ījabam viņu ciešanas bija viņus samulsinājušas un atņēmušas drosmi jautājumā par Viņa raksturu.

Caurskati šodienas pantus. Tie runā ne tikai par Dieva žēlastību un Viņa spēku, bet arī par faktu, ka Viņš ir Radītājs. Kāpēc šo patiesību ir tik svarīgi saprast? Kā sabats katru nedēļu palīdz nostiprināt šo svarīgo jautājumu? _____

Problēma ar elkdievību (Jes 40:19, 20)

Elkdievība iznīcina unikālas, personiskas attiecības ar Dievu, aizstājot Viņu ar kaut ko citu (2Moz 20:4, 5; Jes 42:8). Tā pravieši runā par elkdievību kā par garīgu “laulības pārkāpšanu” (Jer 3:6–9, Ec 16:15–19).

Izlasi Jes 41:29. Kā Jesaja raksturo elkus? Kā tu saproti, ko viņš šeit par tiem pasaka? Kāpēc tas ir tik precīzs jebkura elka apraksts, lai arī kas tas būtu? _____

Senie elku pielūdzēji uzskatīja, ka viņi pielūdz spēcīgas dievišķas būtnes ar tēlu vai simbolu palīdzību. Pielūdzot elku, kas aino citu dievu, tiek pārkāpts pirmais bauslis: “Tev nebūs citus dievus turēt Manā priekšā.” (2Moz 20:3) Bet, ja elks ir ar domu attēlot patieso Dievu, kā, piemēram, zelta teļš (2Moz 32:4, 5), Kungs atmet to kā Viņa attēlojumu, jo neviens nezina, kāds Viņš ir (5Moz 4:15–19), un nekas nevar attēlot Viņa nesalīdzināmo godību un lielumu. Tādējādi elks pats par sevi darbojas kā cits dievs, un tā pielūgsme pārkāpj pirmo un otro bausli.

Dieva ļaudīm nav vajadzīgi elki, jo viņiem ir reālā Šekinas klātbūtne Viņa svētnīcā. Pielūgt elku nozīmē aizstāt un līdz ar to noliegt Viņa reālo klātbūtni.

Kādus elkdievības veidus mēs sastopam mūsdienās kā draudze? Vai elkdievība mūsdienu draudzē atklājas viltīgākā veidā? Ja jā, tad kā? _____

“Daudzi, kas nes kristieša vārdu, līdz ar Kungu kalpo arī citiem dieviem. Mūsu Radītājs vēlas mūsu augstāko nodošanos, mūsu galveno uzticību. Jebkas, kas samazina mūsu mīlestību uz Dievu vai traucē īstenot Viņam pienākošos kalpošanu, kļūst līdz ar to par elku.” (Elenas Vaitas komentāri “The SDA Bible Commentary”, 2. sēj., 1011., 1012. lpp.)

No senajiem rakstiem mēs zinām, ka elkdievība bija pievilcīga, jo tā bija saistīta ar materiālismu. Izmantojot pielūgsmes veidus, kas cilvēkiem ir labi saprotami, elku pielūdzēji pagodināja spēkus, kas, viņuprāt, varēja dot viņiem auglību un labklājību. Tā bija reliģija “palīdzī sev”. Vai izklausās pazīstami?

Tieši pirms Kungs atgriezīsies, kad Viņa ceļš būs sagatavots ar pēdējo Elijas izlīgšanas vēsti (Mal 4. nod.), izvēle būs tāda pati kā Jesajas dienās: vai jūs pielūgsiet Radītāju vai kaut ko citu (Atkl 13, 14), jo galu galā mēs tik un tā vienmēr kaut ko pielūdzam.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā “Pravieši un ķēniņi” nodaļu “Redzi, jūsu Dievs!” (311.–321. lpp.).

“Jesajas laikā dievišķās atziņas trūkuma dēļ cilvēku garīgā izpratne bija visai tumša. Sātans bija ilgi pūlējies, lai ļaudis savu Radītāju uzlūkotu kā grēka, ciešanu un nāves autoru. Viņa pieviltie Dievu iedomājās kā cietsirdīgu un pavēlošu Būtni, kas modri gaida, lai apsūdzētu un notiesātu, nevēloties grēcinieku pieņemt, kamēr vien ir kāds likumīgs iegants palīdzību nesniegt. Mīlestības bauslību, kas valda Debesīs, ļaunais viltnieks attēloja kā ierobežojumu cilvēku laimei, kā apgrūtinošu jūgu, no kura būtu labi izbēgt. Viņš paziņoja, ka šīs prasības nevar izpildīt un ka sodīt par pārkāpumiem ir varmācīgi.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 311. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Apkopojiet saviem vārdiem Jesajas vēsti 40:12–31. Rakstiet to, izmantojot mūsdienu salīdzinājumus, tādus kā mūsdienu zinātniskos atklājumus, kas pat vēl uzskatāmāk parāda mūsu Dieva pārsteidzošo spēku. Līdzdaliet savus kopsavilkumus Bībeles izpētes grupā.

2. Kā Jesajas Dieva vārda nemainīguma un cilvēka traušlās dzīves īslaicīguma apraksts (Jes 40:6–8) saistās ar tavām bailēm no nāves? Kā tas saistās ar tavu augšāmcelšanās cerību (Īj 19:25–27, Dan 12:2, 1kor 15:51–57, 1tes 4:13–18)?

3. Kā cilvēks varētu piedzīvot lepnuma un augstprātības dziedināšanu, ņemot no sirds vērā Jes 40:12–31?

KOPSAVILKUMS:

Ar Jesajas starpniecību Dievs iepriecināja tos, kas cieta. Viņu bēdu laiks beidzās, un Dievs atgriezās pie viņiem. Tā vietā, lai zaudētu drosmi un būtu samulsuši, viņi varēja uzticēties, ka Dievs izmantos Savu radošo spēku viņu labā.

KALPOT UN GLĀBT

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes 41. nod., Jes 42:1–7, Jes 44:26 – 45:6, Jes 49:1–12.

ATMIŅAS PANTS:

“Redzi, tas ir Mans kalps, ko Es neatlaižu; Mans izredzētais, pie viņa Manai dvēselei ir labpatika. Es liku Savu Garu uz viņu, lai viņš nes tautām taisnību.” (Jes 42:1)

“**D**audzi izjūt, ka liela priekštiesība būtu apmeklēt Kristus dzīves vietas virs zemes, staigāt tur, kur Viņš staigāja, paskatīties uz ezeru, kura krastā Viņam patika mācīt, un pakalniem un ielejām, pie kurām tik bieži kavējās Viņa acis. Bet mums man jānododas uz Nācareti, Kapernaumu vai Betāniju, lai ietu Jēzus pēdās. Mēs varam atrast Viņa pēdu nospiedumus blakus slimnieka gultai, trūcīgo būdās, lielo pilsētu pārpildītajās alejās un katrā vietā, kur cilvēka sirdij ir vajadzība pēc mierinājuma. Darot to, ko Jēzus darīja, atrodoties virs zemes, mēs staigāsim Viņa pēdās.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 640. lpp.)

Jesaja runāja par Kunga kalpu ar līdzīgu žēlastības misiju: “Ielūzušu niedri viņš nenolauzīs, un kvēlojošu degli viņš neizdzēsīs [...] lai atvērtu acis akliekiem un atsvabinātu apcietinātos no cietuma, tos, kas sēd tumsībā.” (Jes 42:3, 7)

Iepazīsim vairāk šo Kalpu. Kas Viņš ir, un ko Viņš paveica?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 27. februārī.

Tauta kā kalps (Jes 41. nod.)

*Jes 41:8 Dievs runā par "Israēlu, manu kalpu", un 42:1 viņš iepazīstina ar "manu kalpu".
Kas ir šis kalps?* _____

Vai tas ir Israēls/Jēkabs, israēliešu sentēvs? Israēla tauta? Mesija/Kristus, kas Jaunajā Derībā ir Jēzus?

Ir divu veidu atsauces uz Dieva kalpiem, kas caurvij Jes 41. – 53. nodaļu. Viens kalps ir vārdā "Israēls" vai "Jēkabs" (Jes 41:8; Jes 44:1, 2, 21; Jes 45:4; Jes 48:20). Tā kā Dievs uzrunā Israēlu/Jēkabu tagadnē, ir skaidrs, ka viņš, Jēkabs, aino tautu, kas ceļas no viņa. To apstiprina fakts, ka Kunga "kalpa Jēkaba" glābšana notiek laikā, kad viņš iziet no Bābeles (Jes 48:20).

Citos gadījumos, tādos kā Jes 42:1, Jes 50:10, Jes 52:13, Jes 53:11, Dieva kalps nav nosaukts vārdā. Kad viņš ir pieminēts pirmo reizi Jes 42:1, viņa identitāte uzreiz nav skaidra. Tomēr, kad Jesaja attīsta viņa profilu tālākos pantos, kļūst skaidrs, ka viņš ir persona, kas atjauno Jēkaba (Israēla) ciltis Dievam un mirst upura nāvē grēcinieku labā (Jes 52:13–53:12; sk. arī Jes 49:5, 6). Tāpēc viņš nevar būt tas pats, kas tauta. Tā kļūst skaidrs, ka Jesaja runā par diviem Dieva kalpiem. Viens ir korporatīvs (tauta) un otrs ir persona.

Kāda ir tautas kā kalpa loma? Jes 41:8–20. _____

Dievs pārlicina Israēlu, ka tauta vēl joprojām ir Kunga kalpone: "Es esmu jūs izvēlējis un neesmu jūs atmetis." (Jes 41:9) Tad Dievs dod Israēlam vienu no visbrīnīšķīgākajiem apsolījumiem Bībelē: "Nebīsties, jo Es esmu ar tevi! Neatkāpies, jo Es esmu tavs Dievs! Es tevi stiprinu, Es tev arī palīdzu, Es tevi uzturu ar Savas taisnības labo roku." (Jes 41:10) Šeit un nākamajos pantos viena no Israēla pamatlomām ir uzticēties patiesajam Dievam, lai viņi tiktu glābti (ko ķēniņš Ahass neizdarīja), nevis uzticēties citiem dieviem un to tēliem, kā to darīja citas tautas (Jes 41:7, 21–24, 28, 29).

Ievēro, kā Jes 41:14 Kungs nosauc tautu par tārpu. Ko Viņš ar to grib pateikt? Izlasi visu kontekstu, lai iegūtu labāku atbildi. Ko tam vajadzētu mācīt arī mums par mūsu vajadzību būt pilnīgi atkarīgiem no Kunga? _____

Vārdā nenosaukts kalps (Jes 42:1–7)

Kāda ir Dieva vārdā nenosauktā kalpa loma un raksturs, ko Dievs izvēlas un uz ko Viņš liek Savu Garu? Jes 42:1–7.

Izvēlies vislabāko atbildi vai atbilžu kopumu:

1. Viņš nodrošina tautām taisnību. _____
2. Viņš sasniedz savus mērķus mierīgi un maigi, bet veiksmīgi. _____
3. Viņš ir skolotājs. _____
4. Viņš kalpo kā derība starp Dievu un cilvēkiem. _____
5. Viņš dod gaismu/cerību, dziedinot aklumu un atbrīvojot cietumniekus. _____
6. Viss augstāk minētais. _____

Kā šī kalpa lomu un raksturu var salīdzināt ar “atvasi no Isaja celma”, uz ko arī gulstas Kunga Gars (Jes 11. nod.)? _____

Tāpat kā Jes 42. nod., Dāvida cilts valdnieks no Jes 11. nodaļas darbojas saskaņā ar Dievu, nodrošinot taisnību un atbrīvošanu apspiestajiem, kā arī Dieva gudrību un atziņu. Mēs atklājam, ka šī Isaja “atvase” un “sakne” ir Mesija, dievišķais bērns (Jes 9:6, 7), kas arī nes “mieru .. uz Dāvida troņa un Viņa ķēniņa valstībā” ar “tiesu un taisnību” (Jes 9:6). Kalps Jes 42. nodaļā acimredzot ir Mesija.

Kā Jaunā Derība nosauc kalpu no Jes 42:1–7, kas nes taisnību? Mt 12:15–21. _____

Mt 12. nodaļa citē no Jes 42. nodaļas un attiecina to uz Dieva mīļotā Dēla Jēzus dziedināšanas kalpošanu, kurā Viņš priecājas (Jes 42:1; Mt 3:16, 17; Mt 17:5). Tas ir Viņš, kura kalpošana atjauno Dieva derības savienību ar Viņa ļaudīm (Jes 42:6, Dan 9:27).

Jēzus un Viņa mācekļi nodrošināja taisnību ļaudīm, atbrīvojot tos no ciešanām, nezināšanas par Dievu un ļauno garu verdzības, ko izraisīja sātana apspiestība (Lk 10:19). Tad Jēzus nomira, apstiprinot “jauno derību” (Mt 26:28) un iegūstot taisnību pasaulei, izmezdam sātanu, svešinieku, kas bija uzurpējis “pasaules valdnieka” statusu (Jņ 12:31–33).

Izlasi Jes 42:1–4, kur attēlots Kristus. Pakavējies kādu laiku, pārdomājot Jēzus dzīvi. Kādas specifiskas Viņa kalpošanas iezīmes tik atbilstoši piepilda šo pravietojumu? Kādas mācības mēs varam gūt par to, kā arī mums vajadzētu kalpot citiem? _____

Persijas “Mesija” (Jes 44:26–45:6)

Kāds pārsteidzošs pravietojums parādās Jes 44:26–45:6? _____

Jesajas kalpošana ilga no 745. g. pr. Kr. līdz aptuveni 685. g. pr. Kr. Pēc tam, kad viņš piemin iekarotāju no austrumiem un no ziemeļiem (Jes 41:2, 3, 25) un pasaka arī to, ka šī ir labā vēsts Jeruzālei (Jes 41:27), Jesaja precīzi paredz Kīra nākšanu, nosaucot viņu vārdā, un apraksta viņa aktivitātes. Viņš nāca no Babilonijas ziemeļiem un austrumiem un iekaroja to 539. g. pr. Kr. Viņš kalpoja Dievam, atbrīvojot jūdus no Bābeles gūsta, un viņš deva atļauju atjaunot templi Jeruzālemē (sk. Ezras 1. nod.).

Paskatīsimies no šī pravietojuma perspektīvas. Tā kā ir pagājuši aptuveni 146 gadi no Jesajas nāves līdz Bābeles krišanai, šis pravietojums tika izteikts pusotru gadsimtu pirms tā piepildīšanās. Tas būtu apmēram tas pats, ja Džordžs Vašingtons būtu paredzējis, ka vīrs vārdā ģenerālis Dvairs Eizenhauers palīdzēs atbrīvot Eiropu 1945. gadā!

Tā kā Kīra darbība ir apstiprināta no dažādiem senajiem avotiem, ieskaitot Bābeles hronikas, viņa paša ziņojumu un Bībeli (2L 36:22, 23; Ez 1. nod., Dan 5. nod., Dan 6:28; Dan 10:1), Jesajas pravietojuma precizitāte ir neapšaubāma. Tas apstiprina to cilvēku ticību, kas ticēja, ka patiesi pravieši saņem patiesas atklāsmes no Dieva, kas zina nākotni tālu uz priekšu.

Kāpēc Dievs sauc Kīru par “Svaidīto” (Jes 45:1)? _____

Ebreju vārds “svaidītais” ir vārds, no kā mēs iegūstam vārdu “Mesija”. Citur Vecajā Derībā šis vārds var attiekties uz svaidītu augsto priesteri (3Moz 4:3, 5, 16; 3Moz 6:22), svaidītu israēliešu ķēniņu (1Sam 16:6, 1Sam 24:6, 10; 2Sam 22:51) vai Mesiju – Dāvida izcelsmes ķēniņu un atbrīvotāju nākotnē (Ps 2:2; Dan 9:25, 26). No Jesajas perspektīvas Kīrs bija nākotnes ķēniņš, Dieva sūtīts, lai atbrīvotu Viņa ļaudis. Bet viņš bija neparasts mesija, jo viņš nebija israēlietis. Viņš darīs kaut ko no tā, ko darīs Mesija, piemēram, saka Dieva ienaidniekus un atbrīvos Viņa sagūstītos ļaudis, bet viņš nevarēs būt īstais Mesija, jo viņš nav no Dāvida cilts.

Ar pravietojumu par Kīru Dievs pierāda Savu unikālo dievišķumu, parādot, ka tikai Viņš zina nākotni (Jes 41:4, 21–23, 26–28; Jes 44:26). Viņš arī saka Kīram: “Es nodošu tev tumsā paglabātās mantas un paslēptos dārgumus, lai tu atzīsti, ka Es esmu Tas Kungs, Israēla Dievs, kas tevi saucis tavā vārdā” (Jes 45:3).

Padomājiet par dažiem citiem Bībeles pravietojumiem, kas notikuši tā, kā bija paredzēts (piemēram, Daniēla 2. nodaļas valstis, izņemot pēdējo, Dan 7. nodaļu, vai pravietojums par Kristus nākšanas laiku Dan 9:24–27). Kādu cerību šie pravietojumi mums piedāvā ikvienam individuāli? _____

Cerība uz priekšu

Fakts, ka Jesaja precīzi paredzēja Kīra nākšanu, nosaucot viņu vārdā, traucē cilvēkiem, kas netic, ka pravieši saņem vēstis no Dieva. Lai tiktu ar to galā, viņi pieņem teoriju, ka Jes 40. – 66. nodaļu ir sarakstījis kāds cits pravietis, “otrais Jesaja”, kas dzīvoja Kīra laikā. Tādējādi Jesajas grāmata tiek sadalīta divās daļās, un tāds pats liktenis pēc tradīcijas ir nācis arī pār pašu pravieti (sk. Ebr 11:37).

Tomēr nav vēsturisku pierādījumu otrā “Jesajas” eksistencei. Ja tāds būtu dzīvojis, tad būtu dīvaini, ka Bībele viņu nepiemin, jo viņa vēsts ir ārkārtīgi svarīga, un viņa literārās prasmes ir fenomenālas. Pat visvecākajos Bībeles manuskriptos, Jesajas ruļļos no Kumranas atradumiem, nav nekāda sadalījuma starp Jes 39. un 40. nodaļu, kas varētu norādīt, ka darbu tālāk raksta kāds cits autors.

Jesajas pamatvēsts viņa grāmatā ir saskanīga: uzticies patiesajam Dievam, tajā skaitā Viņa mesiāniskajam Atbrīvotājam, nevis citiem spēkiem. Pētnieki pareizi uzsver fokusa maiņu no Asīrijas perioda Jes 1. – 39. nodaļā uz Babilonijas periodu, sākot no 40. nodaļas un uz priekšu. Bet mēs esam atklājuši, ka jau 13. – 14. nodaļa un 39. nodaļa paredz Bābeles gūstu. Tā patiešām ir, ka 1. – 39. nodaļa uzsver tiesu, savukārt 40. – 66. nodaļa uzsver mierinājumu. Bet iepriekšējās nodaļās dievišķais mierinājums un drošība arī ir bagātīgi pieejama, un tālākajās nodaļās (piemēram, Jes 42:18–25, Jes 43:22–28 un Jes 48:1–11) arī runāts par Dieva tiesu Jūdā, jo viņi Viņu atstāja. Patiesībā Jesajas nākotnes iepriecinājuma pravietojumi ietver to, ka tajā brīdī tiek piedzīvotas ciešanas.

Lai gan tauta piedzīvoja lielu postu ļauzu grēku dēļ, daži no viņiem neatmeta cerību. Viņi pieķērās Dieva apsolījumiem, tādiem kā 3Moz 26:40–45. Izlasi uzmanīgi šos pantus. Iedomājies sevi šo ebreju vietā, kas bija palikuši dzīvi pēc tam, kad tautu uzveica Babilonija. Kādu cerību tu atrodi šajos vārdos? _____

Kādu garīgu principu darbībā tu redzi šajos 3Moz pantos? Ko Kungs šeit pasaka Israēlam? Kā tas pats princips darbojas mūsu dzīvē? _____

Kalps, kam ir jūtas un kas cieš

(Jes 49:1–12)

Kas ir Dieva kalps Jes 49:1–12? _____

Dievs aicina un nosauc viņa vārdu, pirms viņš ir piedzimis, piešķir viņam muti kā zobenu un tiks pagodināts viņā. Dievs izmanto kalpu, lai atvestu atpakaļ pie Sevis Israēla tautu, lai būtu glābšanas gaismas visai pasaulei, lai būtu derība un atbrīvotu cietumniekus. Starp šo aprakstu un Jes 42. nodaļas aprakstu ir daudzas pārklāšanās, kur mēs identificējam kalpu kā Mesiju. Jaunā Derība ierauga kalpa īpašības Jēzū Kristū, abās Viņa nākšanās: Mt 1:12, Jņ 8:12, Jņ 9:5, Jņ 17:1–5, Atkl 1:16, Atkl 2:16, Atkl 19:15.

Ja šis kalps ir Mesija, kāpēc Dievs nosauc viņu šeit par “Israēlu” (Jes 49:3)? _____

Iepriekš mēs atklājām, ka šajā Jesajas grāmatas daļā Dieva kalps “Israēls/Jēkabs” attiecas uz tautu. Bet šeit vārds “Israēls” (bez paralēlas norādes uz “Jēkabu”) skaidri attiecas uz individuālu kalpu, kas atjauno Dieva tautu (Jes 49:5). Individuāls kalps ir kļuvis par ideālu iemiesojumu vai pārstāvi tautai, kuras neveiksme ir apdraudējusi nosaukuma “Israēls” izmantošanu (Jes 48:1).

Kāds jauns elements šeit parādās? Jes 49:4, 7. _____

Šis ir pirmais brīdinājums par grūtībām, kas būs ietvertas kalpa uzdevumā. Viņš vaimanā: “Es velti esmu pūlējies, es lieki un ne par ko esmu šķīdījis savu spēku.” (Jes 49:4) Šī doma atbalsojas Dan 9:26: “.. tas svaidītais tiks nogalināts un viņam nebūs nekā.” (NRSV) Bet viņš pieķeras ticībai: “Tomēr mana taisnība ir pie Tā Kunga un mana alga mana Dieva rokā.” (Jes 49:4) Dž. Aleks Motijers novēro: “Tādējādi Jesaja paredzēja Kalpu ar īstu cilvēcību būtību, pārbaudītu tieši tāpat kā mēs un pierādot sevi kā ticības – īstas personīgas ticības – autoru un pilnveidotāju, kas vēl joprojām var teikt “mans Dievs”, kad nekas cits vairs nešķiet vērtīgs.” (The Prophecy of Isaiah: An Introduction and Commentary (Downers Grove, Illinois: InterVarsity Press, 1993), p. 387.)

Jes 49:7 ir pārsteidzošs pants. Kalps ir “dziļi nicināts, tautas to pametušas novārtā, valdnieku vergs”, bet Kungs viņam saka: “Ķēniņi to redzēs un piecelsies, un lielkungi zemosies Tā Kunga dēļ, jo Viņš ir uzticīgs, Israēla Svētā dēļ, kas tevi izredzējis.” (NRSV)

Atskaties uz Kristus kalpošanu. Vai līdz pat galam Viņam nebija iemeslu zaudēt drosmi? Tomēr Viņš palika uzticīgs, neskatoties uz to, kā tas ārēji izskatījās. Kā mēs no šī varam mācīties darīt to pašu – neskatoties uz ārējo iespaidu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas aprakstu par Jēzus dziedināšanas un mācīšanas kalpošanu grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļā “Kapernaumā” (252. – 261. lpp.).

“Dvēseļu mantošanas darbā ir vajadzīga liela takta izjūta un gudrība. Glābējs nekad nenoliedza patiesību, bet Viņš to vienmēr izteica mīlestībā. Savā rīcībā ar citiem Viņš parādīja vislielāko takta izjūtu, un Viņš vienmēr bija laipns un iejūtīgs. Viņš nekad nebija rupjš, nekad nevajadzīgi neizteica skarbu vārdu, nekad neradīja nevajadzīgas sāpes jūtīgai dvēselei. Viņš nenosodīja cilvēka vājumu. Viņš bezbailīgi atmaskoja liekulību, neticību un netaisnību, bet ar asarām acīs un balsī Viņš izteica Savus negatīvos rājienus. Viņš nekad nepadarija patiesību nežēlīgu, bet vienmēr parādīja dziļu maigumu pret cilvēci. Katra dvēsele Viņa acīs bija dārga. Viņš nesa Sevī dievišķu cēlumu, tomēr Viņš noliecās ar vismaigāko līdzjūtību un cieņu pret jebkuru Dieva ģimenes locekli. Ikvienā cilvēkā Viņš redzēja dvēseli, ko glābt bija Viņa misija.” (Elena Vaita “Evaņģēlija kalpi”, 117. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārlasiet augšminēto Elenas Vaitas citātu par to, kā Kristus kalpoja citiem. Pārdomājiet šeit ietvertos principus un tad grupā pārrunājiet, cik labi jūsu pašu draudze kā kolektīvs atspoguļo šos principus.

2. Vai jūs pazīstat “ielūzušu niedri” vai “kvēlojošu ogli” (Jes 42:3)? Kā jūs varat palīdzēt šim cilvēkam, “nesalaužot” vai “neapdzēsot” viņu? Kā jūs varat šādiem cilvēkiem norādīt uz Kungu? Ko jūs viņiem ieteiktu darīt, lai saņemtu dziedināšanu un palīdzību?

3. Doma par dažādiem autoriem ar vārdu Jesaja radās no pieņemuma, ka cilvēki nevar pateikt nākotni tā, kā to paveica Jesaja. Kāda ir šī argumenta pamatproblēma, un kāpēc mums kā kristiešiem pilnībā ir jāatmet šādi pieņēmumi?

KOPSAVILKUMS:

Atbrīvošana prasa Atbrīvotāju. Dieva kalpu tautu atbrīvos divi atbrīvotāji: Kīrs, kas atbrīvoja no Bābeles gūsta, un vārdā nenosauktais Kalps, kura Mesijas identitāte tiek atklāta pakāpeniski. Šis Kalps atjaunos taisnību un atvedīs izdzīvojušo kopienu atpakaļ pie Dieva.

DAROT NEIEDOMĀJAMO

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes 50:4–10, Jes 52:13 – 53:12, Jes 53:3–9, Jes 53:10–12.

ATMIŅAS PANTS:

“Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts. Mūsu sods bija uzlikts viņam mums par atpestīšanu, ar viņa brūcēm mēs esam dziedināti.” (Jes 53:5)

Kīniešu izcelsmes kristietis Lū Fū (Lough Fook) bija dziļas līdzjūtības pilns pret tiem saviem tautiešiem, kas bija kļuvuši par vergiem Āfrikas ogļraktuvēs. Viņš gribēja tiem pasniegt evaņģēlija cerību, bet kā lai viņš pie tiem nokļūst? Viņa risinājums bija pārdot sevi uz pieciem gadiem verdzībā. Viņš tika aizvests uz Demeraru, kur viņš smagi strādāja raktuvēs un saviem līdzstrādniekiem stāstīja par Jēzu.

Lū Fū nomira, bet līdz tam 200 cilvēki tika atbrīvoti no bezcerības, pieņemot Jēzu kā savu Glābēju.

Kāda pārsteidzoša pašuzpurēšanās citiem par labu! Kāds paraugs!

Ari Jēzus, izdarot neiedomājamo, tas ir, pazemīgi “pieņemdam verga veidu” (Fil 2:7, NRSV), bija aizsniedzis neaizsniedzamo – tevi, mani un visu pasauli, kas bija iekritusi un pazudusi grēka bezdibēnī.

Šajā nedēļā mēs runāsim par neticamajiem notikumiem, kas bija pravietoti daudzus gadus pirms to īstenošanās.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 6. martā.

Jesajas pārbaudošā patiesība

(Jes 50:4–10)

Ja Jesajas nodoms būtu bijis tikai nodot informāciju, viņš uzreiz būtu izlaidis visas detaļas par Mesiju. Bet, lai mācītu, pārliecinātu un dotu saviem klausītājiem iespēju sastapties ar Kunga Kalpu, viņš izveido bagātīgu atkārtotu tēmu audeklu simfoniskā stilā. Viņš atklāj Dieva vēsti pa soļiem, lai katrs aspekts var tikt uztverts saistībā ar pārējo ainu. Jesaja ir mākslinieks, kura gleznas ir viņa klausītāju dvēseles.

Izlasi Jes 50:4–10. Apkopoj, ko šie panti pasaka. Kā tu redzi Jēzu šajos pantos? _____

_____

Jes 49:7 mēs atklājām, ka Dieva kalps ir nicināts, atstāts novārtā un “apspiedēju kalps” (NRSV), bet ka “ķēniņi to redzēs un piecelsies, un lielkungi zemosies Tā Kunga dēļ” (NRSV). Šeit Jes 50. nodaļā mēs uzzinām, ka maigajam skolotājam, kura vārdi stiprina nogurušo, ieleja ir dziļāka (Jes 50:4). Ceļš uz attaisnošanu ved cauri fiziskai vardarbībai (Jes 50:6).

Šī vardarbība izklausās briesmīga tiem no mums, kas dzīvojam mūsdienu Rietumu kultūrā. Bet senajā Tuvo Austrumu kultūrā dzīvības un nāves jautājums kāda cita cilvēka vai piederīgā labā bija pagodinājums. Ja esi kādu ievainojis vai slikti izturējies pret kādu, tad labāk sāc domāt par labu aizsardzību. Ja upurim un viņa saimei būs kaut mazākā iespēja, viņi noteikti atmaksās pāridarījumu.

Ķēniņš Dāvids uzbruka Amona zemei un to iekaroja (2Sam 10:1–12), jo tās ķēniņš bija nodzinis “tiem pusi bārdas un nogrieza viņu sēru tērpiem apakšējo daļu līdz jostas vietai un tad tos atlaida” (2Sam 10:4). Bet Jes 50. nodaļā cilvēki sīta kalpu, sāpīgi rāva viņa bārdū un spļāva viņam. Šo rīcību par starptautisku, starpkosmisku incidentu padara tas, ka upuris bija dievišķā ķēniņu ķēniņa sūtnis. Salīdzinot Jes 9:6, 7 un Jes 11:1–16 ar citiem “kalpu” pantiem, mēs atrodam, ka kalps ir ķēniņš, varens Atbrīvotājs! Bet ar visu šo spēku un godu kāda neiedomājama iemesla dēļ viņš Sevi neglābj! Ir tik savādi, ka cilvēki viņam neticēja. Pie Jēzus krusta vadītāji viņu izsmēja: “Viņš citiem palīdzējis, lai palīdz pats Sev, ja šis ir Kristus, Dieva izredzētais.” (Lk 23:35) “Citiem Viņš palīdzējis, bet pats Sev nevar palīdzēt. Ja Viņš ir Israēla Ķēniņš, lai nokāpj no krusta, tad mēs ticēsim uz Viņu.” (Mt 27:42)

Pārlasi Jes 50:4–10. Izveido sarakstu ar šeit attēlotajiem garīgajiem principiem, ko vajadzētu attiecināt uz mūsu personīgo dzīvi. Paskaties uz sevi, ņemot vērā tavu izveidoto sarakstu. Kādās jomās tev varētu klāties labāk? Ja esi zaudējis drosmi, tad noteikti lasi tālāk šīs nedēļas tēmu. _____

_____

Dzeja par cietēju kalpu (Jes 52:13–53:12)

Panti Jes 52:13 – 53:12, zināmi kā dzeja “Cietējs kalps”, apstiprina Jesajas kā “evaņģēlija pravieša” reputāciju. Saskaņā ar evaņģēlija izcilību šī dzeja paceļas pāri jebkurai citai literatūrai. Lai gan tā ir ļoti īsa, katra frāze satur dziļu nozīmi, kas atklāj Dieva neiedomājamo meklējumu būtību, lai glābtu cilvēci, kas ir iekritusi un pazudusi grēkā.

Šie Jesajas vārdi nav “piens”. Viņš ir sagatavojis savus klausītājus, attīstot mesiānisko tēmu jau no paša savas grāmatas sākuma. Sekojot Mesijas dzīvei uz zemes, pravietis sāka ar Viņa ieņemšanu un dzimšanu (Jes 7:14), iepazīstināja ar Viņu kā dievišķās Dāvida cilts pārstāvi (Jes 9:6, 7), sīki aprakstīja Viņa darbu Israēla atjaunošanā (Jes 11:1–16) un kluso kalpošanu, atbrīvojot no netaisnības un ciešanām (Jes 42:1–7). Tad Jesaja atklāj, ka Mesijas lielā drāma ietver pretstatu – traģēdiju pirms paaugstināšanas (Jes 49:1–12, Jes 50:6–10). Tagad dzeja par Cietēju kalpu izdibina traģēdijas dziļumus.

Pārskati vēlreiz šīs sadaļas, kas uzskaitītas iepriekšējā rindkopā. Pārskati, ko tās stāsta mums par Mesiju Jēzu. Kā tās palīdz mums sagatavoties tam, kas rakstīts Jes 52. un 53. nodaļā? Vai arī tas vienkārši padara redzamāku 52. un 53. nodaļā notiekošo? _____

Jes 52:13 – 53:1 iesāk dzeju ar pārskatu, kas satur pārsteidzošu pretstatu: Kalps gūs veiksmi un tiks paaugstināts, bet Viņa āriene būs sabojāta līdz nepazīšanai. Kurš gan var tam noticēt?

Jes 53:2, 3 sākas ar Kalpa izcelsmi un atteikšanos no parastā izskata, pieņemot ciešanas un atstumšanu. Jes 53:4–6 ietver pauzi, lai paskaidrotu, ka Viņa ciešanas patiesībā ir mūsu sods, ko Viņš nes, lai mūs dziedinātu. Jes 53:7–9 turpina nevainīgā Kalpa nolaišanos līdz pat kapam.

Jes 53:10–12 Kalps paceļas līdz paaugstinātam atalgojumam, kas bija paredzēts dzejas sākumā, sākot ar Jes 52:13, ar pievienotu ieskatu, ka Viņa upuris, lai glābtu citus, ir Dieva griba.

Salīdzini šo dzeju ar “ielejas” stāstu Fil 2:5–11, kur Jēzus sāk Dieva veidā, bet pazemojas līdz Sevis iztukšošanai, lai pieņemtu verdzību cilvēka izskatā, pazemojot Sevi līdz nāvei, kas ir viszemākā no visām – nāvei pie krusta. Tāpēc Dievs augsti paaugstina Viņu, lai ikviens atzītu Viņu kā Kungu (salīdzini ar Jes 49:7).

Izlasi Jes 52:13 – 53:12. Uzraksti visu, ko dzeja saka par to, ko Jēzus ir izdarījis mūsu labā. Pakavējies pie tā, ko šīs darbības mūsu labā mums nozīmē. _____

Kas ir ticējis? (Jes 52:13–53:12)

Jes 52:13 Dieva Kalps ir ļoti paaugstināts, bet bez brīdinājuma nākamais pants apraksta Viņa ārējo izskatu kā tik sagrozītu, ka Viņš nevar tikt atpazīts kā viens no “cilvēka dēliem”. Jaunā Derība apraksta faktorus, kas sabojāja Jēzus ārējo izskatu, tai skaitā pāršanu, ērkšķu kroni, krustā sišanu, bet, pāri visam, cilvēces grēku nastu. Grēks nekad nebija paredzēts cilvēkam kā dabīgs. Tā nešana padarīja “Cilvēka Dēla” izskatu necilvēcīgu.

Salīdzini šo ar Ļjaba stāstu, kas pēkšņi krita no lielas bagātības, goda un spēka pozīcijas uz nožēlojamu stāvokli, sēžot pelnos uz zemes un skrāpējot savus sāpīgos jēlumus ar māla lausku (Ļj 1., 2. nod.). Kontrasts bija tik liels, ka pat Ļjaba draugi viņu sākumā neatpazina (Ļj 2:12). Jautājums ir: Kāpēc Ļjabs cieta? Kāpēc Dieva Mesijam ir jācieš? Neviens to nav pelnījis. Abi ir nevainīgi. Kāpēc tad ciešanas?

Pārlasi šodienas pantus un pieraksti, kur parādās tēma par nevainīgām ciešanām. Kāda būtiska vēsts mums šeit ir atklāta? _____

Izlasi jautājumus Jes 53:1. Šie jautājumi uzsver izaicinājumu ticēt neticamajam (salīdzini ar Jņ 12:37–41) un brīdina mūs, lai mēs, lasot stāsta turpinājumu, apsēžamies. Bet jautājums ietver arī aicinājumu. Šajā kontekstā paralēle starp diviem jautājumiem ietver to, ka Kunga roka/glābšanas spēks (salīdzini ar Jes 52:10) ir atklāts tiem, kas tic šeit teiktajam. Vai gribi piedzīvot Dieva glābjošo spēku? Tad tici ziņojumam.

Izpēti rūpīgi Jes 53:6. Kas ir šeit izteiktā specifiskā vēsts? Ko šis pants pasaka tev personīgi, kam vajadzētu dot tev cerību, neskatoties uz taviem pagātnes grēkiem un kļūdām?

Neaizsniedzamie – tie esam mēs!

(Jes 53:3–9)

Līdzīgs ievainojamam augam, bez redzamas vērtības un nicināts (Jes 53:2, 3) – lūk, kāds mums dots Cietēja Kalpa apraksts. Jesaja ātri izved mūs cauri Kalpa nevainīgajai jaunībai līdz pat bezdibeņa malai. Pat ņemot vērā iepriekš atklāto informāciju, mēs neesam sagatavoti tādā ziņā, ka mēs neesam samierinājušies ar Kalpa likteni. Tieši pretēji! Jesaja ir mācījis mums priecāties par piedzimušo Bērnū, Miera Ķēniņu. Citi Viņu nicina, bet mēs zinām, kas Viņš patiesībā ir.

Kā kāds teicis: “Mēs esam sastapuši ienaidnieku, un tie esam mēs.” Kalps nav pirmais, kas ir nicināts, atmests vai kas cieš. Ķēniņš Dāvids arī to visu piedzīvoja, kad viņš bēga no sava dēla Absaloma (2Sam 15:30). Bet ciešanas, ko nesa šis Kalps, nav Viņa paša un neizriet no Viņa paša grēka. Ne arī Viņš nesa to tikai citu cilvēku dēļ, “bet Tas Kungs uzkrāva visus mūsu grēkus viņam” (Jes 53:6).

Atbilde uz jautājumu “Kāpēc?” ir Jesajas pārbaudošā patiesība: Dieva mīlestības dēļ Viņš, Mesija, izvēlējās ciest. Bet kāpēc? Jesaja iedzen “zelta ķīli”, lai pabeigtu savu neiedomājamo patiesību: Viņš izvēlēsies ciest, lai aizsniegtu neaizsniedzamo, un neaizsniedzamie esam mēs!

Tie, kas nesaprot, uzlūko Kalpu kā “Dieva satriektu” (Jes 53:4). Kā Ījaba draugi domāja, ka viņa grēks ir izsaucis visas ciešanas, un kā Jēzus mācekļi Viņam jautāja – “Kas ir grēkojis, viņš pats vai viņa vecāki, ka viņš neredzīgs piedzimis?” (Jņ 9:2) –, tāpat tie, kas redzēja Jēzu pie krusta, pieņēma visjaunāko. Vai Mozus neteica, ka “pakārtais ir Dieva lāsts” (5Moz 21:23, salīdzini ar 4Moz 25:4)?

Tomēr tas viss bija Dieva prāts (Jes 53:10). Kāpēc? Jo “Kristus ir mūs atpircis no bauslības lāsta, mūsu labā kļūdams par lāstu” (2kor 5:21).

“Kāda cena ir samaksāta par mums! Uzlūko krustu un Upuri, kas pie tā paaugstināts. Uzlūko tās rokas, kas ir briesmīgu naglu caurdurtas. Uzlūko Viņa kājas, kas pienaglotas pie koka. Kristus nesa savus grēkus pats Savā miesā. Šīs ciešanas, šīs mokas ir jūsu glābšanas maksa.” (Elena Vaita “God’s Amazing Grace”, 172. lpp.)

Visas pasaules grēka smagums, vaina, sods, ikviens grēks, ko izdarījis katrs grēcinieks, – tas viss nāca pār Kristu pie krusta, kas bija vienīgais veids, lai mūs glābtu. Ko tas mums stāsta par to, cik slikts ir grēks, ka tika samaksāta tāda maksa, lai mūs no tā izglābtu? Ko par Dieva mīlestību mums stāsta tas, ka Viņš to darīja mūsu labā – par tik augstu maksu?

Pārveidojošs atlīdzināšanas upuris (Jes 53:10–12)

Ko nozīmē tas, ka Kalpa dzīve ir “upuris par grēku” (Jes 53:10)? _____

_____

Ebreju valodas vārds attiecas uz “grēka vainas upuri” (3Moz 5:14–6:7, 3Moz 7:1–7), kas varēja izpirkt citu cilvēku tiši izdarītās nepareizības (3Moz 6:2, 3). Jesaja izcēla šādus grēkus (Jes 1.–3. nod., Jes 10:1, 2; Jes 58. nod.). Arī grēciniekam ir jāatjauno attiecības ar cilvēku, kam nodarīts pāri, kā arī jāsaņem sods, pirms viņš pienes upuri, lai saņemtu piedošanu no Dieva (3Moz 6:4–7, salīdzini ar Mt 5:23, 24). Gadījumā, ja ir ļaunprātīgi izmantots kas tāds, kas pieder Dievam, atlīdzība pienākas Viņam (3Moz 5:16).

Nu mēs varam saprast Jes 40:2, kur Dievs mierina Savus trimdā izsūtītos ļaudis, sakot viņiem, ka viņi ir samaksājuši pietiekami, lai izlīdzinātu savus grēkus.

Bet pēc atlīdzināšanas ir jābūt upurim. Šeit tas ir Jes 53 – auna vietā uz nokaušanu to cilvēku labā, kas ir nogājuši no ceļa (Jes 53:6), tiek vests Dieva Kalps (Jes 53:7).

Lai gan “aizrauts no dzīvo pasaules” (Jes 53:8; salīdzini ar Dan 9:26), pilnībā pazudis upurī, kas iedez mums cerības liesmu, Kalps uzceļas no nāves, no zemes, no kuras nav atgriešanās, lai saņemtu paaugstinājumu, redzētu Savu “dzinumu” un pagarinātu Savas dienas (Jes 53:10–12).

Izlasi katru no uzskaitītajiem pantiem. Kā katrs no tiem atspoguļo to pašu pamatvēsti, kādu lasām Jes 53. nodaļā?

Ps 32:1, 2 _____

Rm 5:8 _____

Gal 2:16 _____

Fil 3:9 _____

Ebr 2:9 _____

1Pēt 2:24 _____

Ja kāds tev lūgtu apkopot vienā rindkopā Jesajas evaņģēliju (no 52:13 līdz 53:12), ko tu rakstītu? _____

_____

_____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Kristus nesa mūsu grēkus Savā miesā pie staba. [...] Kādam ir jābūt grēkam, ja salīdzināšanu varēja veikt tikai bezgalīga būtne? Kādam jābūt tā lāstam, ja tikai Dievība varēja to izsmelt? Kristus krusts apliecina katram cilvēkam, ka grēka sods ir nāve. [...] Ak, vai šeit ir jābūt kādam spēcīgam valdzinošam spēkam, kas satur morālās jūtas, nocietinot tās pret Dieva Gara iespaidu?” (Elena Vaita “Our High Calling”, 44. lpp.)

“Dieva valdības likumam vajadzēja tikt paaugstinātam ar Dieva vienīgā Dēla nāvi. Kristus nesa vainu par pasaules grēkiem. Mums pietiek tikai ar Dieva Dēla iemiesošanos un nāvi. Viņš varēja ciest, jo Viņu uzturēja dievišķais. Viņš varēja izturēt, jo Viņš bija bez jebkādas neuzticības iezīmes un grēka. Kristus uzvarēja cilvēka labā, tādējādi izciešot taisnīgu sodu. Viņš nodrošināja cilvēkam mūžīgo dzīvību, paaugstinot likumu un padarot to godājamu.” (Elena Vaita “Izmeklētas vēstis”, 1.sēj., 302. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Jes 53:7–9 nokāpj bezdibeņa dziļumos – Kalpa nāvē un apbedīšanā. Cik daudz šo pantu aspektu piepildījās Jēzus dzīves beigās? Mt 26:57–27:60, Mk 14:53–15:46, Lk 22:54–23:53, Jņ 18:12–19:42.

2. Izlasi pēdējo Elenas Vaitas citātu par to, ka Kristus nāve paaugstina likumu. Ko viņa ar to domāja? Kā mēs saprotam Viņa nāvi kā pierādījumu likuma bezgalībai?

KOPSAVILKUMS:

Izstāstījis par Dieva Atbrīvotāja dzimšanu, identitāti un karjeru, Jesaja beidzot atklāj augstāko traģēdiju, kas dod mums cerību: lai aizsniegtu, glābtu un dziedinātu bojā esošos cilvēkus, ieskaitot ikvienu no mums, Dieva Kalps labprātīgi nesa mūsu ciešanas un sodu.

DROSMĪGĀ MĪLESTĪBA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes 55:1–7; Jes 55:6–13; Jes 58:1–12; Jes 58:13, 14.

ATMIŅAS PANTS:

“Kad tu izsalkušam atvērsi savu sirdi un paēdināsi apbēdinātu dvēseli, tad tava gaisma atspīdēs tumsībā, un tava tumsa būs kā gaiša pusdiens.” (Jes 58:10)

Kāds jūdu kantors (dievkalpojuma vadītājs) un viņa sieva, kas dzīvoja Linkolnā, Nebraskas štatā, sāka saņemt draudošus un neķītrus telefona zvanus. Viņi atklāja, ka zvani nāk no amerikāņu rasistiskās organizācijas Kukluksklans. Uzzinot zvanītāja identitāti, viņi varēja ziņot par viņu policijā. Bet viņi izlēma par labu kādai radikālākai metodei. Viņi uzzināja, ka viņš ir invalīds, kas nevar staigāt, un piezvanīja pie viņa durvīm ar svētku vakariņām! Viņš bija absolūti pārsteigts. Viņa naidis izkusa viņu mīlestības priekšā. Pāris turpināja viņu apmeklēt, un draudzība auga. Pēc kāda laika viņš pat apsvēra domu pievienoties jūdu ticībai.

“Vai drīzāk tā nav gavēšana, kāda Man patīk, proti: kad atraisa jūga važas, kad tos, kam pāri nodarīts, atlaiž svabadībā un noņem no viņu pleciem ikkatru jūgu? Vai ne tā? Kad tu savu maizi lauz izsalkušam?” (Jes 58:6, 7) Ironiski, ka pāris Linkolnā ievēroja šādu gavēni, daloties svētku maltītē ar izsalkušu apspiedēju, tādējādi atbrīvojot viņu no netaisnīgu aizspriedumu saitēm!

Iepazīsim vairāk šo svarīgo garīgo principu, ko attēlo pravietis Jesaja.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 13. martā.

Pirkt kaut ko bez maksas? (Jes 55:1–7)

Izlasi šo pantu: “Visi izslāpušie, nāciet pie ūdens, un, kam nav naudas, nāciet, pērciet un ēdiet! Nāciet, pērciet maizi bez maksas, par velti, arī vīnu un pienu.” (Jes 55:1) Kādu pretrunu tu šeit saskati? _____

Iedomājies, ka tu sagatavo ēdienu, nostājies uz pārpildītas ielas lielpilsētā un paziņo izsalkušajiem un bezpajumtniekiem: “Jūs, kam nav naudas, nāciet, pērciet un ēdiet!” Bet kā viņi var pirkt, ja viņiem nav naudas?

Bet, ja tu pievienotu tādus vārdus, kā teica Jesaja: “bez maksas, par velti” (Jes 55:1), doma kļūst skaidrāka. Jesaja aicina cilvēkus pieņemt piedošanu bez maksas (Jes 55:7). Tomēr vārds “pirkt” uzsver, ka Dieva piedāvājums cilvēkiem apmierināt viņu vajadzības un ilgas ir vērtīgs; tāpēc, lai to saņemtu, ir vajadzīgs noslēgt darījumu (nodot kaut ko vērtīgu). Dievs brīvi piedāvā piedošanu atjaunotu derības attiecību ar Saviem ļaudīm kontekstā, bet ne tāpēc, ka tā Viņam būtu bijusi bez maksas – Viņš to nopirka par šausmīgu, asinīm slacītu maksu, ko samaksāja Viņa paša Kalps. Lai arī bez maksas, tā prasīja no Viņa ārkārtīgu maksu.

Kāda bija mūsu glābšanas maksa? Sk. 1Pēt 1:18, 19. _____

Kā Jesajas pieeju glābšanai var salīdzināt ar Jauno Derību? Ef 2:8, 9. _____

Jesaja Vecajā Derībā iedod evaņģēlija kopsavilkumu, un tas ir tas pats evaņģēlijs, kas Jaunajā Derībā. Nebija tādas “vecās derības” glābšanas ar darbiem, ko nomainīt ar “jauno derību”, kas ir glābšana žēlastībā. Kopš Dievs apsoliņa Ādamam un Ievai Atbrīvotāju (1Moz 3:15), ir bijis tikai viens glābšanas ceļš – žēlastībā caur ticību (Ef 2:8); “Dieva balva ir mūžīga dzīvība Kristū Jēzū, mūsu Kungā” (Rm 6:23). No senā Gilgameša, kas darīja varoņdarbus, veltīgi meklējot mūžīgo dzīvību, līdz pat mūsdienu aktrisēm, kas tic reinkarnācijai, cilvēki ir izmēģinājuši dažādus glābšanas ceļus, bet neviens no tiem nenes augļus. Tieši tāpēc viņiem ir nepieciešams uzzināt par Jēzu un to, ko Viņš ir paveicis viņu labā pie krusta.

Glābšana ir bez maksas tādā ziņā, ka mēs neko nevaram darīt, lai to nopelnītu. Tomēr vienlaikus tā var maksāt mums visu. Ko tas nozīmē? Sk., piemēram, Mt 10:39, Lk 9:23, 14:26, Fil 3:8. _____

Augstas domas un ceļi (Jes 55:6–13)

Kāpēc Dievs saka, ka Viņa domas un ceļi ir augstāki par mūsējiem, “cik augstākas debesis ir pār zemi” (Jes 55:8, 9)? Kā tu domā, ko tas nozīmē? _____

Nav šaubu, ka Dievs, kas radīja universu, kurā pat visvienkāršākās formas satur noslēpumus, ko mūsu prāts nespēj aptvert, ir Dievs, kura ceļi ir augstāki, nekā mēs varam to aptvert. Viņa bezgalīgā pārākuma atziņa mums atvieglos pazemīgāk saņemt Viņa palīdzību. (Sk. Jes 57:15.)

Izlasi Jes 55:6–9. Kāds ir konteksts, kurā Kungs runā par to, ka Viņa ceļi un domas ir augstākas, nekā mēs varam iedomāties? Ko Viņš pasaka tādu, kas no Viņa darbiem mums ir grūti aptverams? _____

No visiem lielajiem universa noslēpumiem vislielākais, bez šaubām, ir glābšanas plāns – noslēpums, ko mēs tikai vāji varam saprast. (Sk. Ef 6:19.) Tas, ka universa Radītājs pazemojās un ietēpa Sevi cilvēcībā, dzīvoja darba un ciešanu dzīvi, tad nomira mūsu labā, pienesa upuri par grēku, lai Viņš varētu mums piedot un parādīt žēlastību, ir patiesība, kas saviļņos Dieva radīto būtņu sirdis visos mūžības laikmetos.

“Glābšanas tēma ir tā, kurā eņģeļi vēlas ieskatīties. Tā būs atpestīto zinātne un dziesma visos nebeidzamajos mūžības laikmetos. Vai tā nav rūpīgu pārdomu un pētīšanas vērtā jau tagad? [...] Šī tēma ir neizsmeļama. Kristus inkarnācijas pētīšana, Viņa salīdzinošais upuris un Viņa starpniecības darbs nodarbinās čakla pētnieka prātu, kamēr vien pastāvēs laiks. Raugoties uz debesīm ar tās neskaitāmajiem gadiem, viņš izsauksies: ‘Liels ir dievbijības noslēpums.’” (Elena Vaita “My Life Today”, 360. lpp.)

Padomājiet par slikto, ko esat darījuši: par cilvēkiem, ko esat ievainojuši, nelaiipniem vārdiem, par to, kā esat pieviluši citus, nemaz nerunājot par sevi pašu. Un tomēr, pateicoties Jēzum, tev viss var tikt piedots, un tieši tagad tu vari nostāties pilnīgs un taisns Dieva acīs. Ja tas nav noslēpums, kas tad? _____

Uzticami draugi (Jes 58:1–8)

Kas Jes 58:3 ir nosaukts par “gavēni”? _____
 _____
 _____

Šim vajadzētu būt Salīdzināšanas dienas gavēnim, vienīgajam gavēnim, ko pavēlēja Dievs (3Moz 16:29, 31; 3Moz 23:27–32). Tas ir apstiprināts ar paralēlu izteicienu Jes 58:3 – “pazemot sevi” (NRSV), kur izmantota Trešās Mozus grāmatas terminoloģija. Sevis pazemošana attiecas uz vairākām pazemības formām, tai skaitā uz gavēšanu (salīdzini ar Ps 35:13; Dan 10:2, 3, 12).

To, ka tā ir Salīdzināšanas diena, var saprast pēc Dieva pavēles: “Lai tava balss skan kā bazūne!” (Jes 58:1) Auna raga trompete, ko sauca par “šofāru”, bija jāpūš kā piemiņa jeb atgādinājums desmit dienas pirms Salīdzināšanas dienas (3Moz 23:24). Turklāt ik pēc piecdesmit gadiem Salīdzināšanas dienā raga skaņas ievadīja Gaviļu gadu (3Moz 25:9, 10; salīdzini ar Jes 27:13).

Izlasi Jes 58:3–7. Par ko Kungs sūdzas? Kas nebija kārtībā ar viņu “gavēni”? _____
 _____
 _____

Šķiet, ļaudis gaidīja, ka Kungs apsveiks viņus “dievbijības” dēļ. Protams, viņi bija visu sapratauši nepareizi. Praktizēt pašizliedzību Salīdzināšanas dienā nozīmēja izteikt pateicību un uzticību Viņam dienā, kad augstais priesteris devās Dieva priekšā, lai šķīstītu svētnīcu un līdz ar to šķīstītu viņus no grēkiem, kas viņiem jau bija piedoti (3Moz 16; salīdzini ar 4. nodaļu). Tas, ko viņi darīja, bija jādara pateicībā Dievam, kas ir izglābis viņus tiesas dienā, nevis lai saņemtu Dieva atzinību par viņu “dievbijību” un “nodošanos”. Galu galā ļaužu grēki bija tie, kas apgānīja Dieva svētnīcu. Tai bija jātiek šķīstītai ar asinīm, kas tika izlietas tā dēļ, ko viņi bija darījuši.

Viena no svarīgākajām mācībām, ko mēs gūstam no šiem pantiem, norāda uz atšķirību starp vienkārši reliģiozu un patiesu Kristus sekotāju. Kur slēpjas atšķirība? Kā mēs katrs piedzīvojam tādas pašas briesmas, kādas šeit atklātas, – uzskatot, ka mūsu reliģiskie rituāli kaut kādā veidā apliecina, ka mēs patiešām sekojam Kungam, kā Viņš to no mums prasa? _____
 _____
 _____

Gavēnis kā sacelšanās

Desmit dienas pēc tam, kad taures skaņas bija atgādinājušas Dieva ļaudīm, ka Kungs ir pasludināts par viņu Ķēniņu Salīdzināšanas dienā, kad viņu pazemībai, pateicoties sevis aizliegšanai, ir jāapstiprina viņu uzticība Viņam kā Ķēniņam, pravietis paceļ savu balsi kā taures skaņu un paziņo, ka viņi ir sacēlušies pret Viņu (Jes 58:1).

Pārlasi Jes 58:6–12. Kas ir tie darbi, ko Dievs uzskata par patiesiem pašreizējās darbības darbiem? Galu galā kas ir grūtāk – izlaist dažas maltītes vai izmantot savu laiku un naudu, lai pabarotu pilsētas bezpajumtniekus? Kādu principu varam redzēt aiz šiem darbiem? Kā šie darbi veido patiesu reliģiju? _____

Ikviens var būt reliģiozs, ikviens var praktizēt reliģiskus rituālus – arī pareizus rituālus pareizā laikā ar visām pareizajām formulām. Bet Kungs grib ne tikai to. Paskaties uz Jēzus dzīvi. Lai gan Viņš bija uzticīgs reliģiskajiem rituāliem, kas pastāvēja Viņa laikā, evaņģēliju rakstnieki vairāk pievērsās nevis Viņa uzticībai rituāliem, bet Viņa žēlastības darbiem, dziedināšanai, paēdināšanai un piedošanai tiem, kas to vēlējās.

Kungs meklē draudzi, cilvēkus, kas sludinās patiesību pasaulei. Bet kas labāk piesaistīs cilvēkus patiesībai, kāda tā ir Jēzū, – stingra pieķeršanās uztura likumiem vai labprātība palīdzēt izsalkušajiem? Stingra atpūtas ievērošana sabbatā vai labprātība veltīt laiku un enerģiju, palīdzot tiem, kas ir grūtībās?

Izlasī Mt 25:40 un Jēk 1:27. Kas šeit mums ir pateikts? _____

Izlasī Jes 58. nodaļā, kādas svētības nāks pār mums, ja centisimies kalpot tiem, kam ir mazāk paveicies. Kā tu domā, ko Kungs mums šeit pasaka? Vai šie apsoliņumi ir pārda-biska iejaukšanās mūsu katra dzīvē, ja mēs darām to, kas tur rakstīts? Vai varbūt Viņš mums pastāsta par dabiskajām svētībām, ko mēs saņemam, ja atdodam sevi citiem, pretstatā tam, ja esam savtīgi, mantkāriģi un iegrīmuši sevi? Paskaidro savu atbildi.

Laiks mums (Jes 58:13, 14)

Kāpēc Jesaja runā par sabatu Jes 58:13, 14? Kāda tam ir saistība ar Salīdzināšanas dienu iepriekšējos pantos? _____

Ikgadējā Salīdzināšanas diena bija sabats. Šis īpašais ceremoniālais sabats bija līdzīgs iknedēļas sabbatam tajā, ka bija aizliegti jebkādi darbi (3Moz 23:27–32). Tāpēc, kā atzina agrīnie septītās dienas adventisti, noteikums, ka Salīdzināšanas dienas atpūtas periods ilgst no vakara līdz vakaram (3Moz 23:32), norāda mums, ka tam pašam vajadzētu attiekties uz iknedēļas sabatu. Līdzīgi Jes 58:13, 14 vēsts attiecas arī uz iknedēļas sabatu, lai gan konteksts ir ceremoniālās Salīdzināšanas dienas sabats.

Izlasi Jes 58:13. Kādai dienai vajadzētu būt sabbatam? Kā mēs varam padarīt Sabata pieredzi līdzīgu tai, kāda šeit ir attēlota? Padomājot arī par to, ko aino sabats, kāpēc tam vajadzētu būt tādai dienai, kāda ir aprakstīta šajā pantā? _____

Jes 58. nodaļa runā par trim galvenajām tēmām: pašizliedzību, laipnību un sabatu. Kāda starp tām ir saikne?

Pirmkārt, visas trīs tēmas ir saistītas ar koncentrēšanos uz Dievu, Viņa prioritātēm un mūsu atkarības no Viņa atzišanu. Otrkārt, īstenojot visas trīs, cilvēki nododas svētumam, cenšoties līdzināties Dievam (sk. 3Moz 19:2), kurš, Kristus veidā būdams, pazemojās (Fil 2:8), parādīja pašuzpurīgu laipnību (Jņ 3:16) un atteicās no darba sabbatā radīšanas nedēļas beigās (1Moz 2:2, 3; 2Moz 20:11).

Aplūko citas saiknes starp pašizliedzības, laipnības un sabata tēmām, kā tās attēlotas Jes 58. nodaļā: sabata brīvība no iknedēļas darbiem ir laipnība pret cilvēkiem, jo tā ļauj viņiem atspirgt (2Moz 23:12, Mk 2:27). Jēzus parādīja, ka labestības darbi ir sabbatam piemēroti (Mk 3:1–5, Jņ 5:1–17). Patiesa sabata ievērošana dod prieku (Jes 58:14), tāpat kā palīdzšana citiem (Jes 58:10, 11). Kam ir jāmainās tavā personīgajā dzīvē, lai tu pats piedzīvotu šīs svētības? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Bez pašaieliedzības nav iespējama patiesa devība. Tikai īstenojot vienkāršu, upurēties spējīgu un ļoti taupīgu dzīvesveidu, spējam veikt mums kā Kristus pārstāvjiem paredzēto darbu. No sirdīm jāizravē lepņība un pasaulīga godkāre. Visā mūsu darbībā jāīsteno Kristus dzīvē atklātā nesavtība. Uz savu māju sienām, gleznām un mēbelēm mums jālasa: “Nabagus, kas bez pajumtes, uzņem savā namā.” Uz mūsu drēbju skapja mums jālasa it kā ar Dieva pirkstu rakstītus vārdus: “Kailus apģērb.” Ēdamistabā uz galda, kas klāts bagātīgiem ēdieniem, mums būtu jāredz uzraksts: “Vai ne tā? Kad tu savu maizi lauz izsalkušam.” (Jes. 58:7)” (Elena Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana”, 206. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi jautājumu, ko Jesaja uzdeva sava laika ļaudīm: “Kādēļ jūs maksājat naudu par to, kas nav maize; kādēļ jūs atdodat savu darbu par to, kas neder uzturam?” (Jes 55:2) Jautājiet sev, kā mēs paveicam tieši to pašu, nodarbojoties ar tādām lietām, kas patiesībā nedod apmierinājumu? Kāpēc ir tik viegli iekrist šajā slazdā?

2. Ja pašaieliedzība, labestība un sabats bija svarīgi Salīdzināšanas dienā Jesajas laikā, vai tie ir tikpat svarīgi gala laika Salīdzināšanas dienā (Dan 8:14), kuras laikā Dieva gaviļu taure vēstīs par galējo atbrīvošanu, Kristum nākot otrreiz (1kor 15:52; salīdzini ar 3Moz 25:9, 10)? Paskaidro savu atbildi.

3. Grupā pārrunājiet sabata ievērošanas jautājumu. Kā jūs domājat, ko Jesaja domā, sakot, ka mums vajadzētu pārtraukt sabatā rīkoties pēc savas patikas un tomēr nosaukt to par prieku (Jes 58:13)? Kā mēs varam īstenot abus? Paturiet prātā visas Jes 58. nodaļas kontekstu.

KOPSAVILKUMS:

Jes 55. un 58. nodaļā pravietis aicina tautu atstāt savas domas un ceļus un atgriezties pie Dieva, kura laimes ideāls viņu dzīvei ir neapprakstāmi augstāks nekā viņu pašu priekšstatī par laimi. Viņš žēlsirdīgi piedod un tad uzstāj, lai tie, kam ir piedots, ir žēlsirdīgi – saskaņā ar Salīdzināšanas dienas garu un sabatu, jo Dieva piedošanas dāvana, ja tā patiesi ir saņemta, pārveido sirdi.

VISU TAUTU ILGAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes 59, Jes 59:15–21; Jes 60:1, 2; Jes 61; Jes 61:2.

ATMIŅAS PANTS:

“Tautas staigās tavā gaismā un ķēniņi tai spožumā, kas uzlēcis pār tevi.” (Jes 60:3)

“**M**ums ir jāmācās Kristus skolā. Nekas cits kā tikai Viņa taisnība var dot mums tiesības uz vienu no žēlastības derības svētībām. Mēs jau sen esam ilgojušies un mēģinājuši iegūt šīs svētības, bet neesam tās saņēmuši, jo esam lolojuši domu, ka mēs varam kaut ko darīt, lai padarītu sevi cienīgus tās saņemt. Mēs neesam raudzījušies prom no sevis, ticot, ka Jēzus ir dzīvs Glābējs. Mums nav jādomā, ka mūsu pašu žēlastība un nopelns mūs glābs. Kristus žēlastība ir mūsu vienīgā cerība uz izglābšanu. Ar Sava pravieša starpniecību Kungs apsola: ‘Bezdievis lai atstāj savu ceļu un ļaunprātis savas domas un lai atgriežas pie Tā Kunga, ka Tas par viņu apžēlojas, un pie mūsu Dieva, jo Viņš ir bagāts žēlastībā.’ (Jes 55:7) Mums ir jāuzticas apsolījumam un nav jānosauc sajūta par ticību. Kad mēs pilnībā uzticēsimies Dievam, kad mēs paļausimies uz Jēzus kā grēkus piedodoša Glābēja nopelnu, mēs saņemsim visu palīdzību, kādu vien varam vēlēties.” (Elena Vaita “Faith and Works”, 36. lpp.)

Šajā nedēļā mēs ieraudzīsim kaut ko vairāk no šīs lielās patiesības, kā tā atklāta pravieša Jesajas rakstos.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 20. martā.

Grēka sekas (Jes 59. nodaļa)

Jes 58:3 cilvēki jautāja Dievam: “Kādēļ mēs gavējam, viņi saka, un Tu to neredzi? Kādēļ mēs mērdējam savu miesu, un Tu to neievēro?”

Turpretī Jes 59:1 ietver citu jautājumu: “Kāpēc mēs saucam, lai Kunga roka mūs glābtu, bet Viņš to nedara? Kāpēc mēs saucam uz Viņu, bet Viņš nedzird?” Jesaja atbild, ka Dievs spēj glābt un dzirdēt (Jes 59:1). Tas, ka Viņš nedara neko no tā, ir pavisam cits jautājums.

Izlasi Jes 59:2. Kāda vēsts ir dota šeit, kas atbild uz jautājumu Jes 59:1? _____

Dievs izvēlas “ignorēt” Savus ļaudis ne tāpēc, ka tās ir Viņa ilgas, bet tāpēc ka “jūsu pārkāpumi jūs attālina no jūsu Dieva, un jūsu grēki apslēpj Viņa vaigu no jums, ka Viņš neklausās uz jums” (Jes 59:2). Šeit ir viens no visskaidrākajiem apgalvojumiem Bībelē par grēka sekām uz cilvēka un Dieva attiecībām. Jesaja velta 59. nodaļu šim jautājumam, kas redzams visā cilvēces vēsturē: grēks var iznīcināt mūsu attiecības ar Kungu un tādējādi aizvest mūs pie mūžīgas sagrāves – ne tāpēc, ka grēks aizvestu Dievu prom no mums, bet tāpēc, ka tas aizved mūs prom no Dieva.

Izlasi 1Moz 3:8. Kā šis piemērs izgaismo principu, kas izteikts augstāk minētajā rindkopā? _____

Grēks pirmkārt ir Dieva atmešana, novēršanās no Viņa. Grēcīga rīcība barojas pati no sevis tādā ziņā, ka tā ir ne tikai rīcība, kas novērš no Dieva, bet šīs rīcības rezultāts panāk to, ka grēcinieks arvien vairāk novēršas no Kunga. Grēks atšķir mūs no Dieva ne tāpēc, ka Dievs negribētu aizsniegt grēcinieku (visa Bībele ir gandrīz nekas cits kā ziņojums par to, kā Dievs cenšas glābt grēcinieku), bet tāpēc, ka grēks panāk to, ka mēs noraidām Viņa dievišķās uzvaras. Tieši tāpēc ir tik svarīgi, ka mēs savā dzīvē neesam iecietīgi pret grēku.

Kā jūs esat piedzīvojuši realitāti, ka grēks rada atšķirtību no Dieva? Kāds, pēc tavām domām, ir vienīgais šīs problēmas risinājums? _____

Kam ir piedots? (Jes 59:15–21)

Jesajas 59. nodaļa atklāj pārsteidzošu grēka problēmas ainu. Par laimi, Bībele atklāj arī glābšanas cerību.

Iesākumā pirmais jautājums ir, cik daudzi no mums ir grēkojuši. Bībele ir nepārprota: visi. Tāpēc glābšana nevar būt balstīta uz grēka trūkumu. Tai ir jābūt balstītai uz piedošanu (Jer 31:34). Pāvils piekrīt – visi ir grēkojuši (Rm 3:9–20, 23), tātad uz šī pamata nevar tikt pieņemts lēmums (Rm 3:22). Tie, kas ir attaisnoti, var būt attaisnoti tikai tāpēc, ka viņi ticībā saņem Dieva taisnības dāvanu, pateicoties Kristus upurim.

Izlasi Rm 3:21–24. Ko šie panti mums stāsta par to, kā mēs tiekam glābti? Kādu cerību tiesā tiem vajadzētu mums dot? _____

Lielākā daļa cilvēku domā, ka jautājums tiesā ir: kurš ir grēkojis? Bet tas nav jautājums, kas būtu jāuzdod, jo ikviens ir grēkojis. Tā vietā pareizais jautājums ir: kam ir piedots? Dievs ir taisns, kad Viņš attaisno “to, kas tic Jēzum” (Rm 3:26). Izšķirošais faktors tiesā ir: kurš ir saņēmis un turpina saņemt piedošanu, pateicoties ticībai Jēzum?

Tā ir patiesība, ka mēs tiekam tiesāti pēc darbiem, bet ne tādā ziņā, ka darbi mūs glābtu. Ja tā, tad ticība ir padarīta veltīga (Rm 4:14). Savukārt mūsu darbi atklāj, vai mēs patiešām esam glābti (Jk 2:18).

Kāpēc darbi nevar mūs glābt – ne tagad, ne tiesas dienā? Sk. Rm 3:20, 23. _____

Ir par vēlu, lai labie darbi vai paklausība likumam varētu kādu glābt. Likuma nolūks grēcīgajā pasaulē nav glābt, bet norādīt uz grēku. Tā vietā “ticība, kas darbojas mīlestībā” (Gal 5:6) – mīlestībā, kas ir izlieta sirdī, pateicoties Dieva Garam (Rm 5:5), – parāda, ka cilvēkam ir dzīva ticība Jēzum (sk. arī Jk 2:26).

Darbi ir ārēja izpausme, glābjošas ticības cilvēciska atklāšanās. Tāpēc patiesa kristīga pieredze ir tāda, kurā ticība tiek pausta, ik dienas nododoties Kungam, un tas atklājas paklausībā likumam. Tiesā Dievs izmanto darbus kā pierādījumu citām Viņa radītajām būtņēm, kas nespēj lasīt ticības domas, kā Viņš to spēj. Bet tiesā nonāk tikai tie atgriezto cilvēku darbi, kas ir sekojuši pēc atgriešanās, kad dzīvi ir vadījis Kristus un Svētais Gars. Iepriekšējo grēka dzīvi Jēra asinis jau ir nomazgājušas (sk. Rm 6. nod.).

Universāls aicinājums (Jes 60:1, 2)

Par ko runā Jes 60:1, 2? Kādu principu mēs šeit redzam, kas parādās visā Bībelē? Kādu cerību tas mums piedāvā? _____

Jes 60:1, 2 mums ir atklāts, kā Dievs atbrīvo Savus ļaudis pēc trimdas ar Dieva tēla palīdzību, kas rada gaismu no tumsas un norāda uz pilnīgu pestīšanas piepildījumu, pateicoties Kristum.

Pie kādas gaismas nāk tautas un ķēniņi Jes 60:3? _____

Ebreju valodā šī persona ir sieviešu dzimtes vienskaitlī (sk. arī Jes 60:1, 2). Tai jābūt “Ciānai”, personificētai ar sievieti, kas minēta iepriekšējās nodaļas beigū daļā (Jes 59:20). Tāpēc zemes ļaudis, kas ir aplāti ar tumsu, nāks uz Ciānu. Viņus pievilks Dieva godības gaisma, kas ir uzlēkusi pār to (Jes 60:2). “Ciāna tiek aicināta nākt gaismā un tad vērot un reaģēt uz tautām, kas pulcējas pie tās pašas gaismas.” (J. Alec Motyer “The Prophecy of Isaiah: An Introduction and Commentary”, p. 494) Ievēro, ka, lai gan Ciāna ir Jeruzāleme, uzsvars ir vairāk uz cilvēkiem nekā uz pilsētas fizisko atrašanās vietu.

Pārējā Jes 60. nodaļa attīsta tēmu, kas ievadīta 1.–3. pantā: pasaules tautas tiek vilktas uz Jeruzālemi, kas ir svētīta, jo tajā ir Dieva godības pilnā klātbūtne.

Kā šo pravietojumu var salīdzināt ar Dieva derības apsoliņumu Ābrahāmam? 1Moz 12:2, 3. Vai šeit nav pateikts tas pats? _____

Dievam bija universāls nolūks, kad Viņš izvēlējās Ābrahāmu un viņa pēcnācējus: pateicoties Ābrahāmam, tiks svētītas visas zemes ģimenes (1Moz 12:3, 1Moz 18:18, 1Moz 22:18). Tātad Dieva derība ar Ābrahāmu bija paredzēta kā derība ar visu cilvēci ar Ābrahāma starpniecību. Viņš un viņa pēcnācēji būtu šai pasaulei paredzētās Dieva atklāsmes kanāli.

Jesaja centās aizvest savu tautu atpakaļ pie viņu senā, universālā likteņa. Kā patiesā Dieva pārstāvji viņi bija atbildīgi ne tikai par sevi, bet arī par pasauli. Viņiem vajadzēja laipni uzņemt svešiniekus, kas meklēja Dievu (sk. arī Jes 56:3–8), jo Viņa templim bija jāklūst par “lūgšanu namu visām tautām” (Jes 56:7).

Kā jūs šajā kontekstā saprotat septītās dienas adventistu draudzes lomu vai – pat vēl specifiskāk – savu personīgo lomu šajā draudzē? _____

“Kunga žēlastības gads” (Jes 61:2)

Kurš runā Jes 61:1? _____
_____
_____

Dieva Gars dus uz šo svaidīto personu, kas nozīmē, ka viņš ir Svaidītais jeb kāds, kas ir svaidīts. Viņa uzdevums ir “sludināt nelaimīgajiem prieka vēsti, .. dziedināt sagrauztas sirdis, pasludināt apcietinātiem atsvabināšanu un saistītiem pilnīgu brīvību” (Jes 61:1). Pēc kā tas izklausās? Salīdzini ar Jes 42:1–7, kur Dieva Kalps ir aprakstīts līdzīgos vārdos.

Jes 61:2 runā par “Kunga žēlastības gadu”. Mesija, kas ir svaidīts kā Dāvida cilts Ķēniņš un Atbrīvotājs, pasludina īpašu dievišķās labvēlības gadu laikā, kad Viņš pasludina brīvību. Salīdzini ar 3Moz 25:10, kur Dievs pavēl israēliešiem pasludināt brīvību svētajā piecdesmitajā gadā: “Tas lai jums ir gaviļu gads, un jūs ikviens atgūsit atpakaļ savu īpašumu, un ikviens atgriezīsies atpakaļ savā ciltī.” Tas nozīmē, ka cilvēki, kas bija spiesti pārdot savu zemi un brīvību, tā kā gaviļu gads sākās ar tauru skaņām Salīdzināšanas dienā (3Moz 25:9), mēs šo pantu esam pieminējuši iepriekš saistībā ar Jes 58. nodaļu.

Tā kā “Kunga žēlastības gads” Jes 61:2 ir sava veida gaviļu gads, tā nav vienkārši 3Moz 25. nodaļas vēsts ievērošana. Šo gadu izsludina Mesija, Ķēniņš, kad Viņš atklāj Sevi kalpošanā, atbrīvojot un atjaunojot. Tas atgādina dažus senos Mezopotāmijas ķēniņus, kas veicināja labestību, pasludinot atbrīvošanu no parādiem savas valdīšanas agrīnajos gados. Mesijas kalpošana iet tālāk par 3Moz 25. nodaļas likuma mērķi. Viņš ne tikai “pasludina brīvību gūstekņiem”, bet arī dziedina salauztas sirdis, mierina tos, kas raud, un atjauno (Jes 61:1–11). Turklāt kopā ar “Kunga žēlastības gadu” viņš pasludina “mūsu Dieva atmaksas dienu” (Jes 61:2).

Kad tika piepildīts Jesajas pravietojums? Lk 4:16–21. Kā Jēzus kalpošana to paveica? Mēs, protams, neesam Jēzus, bet mums ir jāpārstāv Viņš pasaulei. Uzdod sev šo svarīgo jautājumu: kas ir tas, ko Mesija dara, kā tas ir izteikts Jes 61:1–3, ko vajadzētu darīt arī mums ar savām ierobežotajām spējām? Kādos praktiskos veidos mēs to varam paveikt? _____

_____
_____
_____
_____
_____
_____

“Mūsu Dieva atmaksas diena”

(Jes 61:2)

Kāpēc Mesija, kā tas attēlots Jes 61. nodaļā, visu labo ziņu vidū pasludina Dieva atmaksu? Kad šis pravietojums piepildīsies? _____

Būdam Nācaretē, Jēzus lasīja Jes 61. nodaļu līdz tai vietai, kur bija rakstīts “pasludināt Kunga žēlastības gadu” (Jes 61:2; Lk 4:19). Tad Viņš apstājās un teica: “Šodien šis jūsu ausīm dzirdētais raksts ir piepildīts.” (Lk 4:21) Tātad Viņš apzināti nolēma nelasīt nākamos vārdus tajā pašā pantā (“Mūsu Dieva atmaksas diena” (Jes 61:2)). Kamēr Viņa kalpošana ar labo vēsti, brīvību un iepriecinājumu nebija sākusi atbrīvot gūstekņus no sātana tirānijas, atmaksas diena vēl nebija pienākusi. Mt 24. nodaļā (salīdzini ar Mk 13. nod. un Lk 21. nod.) Viņš mācekļiem teica, ka dievišķā tiesa norisināsies nākotnē.

Patiešām, Jes 61. nodaļā Dieva atmaksas diena ir “lielā un briesmīgā diena” (Joēla 2:31, Mal 4:5), kas piepildīsies, kad Kristus atgriezīsies, lai atbrīvotu šo planētu no netaisnības, sakaujot Savus ienaidniekus un atbrīvojot apspiesto Viņa ļaužu atlikumu (Atkl 19, salīdzini ar Dan 2:44, 45). Tātad, lai gan Kristus pasludināja “Kunga žēlastības gada” sākumu, tā kulminācija ir Viņa otrās nākšanas laikā.

Kā tu spēj savienot domu par mīlošu Dievu ar Dievu, kas arī apsola atmaksu? Vai šīs idejas ir nesavienojamas? Vai arī tu saproti atmaksu kā šīs mīlestības atklāšanos? Ja jā, tad kā? Paskaidro savu atbildi. _____

Lai gan Jēzus mums ir teicis, lai mēs pagriežam otru vaigu (Mt 5:39), kādā citā vietā Viņš ļoti skaidri teicis, ka taisnība un tiesa būs (Mt 8:12). Kamēr Pāvils mums saka, lai neatdarām “ļauņu ar ļauņu” (1tes 5:15), viņš arī pauž, ka tad, kad Kungs atklāsies no debesīm liesmojošā ugunī, Viņš “turēs tiesu pār tiem, kas Dievu neatzīst” (2tes 1:8).

Atšķirība, protams, ir tā, ka Kungs Savā bezgalīgajā gudrībā un žēlastībā vienīgais var atnest gan taisnību, gan atmaksu pilnīgi godīgā veidā. Cilvēciska taisnība, cilvēciska atmaksa nāk ar visām kļūdām, rakstura vājumiem un cilvēciskām pretrunām. Dieva taisnība, protams, nesaturēs nevienu no šiem ierobežojumiem.

Vai tu vairāk gribētu piedzīvot atmaksu ļaundarim, kurš 1) ievaino kādu, ko tu nemīli, vai 2) ievaino kādu, ko tu mīli? Kā tas palīdz mums labāk saprast saikni starp Dieva mīlestību pret mums un atmaksas brīdinājumiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Lasiet arī Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” (376.–378. lpp.) un “Laikmetu ilgas” (236.–243. lpp.).

“Jēzus stāvēja ļaužu priekšā kā dzīvs to pravietojumu izskaidrojums, kas attiecās uz Viņu pašu. Atgādinādams vārdus, ko bija lasījis, Viņš runāja par Mesiju kā apspiesto atvieglinātāju, gūstekņu atbrīvotāju, bēdu nospiesto ļaužu dziedinātāju, kas akliem atdos redzi un atklās pasaulei patiesības gaismu. Viņa ietekmīgā runa un Viņa vārdu brīnišķais iespaids aizrāva klausītājus ar tādu spēku, kādu tie vēl nekad nebija izjutuši. Dievišķās ietekmes plūdu vilnis nolauza katru aizsprostu; gluži kā Mozus tie skatīja Neredzamo. Kad viņu sirdis aizkustināja Svētais Gars, tie atbildēja ar dedzīga “Āmen!” saucieniem un Kunga slavēšanu.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 237. lpp.)

“Dieva atmaksas diena nāk – Viņa dusmu pilnā diena. Kas pastāvēs Viņa nākšanas dienā? Cilvēki ir nocietinājuši savas sirdis pret Dieva Garu, bet Viņa dusmu bultas caurdurs tur, kur pārliecināšanas bultas nevarēja. Dievs necelsies, lai glābtu grēcinieku. Vai viltus gans pasargās pārkāpēju tajā dienā? Vai var attaisnot to, kas kopā ar pūli devās pa nepaklausības taku? Vai popularitāte vai skaitļi padarīs kādu bez vainas? Šie ir jautājumi, kurus bezrūpīgajiem un vienaldzīgajiem vajadzētu pārdomāt un sev atbildēt.” (Elena Vaita “Faith and Works”, 33. lpp.)

JAUTĀJUMS PĀRRUNĀM:

Kāds septītās dienas adventistu mācītājs pārdomājot apliecināja, ka viņa galvenā problēma kalpošanā ir draudzes locekļi, kas nevēlas, lai citi viņiem pievienotos. Kā “kristieši” var aiznest Kristus valstības mīlestību, cerību un labo vēsti visai pasaulei, lai tai tiek dota iespēja izglābties, pirms pienāk gals (Mt 24:14), ja viņi pat negrib pieņemt cilvēkus, kas atstāj savu ceļu un atnāk uz viņu draudzi?

KOPSAVILKUMS:

Dievs šķīsta netaisnu sabiedrību, izskaužot dumpiniekus un atjaunojot atlikumu, kas atstāj grēkus, kuri tos šķir no Viņa. Pateicoties Dieva klātbūtnes svētībām, cilvēki no citām tautām tiek vilkti pie Dieva un pie Viņa ļaudīm, lai arī viņi varētu baudīt Dieva labvēlības laiku, ko pasludina un nodrošina Mesija.

PLANĒTAS ZEME ATDZIMŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes 65:17–25, Jes 66:1–19, Jes 66:19–21, Jes 66:21, Jes 66:22–24.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo redzi, Es radīšu jaunas debesis un jaunu zemi, ka agrākās vairs nepieminēs, un tās nevienam vairs nenāks prātā.” (Jes 65:17)

Kādu dienu kāds 12 gadus vecs zēns, izlasījis grāmatu par astronomiju, atteicās iet uz skolu. Viņa māte aizveda viņu pie ģimenes ārsta, kurš jautāja: “Billij, kas par lietu? Kāpēc tu negribi vairs mācīties un iet uz skolu?”

“Dakter, tas ir tāpēc,” viņš teica, “ka es izlasīju šo astronomijas grāmatu, ka kādu dienu saule izdegs un visa dzīvība virs zemes izzudīs. Es neredzu nekādu jēgu darīt kaut ko, ja beigās viss vienlga ies bojā.”

Māte histēriski iekliedzās: “Tā nav tava darišana! Tā nav tava darišana!”

Ārsts smaidīdams teica: “Bet Billij, tev nav jāuztraucas, jo tad, kad tas notiks, mēs visi tik un tā būsīm sen miruši.”

Protams, tā ir daļa no problēmas – beigās mēs visi vienlga būsīm miruši.

Par laimi, mūsu eksistence nebeidzas ar nāvi. Tieši pretēji, mums ir piedāvāta dzīvība – mūžīga dzīvība no jauna radītā pasaulē.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 27. martā.

Jaunas Debesis un jauna Zeme

(Jes 65:17–25)

Izlasi Jes 65:17–25. Kādu atjaunošanu Kungs šeit apsola? _____

Dievs apsola jaunu pasauli ar šādiem vārdiem: “Jo redzi, Es radīšu jaunas debesis un jaunu zemi, ka agrākās vairs nepieminēs, un tās nevienam vairs nenāks prātā.” (Jes 65:17) Šajā ievērojamajā pravietojumā Kungs apsola pārradīt “Jeruzālemi priekam un tās tautu liksmībai” (Jes 65:18). Pilsētā vairs nebūs raudāšanas (Jes 65:19). Cilvēki dzīvos vairāk nekā simt gadu, pirms viņi mirs (Jes 65:20). Viņu darbs un bērni paliks viņiem par iepriec (Jes 65:21–23). Dievs atbildēs viņiem, pat pirms viņi sauks uz Viņu (Jes 65:24).

Lai arī cik tas viss ir jauki, kāpēc tā nav mūsu galējās atjaunošanas – augstākās cerības – aina? _____

Līdz šim mums ir atklāta mierīgas, garas dzīves aina Apsolītajā Zemē. Bet, pat ja cilvēki dzīvo ilgāk, viņi vienalga mirst. Kur paliek radikālā dabas pārveidošana, ko mēs sagaidām līdz ar “jaunu debesu” un “jaunas zemes” radīšanu? Nākamais pants mums saka: “Vilki un jēri ies kopā ganos, un lauva ēdīs salmus kā vērsis, bet čūskas barība būs pīšļi. Tie nedarīs vairs nedz ļauna, nedz posta visā Manā svētajā kalnā!” saka Tas Kungs.” (Jes 65:25)

No gaļēdājiem, tādiem kā lauva, kļūt par veģetāriešiem tiek prasīts daudz vairāk nekā aiziet uz veģetārās pavārmākslas nodarbībām. Tas prasa pārradīšanu, lai atjaunotu pasauli tās ideālajā stāvoklī, kāda tā bija, pirms Ēdenē ienāca grēks.

Šeit, Jes 65. nodaļā, Dievs atklāj “jaunu debesu” un “jaunas zemes” radīšanu kā procesu, soļus, kas sākas ar Jeruzālemes pārradīšanu. Salīdzini ar Jes 11. nodaļu, kur Mesija nes taisnību (Jes 11:1–5). Tad beigās būs miers uz Dieva pasaulplašā “svētā kalna”. Salīdzinājums, kas izmantots Jes 11. nodaļā, ir līdzīgs tam, kas atrodams Jes 65. nodaļā: “Tad vilks mājās pie jēra .. un lauva ēdīs salmus kā vērsis.” (Jes 11:6, 7) Lai gan Kunga “svētais kalns” sākas ar Ciānas kalnu Jeruzālemē, tas bija tikai priekšvēstnesis, simbols tam, ko Dievs apsola darīt beigās jaunā pasaulē ar Saviem atpestītajiem ļaudīm.

Iedomājies, ka tā vietā, lai dzīvotu 60, 70, 90 vai pat 100 gadu, lielākā daļa cilvēku dzīvotu miljons gadu un vairāk. Kāpēc cilvēces pamatproblēma vienalga nebūtu atrisināta? Kāpēc mūžīgā dzīvība ir vienīgā atbilde uz mūsu dziļākajām cilvēces vajadzībām?

Dievišķais “magnēts” (Jes 66:1–19)

Izlasi Jes 66:1–19. Paturot prātā laiku, kurā Jesaja rakstīja, kāda ir šeit sniegtā pamatvēsts? _____

Ar pravieša starpniecību Dievs vairākkārt atkārtoti aicinājumu un brīdinājumu, kas caurvij grāmatu: Dievs glābs un atjaunos pazemīgos, kas Viņa vārdu bīstas (Jes 66:2, 5). Viņš mierinās viņus (Jes 66:13) tāpat kā Jes 40:1. Bet Viņš iznīcinās tos, kas sacēļas pret Viņu. Tas ietver rituālu liekuļus, kuru upurus Viņš atmet (Jes 66:3, 4; salīdzini ar Jes 1:10–15), kā arī tos, kas ienīst un atmet Viņa uzticīgos (Jes 66:5). Tas ietver arī tos, kas praktizē pagānu riebklības (Jes 66:17) kā tās, ko praktizēja Jeruzālemes templī (Ec 8:7–12).

Izlasi Jes 66:3. Ko šis pants pasaka? Kādi garīgi principi šeit ir atklāti? Kā to pašu ideju varētu izteikt mūsdienīgu kristietības un pielūgsmes kontekstā? _____

Kā Dievs kalpo kā magnēts, lai vilktu tautas pie Sevis? Jes 66:18, 19. _____

Sekojoš Viņa ienaidnieku iznīcībai (Jes 66:14–17), Dievs atklāj Savu godību, tā ka Viņš kļūst par magnētu, lai vilktu ļaudis uz Jeruzālemi (salīdzini ar Jes 2:2–4). Viņš noliek viņu vidū “zīmi”, kas šeit nav sīkāk aprakstīta, bet acīmredzot attiecas uz zīmi, ko Jesaja min kā pēdējo: Dievs dod Saviem ļaudīm prieku un mieru un atjauno viņu zemi (Jes 55:12, 13). Kad Viņš atklāj Savu godību, atjaunojot Savu tautu pēc iznīcības, tā ir Viņa atjaunotās labvēlības zīme, tieši tāpat kā Viņš deva Noa varavīksnes zīmi pēc plūdiem (1Moz 9:13–17).

Izlasi Jes 66:5. Ko nozīmē būties Viņa vārdu? Kāpēc Kungs grib, lai mēs bīstamies Viņa vārdu? Ja tu no tā nebīsties, ko tas liecina par tavu sirds stāvokli? _____

Misionāri un dievkalpojuma vadītāji (Jes 66:19–21)

Ko nozīmē izdzīvotāji, kas atved iedzīvotājus no dažādām tautām kā upuri Kungam? Jes 66:19, 20.

Dievs sūta tos, kas izglābušies no Viņa iznīcības, pie cilvēkiem, kas nezina par Dievu, “lai tie sludinātu tautām Manu godību” līdz pat zemes galiem (Jes 66:19). Šis ir viens no skaidrākajiem apgalvojumiem Vecajā Derībā par misionāru darbības tēmu. Citiem vārdiem, cilvēki ne tikai tiks vilkti pie ebreju tautas, bet daži no ebreju tautas dosies pie citām tautām un mācīs tām par patieso Dievu – šī paradigma Jaunajā Derībā ir skaidra. Lai gan laikā starp atgriešanos no gūsta un Kristus dienām notika jūdu misijas darbs (Mt 23:15), agrīnie kristieši izplatīja evaņģēliju ātri un lielos apgabalos (Kol 1:23).

Tieši tāpat kā israēlieši pienesa Kungam Viņa templī graudu upurus, tā misionāri pienesis upuri Viņam. Bet viņu upuris būs “visi jūsu brāļi no visām tautām” (Jes 66:20). Tieši tāpat kā graudu upuri bija dāvanas Dievam, kas nebija nogalināti, atgriezti Kungam tiek pievesti kā “dzīvi upuri” (salīdzini ar Rm 12:1). Lai iepazītos ar domu, ka cilvēki var tikt pienesti Dievam kā upuri, izlasi daudz agrāk notikušo levītu ziedošanos: “Levīti jāielīgo Tam Kungam par līgojamo upuri no Israēla bērniem, lai viņi būtu piemēroti kalpošanai Tā Kunga lietās.” (4Moz 8:11)

Kāda nozīme ir Dieva apsoliņumam ņemt “kādus par priesteriem un levītiem” (Jes 66:21)?

“Viņi” 21. pantā attiecas uz “jūsu brāļiem no visām tautām” iepriekšējā pantā. Tie ir pagāni, no kuriem dažus Dievs izvēlējies kā pielūgsmes vadītājus, kopā ar priesteriem un levītiem. Šī ir revolucionāra pārmaiņa. Dievs iepriekš bija pilnvarojis tikai Ārona pēcnācējus kalpot par priesteriem un tikai zināmus levītu cilts locekļus par viņu palīgiem. Pagāni nevarēja burtiski kļūt par Ārona vai Levija pēcnācējiem, tomēr Dievs pilnvaroja dažus kalpot šajā jomā, ko viņš iepriekš bija aizliedzis lielākajai daļai jūdu.

Izlasi 1Pēt 2:9, 10. Kam raksta Pēteris? Ko viņš pasaka? Kāda ir viņa vēsts katram no mums kā “svētās tautas” locekļiem? Vai mēs darām labāk nekā sākotnējā Dieva tauta (2Moz 19:6)?

Ticīgo kopiena (Jes 66:21)

Israēlieši bija “priesteru un ķēniņu valsts un svēta tauta” (2Moz 19:6) ar īpašiem priesteriem, kas bija nošķirti kā dievkalpojumu vadītāji. Taču nākotnē par dievkalpojumu vadītājiem kļūs arī pagāni (Jes 66:21).

Kā šī izmaiņa ietekmēs atjaunoto ticīgo kopienu? Sk. Mt 28:19, Apd 26:20, Gal 3:28, Kol 3:11, 1Tīm 3:16. _____

_____

Dieva “jaunajā pasaules kārtībā” pagāni ne tikai pievienosies Dieva ļaudīm, viņi būs arī līdzvērtīgi partneri kopā ar jūdiem apvienotā ticīgo kopienā, kas būs “ķēnišķī priesteri”. Tāpēc atšķirība starp jūdiem un pagāniem kļūs funkcionāli nevajadzīga.

Kad piepildījās šis Jesajas pravietojums? _____

_____

Pāvils, pagānu misionārs, pasludināja: “Tur nav ne jūda, ne grieķa, .. jo jūs visi esat viens Kristū Jēzū. Bet, kad jūs piederat Kristum, tad jūs esat Ābrahāma dzimums, mantinieki pēc apsolījuma.” (Gal 3:28, 29)

Kļūt par apsolījuma mantiniekiem un līdz ar to tikt paaugstinātiem par “ķēnišķiem priesteriem” nenozīmēja pašapmierinātu elitāru stāvokli, bet gan uzdevumu pievienoties jūdiem pasludināt “Tā varenos darbus, kas jūs ir aicinājis no tumsas Savā brīnišķīgajā gaismā” (1Pēt 2:9; salīdzini ar Jes 66:19).

Pagānu paaugstināšana nedeļa jūdiem tiesības žēloties, ka Dievs ir negodīgs, piešķirot viņiem tādu pašu atalgojumu. Tas arī nedeļa pagāniem tiesības izturēties pret saviem jūdu brāļiem un māsām ar necieņu; tāpat kā tiem strādniekiem, kas bija nolīgti agrāk, nevajadzēja no augšas raudzīties uz tiem, kas tika nolīgti vēlāk (sk. Mt 20:1–16). Jūdiem vispirms bija “uzticēti Dieva vārdi” (Rm 3:2) kā Dieva atklāsmes kanāliem. Pāvils pagāniem rakstīja: “Bet, ja nu daži zari izlauzti un tu, meža eļļaskoka atvase būdams, esi uzpotēts viņu vietā un dabūjis daļu pie eļļaskoka saknes un taukuma, tad nelielus zaru priekšā; bet, ja lielies, zini: ne tu nesi sakni, bet sakne nes tevi.” (Rm 11:17, 18)

Ņemot vērā krustu un evaņģēlija uzdevumu, kāpēc jebkura veida garīgais, etniskais vai pat politiskais elitārisms Dieva acīs ir tik riebīgs? Ieskaties ciešāk sevī! Vai tu lolo kādas garīga vai etniska pārākuma jūtas? Ja jā, tad nožēlo to! _____

_____

Tava sēkla un tavs vārds paliks

(Jes 66:22–24)

Izlasi Jes 66:22. Ko šis pants mums pasaka? Kādu cerību mēs šeit varam atrast? _____

Viens no brīnišķīgākajiem Jesajas grāmatas apsolījumiem atrodams Jes 66:22. Izlasi uzmanīgi! Jaunajās debesīs un uz jaunās zemes mūsu sēkla un vārds paliks – mūžīgi. Nekādas izmiršanas, izgriešanas, potēšanas, izplūkšanas vai izrakšanas ar saknēm. Mums ir mūžīgās dzīvības apsolījums pasaulē, kas ir radīta no jauna, – pasaulē bez grēka, bez nāves, bez ciešanām, jaunas debesīs un jauna zeme, pēdējais un pilnīgais mūsu kristīgās ticības piepildījums, tā piepildījums, ko Kristus mūsu labā paveica pie krusta.

Kāpēc jauno debesu un jaunās zemes aprakstā minēti jauni mēneši kopā ar sabatiem, kā tas atklāts Jes 66:23? _____

Lai gan ir daudz un dažādu veidu, kā lasīt šo grūto pantu, viena metode ir šāda: Dievs radīja sabatu, pirms pastāvēja upurēšanas sistēma (1Moz 2:2, 3). Tātad, lai gan sabatu godāja rituāla sistēma, tas nav no tās atkarīgs. Tādējādi tas turpinās bez pārrāvuma atjaunošanas periodā līdz pat jaunajai zemei. Bībelē nav nekādu norāžu, ka jaunie mēneši būtu likumīgas pielūgsmes dienas ārpus upurēšanas sistēmas. Bet varbūt tās būs pielūgsmes dienas (bet ne obligāti tādas atpūtas dienas kā iknedēļas sabats) uz jaunās zemes, iespējams, saistībā ar dzīvības koka mēneša ciklu (Atkl 22:2).

Lai arī kāda būtu specifiskā Jes 66:23 nozīme, svarīgākais, šķiet, ir tas, ka Dieva ļaudis pielūgs Viņu visā mūžībā.

Kāpēc Jesaja noslēdz ar negatīvu izglābto ļaužu ainu, aplūkojot Dieva iznīcināto dumpinieku līķus (Jes 66:24)? _____

Kā uzskatāmu brīdinājumu tā laika ļaudīm Jesaja atklāj kontrastu starp uzticīgajiem, kas pārdzīvoja Bābeles iznīcību, un dumpiniekiem, kas tiks iznīcināti. Tās nav mūžīgas mokas – dumpinieki ir miruši, nogalināti “ugunī”, tā ir iznīcība, kas beigsies tikai tad, kad būs padarījusi savu uzdevumu, lai varētu sākties Jeruzālemes pārradīšana.

Jesajas brīdinājums norāda nākotnē uz pilnīgu piepildījumu tam, kas pravietots Atklāsmes grāmatā: grēcinieku iznīcināšana, sātans un nāve uguns jūrā (Atkl 20), pēc kā būs “jaunas debesīs un jauna zeme”, svēta “jaunā Jeruzāleme” un “nebūs vairs asaru un sāpju”, jo “kas bijis, būs pagājis” (Atkl 21:1–4; salīdzini ar Jes 65:17–19), jauna eksistence un mūžīgā dzīvība visiem, kas ir atpirkti no zemes.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Lielā cīņa” par pēdējo mūsu planētas šķīstīšanu no grēka (nodaļa “Cīņa beigusies”, 662.–678. lpp.).

“Un tā, aizritot mūžības laikiem, tiks gūtas arvien pilnīgākas un brīnišķīgākas atklāsmes par Dievu un Kristu. Tādā pašā mērā kā atzišana pieaugs arī mīlestība, godbijība un laime. Jo vairāk cilvēku iepazīs Dievu, jo apbrīnojamāks tiem kļūs Radītāja raksturs. Kad Jēzus visiem atklās atpestīšanas darba noslēpumus un iepazīstinās ar sasniegumiem, kas iegūti šajā lielajā cīņā ar sātanu, atpestīto sirdis ietrīsēsies vēl kvēlākā mīlestībā un vēl jūsmīgāk tie aizskars zelta kokles: desmit tūkstoš reiz desmit tūkstoši un tūkstoš reiz tūkstoši balsu savienosies varenā slavas un teikšanas korī. “Un visus radījumus, kas ir Debesīs un virs zemes, un zemes apakšā un kas ir jūrā, un visus, kas tur iekšā, es dzirdēju sakām: ‘Tam, kas sēž uz goda krēsla, un jēram lai ir pateicība un slava, un gods, un vara mūžīgi mūžam!’” (Atkl 5:13) Lielā cīņa ir beigusies. Grēka un grēcinieku vairs nav. Universs ir atkal tīrs, un visā bezgalīgajā radībā pulsē harmonija un prieks. Visās universa daļās no Radītāja plūst dzīvība un gaisma. No vissīkākā atoma līdz vislielākajai pasaulei visas lietas – dzīvās un nedzīvās – savā neaizēnotajā skaistumā un pilnīgajā laimē liecina, ka Dievs ir mīlestība.” (E. Vaita “Lielā cīņa”, 678. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc mūžīgās dzīvības apsolījums jaunajās debesīs un uz jaunās zemes ir tik fundamentāls mūsu kristīgajai ticībai? Kas labs būtu mūsu ticība bez šī apsolījuma?
2. Izlasi 2Pēt 3:101–4. Kā šie panti atspoguļo to pašu domu, kas atklāta Jes 66. nodaļā?

KOPSAVILKUMS:

Jesaja atklāj ārkārtīgi plaša apjoma vīziju. Dievs ne tikai šķīstīs un atjaunos Savu ticīgo kopienu, Viņš paplašinās tās robežas, lai ietvertu visas tautas. Galu galā Viņa kopienas pārradīšana novedīs pie mūsu planētas pārradīšanas, kur Viņa klātbūtne būs ticīgo lielākais iepriecinājums.

SATURS

Identitātes krīze _____	5
Vadības krīze _____	12
Kad sabrūk tava pasaule _____	19
Grūtais ceļš _____	26
Cēlais miera ķēniņš _____	33
Tēlojot Dievu _____	40
Asīriešu sakāve _____	47
“Mieriniet Manus ļaudis” _____	54
Kalpot un glābt _____	61
Darot neiedomājamo _____	68
Drosmīgā mīlestība _____	75
Visu tautu ilgas _____	82
Planētas Zeme atdzimšana _____	89